

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İNCİ SÖZLÜK

İNSANLIĞA LANET

SERKAN İNCİ
UMUT KULLAR

ELTİ KİTAP EŞİ YAYIN

ALTIKIRKBES YAYIN

>

İnci Sözlük - İnsanlığa Lanet Serkan İnci - Umut Kullar Yayın Yönetmenleri Kaan Çaydamh,

Şenol Erdoğan Editör

Ahmet A. Sabancı Düzelti

Aylin Şapma Kalaycıoğlu Kapak Tasannu Erol Egemen

ALTIKIRKBEŞ YAYIN Kadıköy 'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir şekilde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde Kadıköy 'ün o bilinen, serin ve rutubetli laneti, yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını gerçekleştirmeye giden lemur sürüleri görür ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Kulübü tribidir.

Barbaros blv Marmara apt no 68/1 beşiktaş Tel-Fax: (0-212) 2729725 - 2168 www.

altikirkbes.wordpress.com alukirkbespublishing@gmail.com

SUNUŞ

Başlangıcı ergenlik dönemine kadar uzanan düşünceler, zihinsel evrimleşme süreciyle tamamlanmış fikirler. Ve hayallerden uyanıp dünyayı çıplaklığıyla görmeye başladıktan sonra kırılması için duvara fırlatılmış at gözlükleri...

İşte bu cümlelerle başladık ellerinizde tuttuğunuz kitabı yaratma düşüncesine. Gittikçe büyüyen bir oluşumun sahip olduğu aktivistliğe, paylaşılan onca güzel anılara, yaptığımız her türlü harekete birer anlam yükleme amacıyla değildik. Fakat çıkar odağı olmadan, siyasi görüşlerin, inançların bir kenarıya bırakılıp gençlerin kenetlendiğinde nasıl bir güç ortaya koyabildiğini kanıtlarken bunun toptan amaçsız davranışlar olduğunu düşünenlere, daha da önemlisi yaptığımız etkinlikler sırasında tek vücut olmayı başarabilmiş yazarlarımızın hissettikleri isyana/duygulara tercüman olacak bir yapı oluşturmamız gerekiyordu. Uzun bir süreç sonunda başladık...

Bazen anarşist, bazen terbiyesiz, bazense şerefsiz veya vandal olarak yaftalamıken bizim aklımızı kurcalayan tek dürtü, monotonlaşan lanet yaşamlarımızı nasıl daha eğlenceli hale getirebileceğimizdi. Bu dürtü bizi sadece sanal hayatta değil sosyal yaşamın tam içerisinde bulunmaya itti. Ve artık bizler sosyal hayatın her mecrasında boy gösteren garip, sevilmeyen, dışlanmış organizmalarız.

Kitabın içeriğini yaratırken ilk etapta kardeşim Umut Kuılar'm büyük emekleri sonucu, 2. Bölüm dediğimiz kısmı yazdık. Tamamen iç buhranlarımızı, gördüğümüz haksızlıkları, istemediğimiz olguları zihinsel olarak kusarak haykırdık. İnci Sözlük ile tamamen paralel olan düşüncelerimizi ortaya çıkardıktan sonra 1.Bölüm dediğimiz, sözlükle alakalı kısmın inşasına geçtik.

Çoğu kişinin (kendi panpalarımız da dâhil) bizden mizah ağırlıklı veya hakaretlerle dolu bir kitap içeriği beklediğini bilsek de, bu sefer istenmediği kadar ciddileştik. Çünkü bizi ciddiye almayanlara doğrultabileceğimiz en büyük silahımızı yaratmak istiyorduk, (bkz: bu sefer güldürmedi)

İnci Sözlük için hayatlarını, sosyal yaşamlarını kenarıya atma pahasına emek everen binlerce dostumuzun İsimlerini ve nicklerini bu kitabın içine sıkıştırılabilmeyi okadar çok isterdim ki. Ama ne yazık ki bu mümkün değil. Eskişehir'de çıkardığımız milletvekili adayı Ahmet Yılmaz Abi'miz için çabalayan, yarattığımız taraftar grubu Boz Baykuşlar için karlı kış günlerinde tabanvay Olimpiyata tırmanan veya yardıma ihtiyacı olan kanser bir öğretmenimiz için siyasilerin ilgisini çekmeye çalışıp ziyaretlerimizde yer alan binlerce "inciri"... 1,5 sene içerisinde onlarca tepki amaçlı organizasyona katılıp emek vermiş dostlarımız... Hepsine sonsuz teşekkürler...

İnci Sözlük jargonuna hakim olmayanlara yardımcı olması için cümle içerisinde geçen mortolarımızı bold (kalın) ile belirginleştirdik.

Anlamak için zorlananlar www.insanligalanet.com adresinden veya sözlükten manalarına ulaşabilirler.

İnci Sözlük - İnsanlığa Lanet; farklı düşünmeyi kendine amaç edinmişlere aramağınımızdır.

Neden İnci?

Üstat dedi ki: “Düşüncemizin değeri onu nasıl ifade edebileceğimize göre değişebilir, ancak bunun değerlendirmesini yapacak olanlar erdemlerimizin ne olduğunu algılayarak daha özgür bir ortamda kendilerini tanımlayabilmeliler.”

İnternet dünyasının yeni bebeği olan sözlük dünyasının olgunlaşma sürecini hızlı tamamlaması bazı çevrelerin işine gelmiyor. Dünyada tüm maddi çıkar noktalarının belirli insanlar tarafından kafeslenmesinin sonucu olarak, artık sözlük dünyası da kutuplaşmaya başlamış durumda. Bir kısım bu işten nemalanırken diğer bir kısım da zarar görmekte. Odak noktası haline gelmiş tüm sözlüklerin takipçi sayılarının neredeyse eşit olmasına rağmen, sözlük sahiplerinin bazıları büyük medya kuruluşları gibi reklam gelirleri elde ederken, kutbun diğer ucundakiler sözlüklerinin yayında kalmaları için ceplerinden sözlüklerini desteklemek zorundalar.

Buna rağmen sonuçları ne olursa olsun kumlan İnci Sözlük'ün kendini bu ateşten çembere neden attığını anlamak gerekir.

Birbirine bağlı ve bir demir yumruk gibi kuralları olan birkaç sözlükte kendilerini istedikleri gibi ifade edemeyen binlerce insanın var olması rahatsızlık vermeye başlamıştı. Kendi popülaritesini aşarak okuyucu kitlesine zarar vermeye başlayan ve bir takım dayatmalarla kendini daha üste taşımaya çalışan birkaç kişinin tavırlarının tepki uyandırmaya başlaması ve bu olaylar karşısında bugün on binlerce kişinin düşüncelerini özgürce paylaşabileceği bir sözlüğün kurulması kaçınılmazdı.

İnci'ye sorabileceğiniz gerçek bir som. Kendisi ve çağdaşlarıyla kafa patlatıp bir yandan yönetiminin şeffaf olabileceği, bununla beraber, diğer taraftan faşist bir lider gibi saçma sapan kurallarla kullanıcılarını ikinci plana atmadan kendisini soyutlayabileceği bir ortam oluşturabilir mi?

Bu kadar büyük bir sözlüğün siyasete, magazine belki de gündeme damga vurabilecek büyük tepkileri yönlendirebileceği her zaman konuşuluyordu. Ancak özgür bir ortam sağlamak için bazen kurguyu tersine çevirmek gerekir. Bütün yazarların çok rahat küfür edebildiği ve bu küfürlerin silinmediği bir ortamda, herkese iyi bir mesaj verilmeye çalışıldı. Herkesin ifadelerinde özgür olduğu bu ortamda birçok kesimden eleştiri gelse de, İnci, yazarların yazılarına müdahale etmeyi etik bulmadığından dolayı küfürleri de görmezden gelme kararı aldı. Zaten kendi dinamizmini, içerisinde koruyabilen bir oluşumun üslup meselesine kafayı takarak yol alması sıkıntı verici olurdu. Kısacası dünün tarihinden rahatsızlanıp oluşturulan bugün de yarın için problem üretilmek istenmiyor.

Bu karmaşık durumun yalın hali şudur; dün sadece fikirleri duyulsun diye kendisi olmaktan vazgeçip yazan insanların yerini, bugün kendi adına konuşabilen yeni insanlar devralmaktadır. Alıyor da. Gerçekten de, böylesine büyük oluşumların yapılandırılmasını yürütmekten daha zor ve tehlikeli bir girişim de yok denilecek kadar azdır. Bu yola baş koyarken eski sözlüklerden fayda sağlayan insanların nefretini çekip, tepki görmekten korkmadan işe girmek gerekiyordu. Oluşturulan yeni sözlükte yeniliklerin getireceği iyiliklere kuşkuyla yaklaşıldı. Bazen anarşist yuvası bazen de küfürbaz insanların yeri denilerek sözlüğe saldırılar oldu. Bu saldırıları, her fırsat bulduğunda gerçekleştirenlerin, zamanla sönükleşmesi sözlüğün başarılı olduğunu gösterdi.

Fikirlerin gücüne inanılarak kurulan bir sözlükte her zaman tüm saldırılara açık olunmalıydı. ‘Günde binlerce yazının ve düşüncenin paylaşıldığı bir ortamı şeffaflaştırınca her türlü eleştiriye göğüslemek de gerekir’ fikri ilk günden beri akıllardaydı. Sözlüğün her geçen gün daha da büyümesi ve sadece fikirlerin alelade paylaşıldığı bir yer olarak kalmaması bu eleştirileri kulak ardı etmeyi kolaylaştırıyor.

Medyanın ilgisiyle kendisini daha da legalize eden sözlüğün, gerçeği söylemek gerekirse, diğer sözlükler gibi belirli bir yerde kalmasını düşünmeyen İnci şimdiden daha farklı projelere adım atmaya hazırlanıyor. Belki de toplumun aklına yeni bir som işareti koymak

gerekiyor. Sosyal sorumluluğun yeni bir tanımı olamaz mı? Medyadaki yazarlara göre, sıfır noktasına konulan bu internet fenomeninde, Vandalizm gibi uçuk tanımlamalarda yer almak bizi sadece güldürüyor. İnci'nin bir internet fenomeni olduğunu söyleyen köşe yazarlarının komplo teorilerine de gelmek gerekir. Sözlüğün içerisinde kullanılan dilin argo olduğunu söyleyerek sadece bu tanımlamayla İnci'nin geleceği için 'kara deliğe sürükleniyor' tahminini yapmak oldukça manasız. Özgürlüklerin kullanılmasında bu küfürleri bir amaç olarak görmeyen İnci'nin ana yapısı genellikle üniversite öğrencisi olan yazarları tarafından her geçen gün geliştirilmekte. Yine bazılarının göre derinlik kaygısı gütmeyen sözlüğün cinsellikle beslendiğini söylemek de şaşırtıcı. Bugüne kadar beyinlerimize insan doğasına aykırıymış gibi empoze edilmeye çalışılan cinselliğin komedi öğeleri katılarak anlatılmasından nasıl bir zihniyet rahatsız olabilir? Bu konuda suçlu, toplumumuz üzerindeki baskıcı anlayışı yenemeyen eski jenerasyonlar mı, yoksa düşüncesini rahatlıkla anlatabilen on binlerce insan mı?

Kuruluş aşamasından bu yana baskıcı her unsuru karşısına alarak ilerleyen ve hızla büyüyen internet fenomeninin diğer sözlükler karşısında adeta herhangi bir ilçe lisesine gidip ceketini evde unutan isyankâr öğrenci tanımlamasına sokulması hiç de zorumuza gitmemekte. Bunun yanında diğer sözlükleri uslu, temiz ve entelektüel bir kolejli çocuk gibi gören zihniyete de şaşmaktayız.

Manevi duygulardan beslenerek sözlükleşen ve yandaş medyalarında eleştirdikleri İnci'yi kendilerine göre yerden yere vuran zihniyetin ne anlama geldiğini açıklamaya bile gerek yok. Düşünce dünyasından beslenmeden çıkmış, kendilerini evliyalıştırmaya çalışan anlayışın toplum tarafından her geçen gün eleştirildiği gerçeğini İnci ortaya koymamıştır. İnci'nin içerisinde yer alan on binlerce insanın hangi manevi duygulara önem verip vermedikleri yönetim tarafından sorgulanmaz. Diğer sözlüklerde olduğu gibi herhangi bir siyasi ya da manevi görüş yönetim tarafından pohpohlanıp yazarlara empoze edilmeye çalışılmaz.

İnci kuruluş aşamasında evrenselliğin doğasından beslenmiş, esneklik ve düşünceyi aynı potada eriterek çağın en özgür fenomenini doğurmuştur. Yüz binlerce takipçisinin sahip oldukları farklı gelenek ve düşüncelere saygı duymakla beraber üslup konusunda insanlara yadırgayıcı bir tavırla yaklaşmamıştır. Her türlü duygu düşünceyi kendi içerisinde harmanlamak sözlük olmanın zorunluluğudur. Belirli bir idea üzerinden insanların maneviyatını, düşüncesini ve aklını kökten değiştirici bir tavır takınarak değiştirmeye çalışmak, geçmiş yüzyılların sapkınlığı olarak kalmalıdır.

İnci'nin kabalığı, gereksiz yere saygınlığını azaltan eylemler zinciri değildir. Sözlük olmanın gerektirdiklerini kendi türdeşlerine bakınca layıkıyla yerine getirdiğini düşünen İnci'nin, sosyal konularda dikkat çekmek adına yaptığı girişimleri terörist yaklaşım olarak tanımlamak çok tehlikelidir. Bugün İnci'de olan olay, günümüze dek üzerimizde olan tüm jenerasyonların sebepsiz yere başlarını eğmeleri ya da gereksiz yere silaha sarılmaları arasında, kendine bir yer arayan yeni jenerasyonun fazla çıkan sesidir. Bu bağlamda yeni neslin, sorunların anlatmada sorunlar yaşadığı gerçeğini ortaya koyabiliriz. Ancak bunu eli sopalı yetkililerinin sert uyarılarıyla yapmak yüz binlerce insanı kırmak demektir. Bu konuda hemfikir olan on binlerce insanın yüce ve cömert gönüllere sahip olduğunu görmek için sözlükte biraz dolaşmak yeterlidir. Hocasından azar işitmiş, işinde mutlu olmayan, sokak başında küpe taktığı için tartaklanan ya da uzun saç bıraktığı için aşağılanan bir insana geceleyin kendini deşarj etmek için girdiği bir ortamda sorgulayıcı bir tavır takınmak ne kadar doğru olabilir? Sözlük olabilmenin dengesini her zaman koruyan, bununla beraber yenilikçi bir tavır takman düşüncenin yükselirken dolambaçlı yollardan geçmesi kadar normal bir durum olamaz. İnsanların beyninde relax bir tavırla daha fazla toplum için düşünce üretmesini sağlamak milyon TL>lerle olabilecek bir iş değildir. Bundan önceki sözlüklerin İnci üzerindeki olumlu eleştirilerine saygıyla yaklaşan yönetim her zaman kendini saydamlaştırarak varlığını geri plana atmıştır. Aslında bu düşünülmesi gereken bir yaklaşım

tarzıdır.

Toplumsal düzeyde kendi söz hakkını kendi kendine doğurabilmiş bir oluşum için ne söylenilebilir? On yıllardır yaşadığımız bohem hayatın içerisinde kaybolmaktansa olan biten her şeye karşı bir tepki takınarak insanlara bu düşüncüyü aşılamanın içerisindeki yanlışlar eleştiri sahipleri tarafından açıklanmalıdır. Sistemin hatalarına karşı bugüne kadar yapılmış hangi protesto, hangi atılım bu kadar ses getirebildi. Bir saatlik mitingden ziyade kendi içerisinde devamlı yaşayan bir organizmada sadece üslup meselesine takılmak oldukça gereksizdir.

Düşüncelerin paylaşıp büyüdüğü bir ortamda toplum için fazlalık olan karakterlerin eleştirilmesindeki hata nerededir? Ya da bugüne kadar toplumlunuza dayatılmaya çalışılan olaylara tepkisiz kalarak insanlara biçilen değer üzerinden hayatlarımızı yaşayıp sonlandırma öğretisinin sonu gelmedi mi? Bu oluşum hayata geçirilirken akıllarda olan diğer bir şey de gereksiz hayat formlarına, yaşam tarzlarına ve şişirilmiş yalanlara saygı duyulmasına artık bir son verebilmektir. Böyle oluşumların yalnızca bir insanın düşüncesinden beslenip büyüemeyeceği gerçeği biliniyordu. On yıllar, belki de yüzyıllardır yaşadığımız kısır döngüye çevrilmiş problemlerin varlığı konusunda hem fikir olduğumuz yüz binlerce, milyonlarca insanın varlığından destek alınarak kimileri için marjinal olarak tanımlanabilecek bir fikir hayata geçirildi.

Bugüne kadar sistemin işleyişinden kuşkulananmadan, devamlı onaylayarak kurallara uyup yaşamamız istendi ve bu geri kalmışlığın ilahisi her daim öğretilmeye çalışıldı. Peki, sistemi devam ettirecek olan insanların yeni fikirler üretmesinin önüne geçilmiş olmadı mı? Geçmişte var olan doğru ya da yanlış gözetmeksizin tüm yaşananlara sadece saygı duyulmasını bekleyen başka bir kültürün varlığını bu kadar fazla sürdürebildiğine de inanmıyoruz. Kendi yanlışını kabul etmeyen bir zihniyete düşünsel saldırı yapmanın gereksizliğini mi yaşıyoruz? Hiç zannetmiyorum. Köpeğin yeri her zaman kulübesi olmalıdır. Bugüne kadar gereksizlerin, şişmişlerin, akılsızların ve sahiplerin söz hakkını elinde tuttuğu bir toplumda kendisini ifade etmeye çalışırken ağızla ifade edilen yeni jenerasyonun üzerine havlu atılamaz. Miladını doldurmuş eski jenerasyonlara öğretilmiş ve bugün bize dayatılmaya çalışılan ilahi otorite kavramına sonsuz saygı duyma anlayışından rahatsızlık duymaktayız. Toplum içerisindeki çoğu bireyin yargı üretmekten uzak ve kuşkulanmayı bilmeden hareket etmesinin zararını bugün hayatımızın her yerinde yaşamaktayız. İnsanları düşündürmemeye çalışarak toplumun her alanındaki çözüm yollarının yalnızca kendisi tarafından bulunabileceğine inanan günümüz otoritesinin yozlaşmışlığı sözlüğün içerisinde her dakika eleştirilmekte. Toplum içerisinde eleştirildiğimiz noktalar, insanların alışagelmış yaşam biçimlerine göre farklı davranışlar sergilememiz mi? Çocukluklarından itibaren anne ve babalarından otoriteye itaat etme dersi alma zorunluluğunu yaşamak ne gariptir ki hayvanlarda da vardır! Bu konuda kendimize sormamız gereken som basittir. İnsanlar mı hayvanlaştırılmaya, hayvanlar mı insanlaştı ılmaya çalışılıyor? Bugüne kadar insana öğretilenlerin arasında her zaman <çılgın olmamaya> karşı hassas bir yaklaşım gösterilmiştir. İnsanın akli başında yapabileceği tüm eleştiriler, çıkışlar, kabullenmemeler çılgınlık olarak tanımlanmıştır. İşte bu çılgınlığın zirvesinde bir fenomen haline dönüşen bizleri i iğnelemeye çalışan her birey insanlık suçu işliyor. Özgür bir ortamda kendi bağımsızlığını reddedebilen bir insanın varlığından şüphe duyulmaya başlanılır. Kendi kendini büyük otoritesi için reddedebilen insanlar, türleri için yüzkarasıdır. Alışkanlıklarını sorgulamadan sırtının okşanabileceği hayaliyle yaşayan bir partizan gibi günümüz insanının eleştirileri çoğu zaman üzerimizde. Gücü alışkanlığından gelen her varlık, kendisinin hayvanlaşma konusunda evrim geçirmeye başlamış bir yaşam biçimi olduğunu ispatladığından bu partizanlara karşı cevap verme hakkımızı kullanmayacağız. İğneleyici sözcüklerinin fazlalılığıyla övünenlerin bugün girip susması gereken yer bellidir. Ve bir kolejli çocuk olarak tanımlanmasa da birçok yapılanmanın yapamayacağı pozisyonda

sirkülasyonu ile izleyene gıpta ettiren İnci Sözlük, misyonunu en iyi şekilde sürdürmektedir.

Bu fenomenin daha nereye kadar gidebileceği üzerine yapılan farklı spekülasyonlar popülist tavır karşıtı yazarları tarafından İnci'nin eleştirilmesine kadar gidebiliyor. Devamlı marjinallikle adlandırılan İnci popülizminden rahatsız olan yazarların düşünmesi gereken asıl konu günde yüz binlerce okuyucusu olan bir topluluğun yanlış yorumlanabilip, zaman zaman varlığının çarpıtılabileceği bir süreçten geçebileceği gerçeğini doğal bir şekilde kabullenmeleri gerektiğidir. Bununla birlikte manipüle edilmediği süreç içerisinde doğal olarak, toplumu düşündürecek şekilde ayaklanabilen; özellikle kimsenin yapmaya kalkışmadığı övgüye değer -bizce- demokratik tepkiler koyabilen İnci'nin bazı kesimlerin hoşnutsuzluğunu kazandığı gerçeğini seve seve kabul etmekteyiz.

Sözlük dünyasını bilmeyenlerin İnci Özgürlüğüne yaptıkları bir diğer eleştiri de yazarların sınıflandırılması olayıdır. Sözlük içerisindeki yazarların sınıflandırılmasını istemeyerek de olsa kabul etmemizin en büyük sebebi kargaşa ortamını engelleyebilmektir. Eğer böyle bir atılım yapılmıyorsa, ileride çıkabilecek olan sorunları aşırı baskıcı tavırlarla yok etmeye çalışmak zorunda kalacaktık. Bu konuda bu kadar sabırlı olamamamızın en büyük nedenlerinden biri de böyle bir tepkinin sözlük içerisindeki kargaşayı hemen önleyebileceğini düşünmemizden kaynaklanıyor. Sözlük içerisinde yazarlarla beraber koyulacak sert bir tavrın ciddiye alınıp hızla sorunun yok edilebileceği gerçeği önümüzde dursa da, böyle bir seçenek yanlış algılanmamıza yol açabilirdi. Bunun için zorunlu olarak yazarların kategorize edilmesi, şaşılmanması gereken pozitif bir adımdır. Böyle bir sözlükte almamız ya da vermemiz gereken mesajların sertliğini her zaman görebildiğimiz için hiçbir zaman jargonu Çocuk Kalbi düşüncesiyle geliştirmedik. Ancak mesajlardaki sertliğin elle tutulur nedenlerini herhangi bir ayaklanmaya mahal vermeden tüm kullanıcılara açıklamaya çalışıyoruz.

Toplumda kanunlaşması mümkün olmayan saçma yasakların Kültür adı altında gençliğe empoze edilmesinin karşısında olan bu sözlüğün terörist gibi tanımlanmasından rahatsızlık duyuyoruz. Şiddet kültüründe yetişmiş bir toplumun entelektüel adımlarını atar iken kendini %100 batılılaştırmaya çalışması aptallıktır. İşte bu bağlamda diğer sözlüklerin entelektüel olma (gözükme) kaygıları da oldukça güldürücüdür. Kendi toplumunu benimsemeden ilerlediğini zanneden hangi entelektüel topluma bir şeyler katabilir. Topluma ait sorunları kavramak demek toplumun şekline ayak uydurmak demektir. Bu ayak uydurma eylemini problemlerin çözümü haricinde kullanıp yaşamak ise entelektüelliğin intiharıdır.

Eski jenerasyonların yargılamalarından kendisini sıvıramamış herhangi bir entelektüelin hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam ederek yaşaması sadece sorunların daha da fazla büyümesini sağlar. Bu yolda kötülüğün tanımı, küfür etmek değildir. Gençliğin bu zamanda kullandığı üslubu, şu anda onun ilacıdır. Şu an için zorunlu olarak gözükken, gelecek zamanda daha farklı bir şekle bürünecektir. Gelecek insanın alışkanlıklarını değiştirmesinde her zaman büyük bir rol oynar, bu süreçte zamana meydan okuyanlar her zaman tarihine gömülerek yaşamak zorunda kalırlar.

*

İnci'yle bu kitap projesi hakkında yaptığımız her görüşmede farklı bir sonuç ortaya çıktı. Özellikle yazarların öfkelerini dile getirdikleri zaman kullandıkları üslupları irdeledik. Bütün bunları belki de gerektiğinden fazla önemseyerek konuştuk. İnci, çalışmalarımızı yaptığımız her saniye kullanıcı ya da yazarların duygularına dokunmamız gerekliliği hakkında devamlı uyanlar yapıyordu. Aslında bu çok fazla ilgimi çekti. Çünkü sözlük yönetimi için faşist tanımlaması yapan birkaç yazar sözlük karşıtı bloglar bile oluşturmuştu. Belki de problem İnci yönetiminin kendisini tam olarak tanımlamak istememesidir. Bunu da zamanla daha iyi anlayacağımıza inanıyorum.

İlklerde İnci'yle beraberken üzerinde kendimizi zorlayarak çalışabileceğimiz karışık bir

konu hakkında konuşmamaya söz vermiştik. Başlarda sözlükte olan günlük olaylar haricinde başka bir şey kendisinin ilgisini çekmiyor gibi gözüküyordu. Ama bu durumun geçici olduğunu ve bazı dayanak noktalarını yenebildikten sonra böyle bir projeye girebileceğimizi tahmin edebiliyordum.

Ancak kamuoyu ve medyadan gelen ‘sözlüğün potansiyelini kullanmıyorlar’ eleştirileri her geçen gün artmaya başlamıştı. Bununla beraber sözlük yönetimine gelen günde yüzlerce hatta binlerceyi bulan mesajlar bir an önce sözlüğün potansiyelini ortaya koyabilecek bir çalışma yapılması gerekliliğini gösterdi.

Sözlük yazarlarının kendilerinden bir şey bulabilmek okuyacağı konuları yazarken kamuoyunun da İnci hakkındaki beklentilerini karşılamak gerekiyordu. +18>lik bir kitabı yazmak sözlük yazarlarının çok hoşuna gidecek bir şey olsa da bu kitabın özellikle kamuoyu tarafından hızla algılanabilmesi için derinliği fazla olan konular üzerinde çalışmalar yapıldı. Amacımız sözlüğün ana fikrinden çıkmadan on binlerce insanın düşüncesini sentezleyerek sunabilmektir.

Son aylarda ‘İnci Sözlük miladını doldurmaya başladı’ yaygaraları çıkınca biz de bu çalışmayı hızlandırdık.

Bunca sorunun içerisinde ilerlemeye çalışırken bir görüşmemiz esnasında İnci içeri girdi ve konuşmaya başladı. ‘Spor arabalar, şık giysiler ve bunun gibi binlercesiyle dolu modern hayat safsataları. Başkalarının arzuları ve kibirlerine ayak uydurarak sadece tercih edilen kişi olabilmek için fahişe gibi pazarlanma çağına bir tanım getirme zamanı geldi.’ O anda bu projeyi başarıyla sonlandırmayı ve özellikle hayat konusunda tiksindiğimiz noktaları yazmamız gerekliliğini anladım. O gece yavaş yavaş sözlük içerisindeki yazarların dolum noktalarını algılamaya başlamıştım. Bazen bir prova gibi hayal kırıklıklarını, bazen de hayat dersi gibi öfkelerini anlatmaya çalışıyorlardı. Sisteme karşı duydukları öfkeyi alaycı bir şekilde yansıtabilmeleri mutluluk vericiydi. Bu çocukların saldırganlıklarını ifade ederken sözlük içerisindeki estirdikleri fırtına havası beni başka bir dünyaya götürüyor. Bazılarına göre bu durumun tanımlaması çok açık. Yeni jenerasyon sözlükte kendini anarşist bir ruha bürümeye çalışıyor. Fakat bu durum gerçekte toplum içerisindeki problemlerini savunmakta ve ifade etmede öfkelerini ön plana koyarak sorunlarına çözüm arayan Türk gençlerinin ayak sesidir. Yaşadığımız sistemde öfkelerini ancak rüyalarında ifade edebilen gençliğin bilinçli olarak sözlükte kendilerini tanımlaması hoşnutluk verici. Hayatlarının temelinde yatan sorunları, yüzeysel olarak bile görmemeye çalıştırılan insanların bu denli açık yürekli olması düşündürücüdür. Hepimizin üzerinde kâbus gibi dolaşan otorite korkusunu en azından hafifleterek, nefreti gerçek anlamıyla tanımlayacak olmak heyecan verici.

Böyle bir çalışmanın gerekliliği kadar devamlılığı da çok önemlidir. Umarım en yakın zamanda sözlük yazarlarımızın bizzat kendileriyle görüşüp güzel bir çalışma daha ortaya koyacağız.

Şu anda birçok okuyucunun özet geç... dediğini duyuyor gibiyim.

Kendi aramızda eğlenirken güldürmeye ve düşündürmeye önem veren bir topluluğuz. Kullanıcılara sahip oldukları siyasi-dini görüş ne ise saygı duyar ve ona göre sohbetimizi etmeye çalışırız. Bazı zamanlar medyanın bizi unutmaması için onlara ‘biz de buradayız’ deme maksadıyla ziyaretimizi yapar ve onlar için ne kadar önemli bir topluluk olduğumuzu hatırlatırız. Alışlagelmiş, sonucu belli olan anketlerden nefret eder ve mazlumun bir adım daha öne geçmesi için iddiasız seçenekleri en üste taşırız. Anket sahipleri oylar ile oynamayıp demokratik bir sonuca gitmek isteseler İnci olarak Oscar’ı seçer hatta Time’da yılın insanını belirleriz. İnternet kültürümüze sahip çıkarak ona yeni kelimeler katmak ise bizim en büyük görevlerimizden birisidir. Mesela ‘Adam Haklı Beyler’ gibi bir cümleyi internette, sokakta, okulda, masanın üzerine karalanmış bir şekilde görürseniz hemen bizi hatırlarsınız. Şu anda sözlük okurunun ‘peki diğer klişelerimizden neden bahsetmiyorsun’ dediğini duyar gibiyim. İnternet kültürüne ya da hayata

kattığımız diğer kelimelerimizi en azından sözlüğü biraz araştırarak göreceksinizdir panpalar. Şu anda tüm sosyal mecralarda ve medyada adımızı duymaktayız. Belki de içlerinden bize 'ananızı da alın gidin' diyorlardır. Saygıyla karşılıyoruz. Karşılıyor muyuz?

Buna rağmen kendinizi bir şey sanarak bizi ve bu kitabı acımasızca eleştirecekseniz, şunu da bilmelisiniz ki, olsa olsa en iyi haliyle liselisinizdir.

Birinci Bölüm Sözlük

Nankör insan, her şeyin fırsatını bilen fakat hiçbir şeyin değerini bilmeyen kimsedir. Oscar Wilde

Sözlük İçinde Sözlük Olmak

İkiyüzlülüğün son derece revaçta olduğu dönemde yönetim ve yazarlar arasında bağlar kopmaya başlamıştı. Bazı sözlük yöneticilerinin gerçekleri çarpıtarak yönetime ve yazarlara karşı farklı davranışları birçok problemi de beraberinde getirdi. Politika yapmamak için yöneticilerle çok fazla iç içe olmak istemeyen İnci'nin yazarlar içerisinde de fazla görünmemesinin nedenleri basitti.

Bu konuda bir gün İnci'nin bir lafını işitmişim. Sitenin ana yöneticisi olarak yazarlar içerisinde devamlı bulunursa bundan rahatsız olacaklarını ve istedikleri gibi yorumlarım yazamayacaklarını söylemişti.

Bu hareketin amacı kendi içerisinde yaşayan bir organizmaya sorgusuz özgürlük verebilmektir.

Ancak yönetimden bazı kişilerin bundan oldukça rahatsız olmaları sitede bazı yaptırımlar uygulanması gerekliliğinin de dillendirilmesine neden oldu. Bazı yöneticiler sözlüğe yazar alımlarına şiddetle karşı çıkıyorlardı. Ancak İnci'ye günde gelen binlerce mesaj bunun tersini gösteriyordu. Bu kadar büyük bir oluşum içerisinde yer almak isteyen yazar adayları üye alımlarının bir an önce başlaması için sözlüğü her gün mesaj bombardımanına tutuyordu. Ancak sözlük içerisinde bazı yazarların yeni yazarlara karşı karamsar durmaları ve birkaç yöneticinin yazılarıyla yazarları kışkırtmaları bu konuda zorluk çıkartıyordu. Buna dur demek için en uygun şeyin zaman olduğunu düşünen İnci, ilk başlarda bu konularda kendi düşüncesini belli etmeden olayların nereye gideceğini görmek istedi.

Sözlüğün her geçen gün daha fazla popüler olması ve kamuoyunun dikkatini çok fazla çekmesi üye başvurularım aşırı derecede arttırmıştı. Bununla beraber kendi içerisine kapanmanın sözlük felsefesine aykırı bir hareket olacağını düşünen İnci, zaman zaman üye alımlarım açarak kontrollü bir şekilde büyümeye gitme kararı aldı.

Yeni yazarların sözlüğe adapte olma sürecini büyük bir sabırla izleyen çoğu yazar ve yöneticinin yanı sıra marjinal yazılarıyla gündemde kalmaya çalışan bazı yazarlar, kendilerine önder olarak seçtikleri bir yöneticiyle yeni yazarları aşırı derecede sert bir üslupla eleştirmeye başladı. Keskin bir görüş yeteneğine sahip olan bir yöneticinin ulu orta bir şekilde ikiyüzlü yazılar yazdığını göremeyen marjinal yazarlar kendilerine tepki koyan yazarlara da organize şekilde saldırmaya başladılar.

Yönetimdeki birçok insanın sözlükteki on binlerce yazarı yönetme çabasını hiçe sayan bazı yöneticiler sözlükte bazen faşist bazen de değişen hava koşullarına göre komünist denilebilecek kurallar konmasını talep etti. İnci ise buna son derece karşıydı.

Ancak yöneticilerin de en az kendisi kadar sözlükte söz sahibi olduğunu düşünen İnci orta yolu bulmak için oldukça fazla uğraştı. En büyük dersi de kendisine argo sözlerle yazılar yazan yazarlarına hiçbir yaptırımda bulunmamasıydı. Çoğu gece kendisine iftira şeklinde yazılan yazılardan dolayı uyuyamayan İnci, yine de bunu çevresine yansıtmamak için çok fazla uğraşıyordu.

Sözlük içerisinde yol ayrımına giden marjinal yazarlar için hiçbir yaptırım uygulanmasa da kişisel olarak saldıran birçok üyenin üyeliği de bazı yöneticiler tarafından iptal edilmek zorunda kaldı. Ancak marjinal yazarlarının sözlükten yavaş yavaş ihraç edildiğini gören bir yönetici buna karşı cevap vermek isteyerek sözlüğe yeni alman yazarları sözlükten atma

girişiminde bulunarak tepkisini sert bir şekilde ortaya koydu.

Sözlükte çoktan kutuplaşma başlamıştı. Ve bu kutuplaşmayı tetikleven az sayıdaki yazarın yaptığı propagan-davai yazılar, sözlüğü gün geçtikçe yazarlar arasındaki nesil kavgasına sürükledi. İnci bu aşamada tek tek ayrıntıları görüp seçebilmekten yoksun olan, sözlüğün kurulduğundan beri var olan yazarlarını ihraç etmek durumunda kaldı. Aslında bu sadece bir mesajdı. Çünkü sözlük kuruluşundan beri var olan çoğu marjinal yazarın yine sözlük içerisinde sahte hesaplarının bulunduğu gerçeğini yöneticiler biliyorlardı. Ancak buna rağmen yöneticiler sildikleri üyelerin sahte üyeliklerini silmeyerek onlara bir başka şans verme yoluna gittiler. Bu şansı da algılayamayan yazarlar her geçen gün yazılarıyla kutuplaşmayı daha da fazla tetikleyen bazı yöneticilerin desteğini de arkalarına alarak ağır ağır yazarlar arası güvensizliğin doğmasına neden oluyordu. Bunun kanserli bir hücre gibi yayılacağını görebilen bazı yazar ve yöneticiler bu konuda İnci'nin bir an önce adım atması gerekliliğine inanıyor ve ona baskı yapıyordu.

Bununla beraber İnci yazarların kutuplaşmasını bir an önce engellemek için ilgiyi üzerine çekmek istemiyor ve kim olduğunu belli edecek hiçbir ipucu vermeden göze çaıpan bazı problemleri halletmeye çalışıyordu. Bunun için İnci'nin yaptığı ilk şey marjinal yazarları ne olursa olsun eleştirmeden izlemektir. Ancak bu yazarlar içerisinde yönetim ve diğer yazarlar arasında ikiyüzlü bir şekilde iletişim kuran yazarları ihraç etmekte kaçınılmazdı.

Bazı üyelikler silinirken yöneticiler arasında ağızların sıkı olması gerekliliği İnci için kaçınılmazdı. Çünkü şimdiden sözlükte on binlerce yazar ve yüz binlerce kullanıcı vardı. Yapılacak yanlış bir çıkış, sözlük içerisinde oldukça büyük bir problem doğuracaktı. Sonuçta bu sözlük, kuruluş aşamasında yazarlarının gönül rahatlığıyla düşüncelerini paylaşıp gerçekten kaynaşabileceği bir ortam olma fikrini benimsemişti. Her nesilden insanın var olduğu sözlükte, bazı problemlerin olabileceği realitesinin yanında, insanların yazılarıyla entelektüelitesini sorgulayabilecek normal bir yargılama sisteminin oluşacağı düşüncesi insanların yüreğine su serpiyordu. Böyle bir yargılama sisteminin var olması için saydamlık ve yazarlar arasında bilinçli bir bağlılık olması büyük bir zorunluluk: İşte son zamanlarda bu sistemin içerisine sokulmaya çalışılan çomak marjinal yazarların işine geliyordu. Aslında böylesine büyük bir sözlükte marjinal yazarların olması olağan karşılanıyordu. Ancak bunların yalnızca birkaç yöneticiyi arkalarına alarak tüm yönetime ve diğer on binlerce yazara karşı hakaret dolu mesajları her geçen gün sözlük içerisinde arttırarak yazmaları iplerin daha çabuk kopmasını da beraberinde getirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse sözlüğe yakışmayan düşünceler ya da tutumlar sorgulanırken marjinal yazarların da kendilerine çeki düzen vermeleri isteniliyordu. Ancak boşboğaz ve çoğunlukla kof ve her şeye kolayca inanan yazarların her geçen gün sözlük içerisinde seslerini yükseltmeleri rahatsızlık vermeye başlamıştı.

Bir yöneticinin yazarlar ve diğer yöneticiler arasında nerede durması gerekliliğini kavlayabilmesi gerekir. Büyük bir sözlüğün kamuoyu tarafından marjinal olarak algılanmasının yanında içinde daha şiddetli sesleri barındıran farklı bir yazar grubunun olması İnci'nin ruhuna gün geçtikçe ters düşmeye başladı.

Yönetimin buna rağmen sessiz kalması büyük bir handikaptı. Çünkü bazı yöneticiler sözlük içerisinde çoktan başka bir yola girmiş ve yönetimi diğer yazarların önüne atarak suçlamaya başlamışlardı. İlk günden beri yönetim ve yazarların bir vücut olarak hareket ettiğinde kendilerini daha fazla güçlendirdiğini düşünen İnci, bir karar vermek zorundaydı. Marjinal yazarların bazı yöneticiler tarafından kendisine karşı kışkırtılmasından oldukça rahatsız olan İnci, bu yüzden kendi içerisine kapanıp düşünme yolunu seçti. Birkaç gün boyunca sözlük içerisinde yer alan hiçbir şeyle ilgilenmeyerek bir karar verme sürecine giren İnci'nin o günlerde 24 saat yanındaydım. Bununla beraber düşüncelerini benle de paylaşmadan çoğu zaman sessiz bir şekilde sözlükte neler yapabileceğini düşünüyordu. Belki de en onurlu hareketi sözlükten kendini ihraç ederek yapabileceğini düşündü ki, bir an için

sözlükteki tüm yetkilerini devrederek bütün yazarlar arasında şok etkisi yaratacak bir karara imza attı. Bununla beraber yeni nesil yazarların birçoğunun, sadece saatler içerisinde silinmesi ve yazıların eskisinden daha fazla kontrol edilmesi, birçok yeni yazar arasında huzursuzluğa sebep verdi. Sözlük formatından kopan yöneticilere binlerinin dur demesi gerekiyordu. Ve bir anda bazıları için anlam verilemez bazılan içinse gerekli olan bir adım atıldı. İnci, sözlükteki tüm görevlerini tekrardan alarak sözlük içerisindeki özgürlüğü yazarlara geri verdi. İşte bu dönemde sözlüğün felsefesini benimseyemeyen yazarlar sözlükten ihraç edildiler.

Bunu izleyen günlerde yöneticilerin İnci'nin alternatifi bir sözlük oluşturma çabaları gündeme geldi. Diğer sözlüklerde yaptıkları açıklamalar adeta geçmişlerine tövbe etmek gibiydi. Yazılar genellikle İnci Sözlük'ün kurulduğundan bu yana yapılan hataları eleştirmekten ibaretti. Ancak bu yöneticiler eleştirilerini yaparken eskiden İnci Sözlük'ün içerisinde yetkili olan 3-5 kişiden birisi oldukları gerçeğini unutuluyorlardı. Saçmaladıkları her eleştiride, 'İnci Sözlük yönetimi, diktatör gibi kendi istediği yazarları nedensiz siliyor' suçlamaları altı boş bir şekilde tekrar ediliyor ve sözlük ruhu sadece 1-2 yönetici ve bazı ayrılıkçı yazarlara bağlanılıyordu. Fakat sözlük içerisindeki yüz binlerce kullanıcı bunun asılsız bir iftiradan başka bir şey olmadığını biliyor. Sözlük başlı başına nefes alıp yaşayan bir organizmadır. Bu özgür ruhta kendi egolarını tatmin edemeyen ve ayrıcalık isteyen diğer şahısların hiçbir zaman yeri olamaz.

Buna rağmen her şeyin en iyisini bilen(!) bu insanlara yeni sözlüklerinde başarılar dileriz.

Ziyaret Nedir?

Yok etme tutkusu aynı zamanda yaratıcı bir tutkudur.

Bakunin

Genç bir kuşağın ileriye atılıp ülkenin sosyal gündemini değiştirebileceği gerçeğini bilip sözlük yazarlarının organize olarak yaptığı atılımları ziyarete denilebilir. Türkiye'de ya da dünyada beklenmeyen zamanlarda büyük bir topluluk olarak gerçekleştirilen her ziyarette kamuoyunun ilgisi biraz daha sözlüğe kaymıştı.

Sözlük yazarlarının bir alev gibi yayılan bu hareketleri çoğu kesim tarafından haylaz bir eğlence şeklinin dışavurumu olarak algılsa da gerçek daha farklıydı.

Aslında popüler olmayı aklının ucundan dahi geçirmeyen sözlük yönetiminin bazı yazarları tarafından bulunup bir ateş parçası gibi, birden, binlerce kişilik organize hareket halini alan bu ziyaretlerin mantığını çözmek gerekir. Zaten halkın marjinal olarak tanımladığı bir grubun bu kadar yâinekli bir işe girmesi gereklilikti. Sözlüğün popüler olma ihtiyacından daha çok, içindeki potansiyeli en azından yönlendirebileceği eğlenceli bir karşı koyuş olarak düşünülen bu olayların gerçekleşmesinden sonra, medyanın ilgisi, sözlüğe daha fazla arttı. Ve tahmin edildiği üzere bu ilginin gün geçtikçe daha olumlu izler bıraktığı sözlük içerisinde görüldü. Sözlük içerisindeki özgürlüğün daha fazla üye olarak pekiştii ilebileceğini düşünen sözlük yöneticileri özellikle ilk ziyaretlerden sonra daha fazla sosyal konulara girme zorunluluğunu hissetti. Bunun için ziyaretler genellikle popüler kültürün merkezi olup sorgulanması imkânsız olan kanallara yöneldi. Sözlük yazarlarının bir misyondan çok, eğlenerek ve kaynaşarak yaptığı her hareketinde sözlük potansiyelinin gücü bir adım daha öne çıktı.

Özellikle demokratikleşme sürecinde ülkenin üzerindeki ölü toprağını atmasının kesin bir gereklilik olduğunu düşünen bu jenerasyon gücünü her ziyarette biraz daha fazla gösteriyordu. Ülkenin interaktif dünyayla bütünleşme sürecinde sanal dünyadan gelen bu tepkiler kimileri tarafından oldukça eğlenceli kimileri tarafından oldukça saçma bulundu. Ancak sözlük yazarlarının cunta ürünü bir zihniyet temeli üzerine kurmadıkları bu eğlenceli tepki koyuş şekli, ifade ve özgürlük

alanlarını ülkemizde ilk defa bu kadar zorladı. Özgür ve demokratik bir ülkede özellikle dünyaca ünlü olan siteyi orijinal bir şekilde açıklarından faydalanarak ziyaret etmek maalesef

bazı çevrelerce dışlandı.

İnci Sözlük diğer sözlüklerden kendini sıyrarak sadece toplumsal gelişmelerle ilgili alanlarda internetin ne kadar önemli bir araç olduğunu topluma ispat etmiş oldu. Bundan önce sadece ifade özgürlüğünün sığ bir şekilde dillendirildiği sözlüklerde yazarların kendilerini ifade etmedeki sınırsız yakın özgürlükleri her geçen gün yeni yazarların katılımıyla daha fazla renklenmektedir

Medyanın ve kamuoyunun büyük kısmı İnci Sözlük'ün ziyaretlerini sadece saldırı bağlamında algılamaktadır. Ancak sözlük içerisindeki yazarlar çeşitli vakıflara, huzurevlerine sosyal amaçlı ziyaretlerde de bulunarak birçok insana örnek olmaktadır. Yeni nesil gençliği eleştiren birçok insanın elbette ki bu tür organizasyonlardan haberi yok. Çünkü toplumumuzda dikkati çeken tek şey ne yazık ki sansasyonel hareketler. Sözlük potansiyelini illegal bir hareket gibi tanımlayanlar bugünlerde ülkemizin merkezlerinde yazarlarımız tarafından kucaklanarak selamlanıyorlar. Evet, sözlük yazarlarının çoğu zaman kendi aralarında organize ettiği bu hareketin orijinal adı Free Hugs'dır. Toplumla kaynaşma yolunda ders niteliği taşıyan bu hareketin asıl amacı tabi ki eğlencedir. Bununla beraber bu tür organizasyonlar gençlerin diğer insanlarla kaynaşmaları yolunda büyük bir fayda sağlamaktadır. Son dönemde gençlere dayatılan her türlü zorunluluğa vicdani ret şeklinde gelişen bu hareketlerin her geçen gün daha fazla büyüyerek daha anlamlı bir şekle bürüneceğini tahmin etmekteyiz. Nüfusunun çok büyük bir kısmı gençlerden oluşan ülkemizde, gençlerin bu tür ziyaretlerle kendisini topluma daha fazla gösterebilme şansı doğmuştur. Hiç kimsenin can ve mal güvenliğine zarar vermeden yapılan bu tür organizasyonların özellikle sözlükte var olan on binlerce yazarın hayata karşı motivasyonlarını arttırdığı gerçeğini hepimiz bilmekteyiz.

Bundan önce gençleri dışlayan ve özgüvenlerini kırma eğiliminde olan her türlü interaktif topluluğun statükocu zihniyetinden sıyrılarak hayat bulan İnci Sözlük'ün, bu varlığı yazarlarının ve kullanıcılarının kendilerine olan güvenlerini pekiştirmesinde yardımcı oluyor. Ziyaret ya da her türlü organizasyonlarımızda harekete güç veren asıl ve tek olan şey kişilerdir. İnci Sözlük'ün bu tür organizasyonlarında herkes kendi başına bir kahramandır. Zaten sözlüğün dışavurumunda bu kadar popüler ve yıkılmaz olması, bireylerin kendi kendilerine yetip sözlüğü yönetebilmelerine dayanıyor. Nitekim sözlük kullanıcıları gün geçtikçe sistemin katılım araçlarından uzak durmayarak onun içerisinde daha fazla söz alabilme stratejisine yöneldi.

Sözlüğün toplumsal tahakküm ilişkilerine ve yetişkin egemen kültürüne karşı duruşuyla daha seî gerçekleşen ziyaretlerin her geçen gün diyalog talebinin daha fazla karşılık bulmasıyla yumuşayacağım bilmekteyiz. Şu anda interaktif dünyamızın en özgürlükçü topluluğu olan İnci Sözlük, aslında olması gerekeni örüyor ve rolünü oynuyor.

Bugünden sonra gençliğin üzerine denenmiş tüm ıslah etme ve suçlulaştırma yöntemlerinin bir kenara itilerek ziyaretlerdeki mantığın ve keyfin tadına varılabilmesini tüm kalbimizle temenni ediyoruz.

Biri Kadın Mı Dedi?

Kadın, her şeyi gören gözü bile aldatır.

Dostoyevski

Özellikle İnci Sözlük içerisindeki erkek hegemonyasından şikâyet edilir. Sözlük yazarlarının kadınları sadece cinsel bir obje gibi görüp onları aşağıladığı ve kendilerini yücelttikleri bir ortam olarak tanımlanan İnci'nin içinde bulunduğu durum toplumumuzun interaktif yansımasından başka bir şey değildir.

Toplumumuzda birbirine hava ve su kadar gerekli olan kadın ve erkeği ayırmak için sözüm ona kültürel yaklaşım adı altında bazı kısıtlamalar konulmuş ve kadının kendisi yaşadığımız an itibariyle kutsallaştırılmaya çalışılmıştır. Erkek ve kadın arasında her konuda eşitlik diye çığırtkanlık yapan anlayışın sonunda kadının toplumda daha farklı bir yere

konulması gerekir tanımlaması şaşkınlık vericidir.

Flört edilen bir ilişkide bir erkeğin kız arkadaşına attığı bakışın bile sorgulanabildiği toplumumuzda zamanla erkeğin kadına karşı bakış açısı da değişmiştir.

Sözlük içerisindeki yazarların bu konulan karikatüize edip yorumlamalar yapmaları bugüne kadar toplum içerisinde tikiştinlmaya çalışılmış yapay sorunların dışavurumundan başka bir şey değildir. Hatta sözlükte kadınların bir pop star gibi muamele görmesi de bunun başka bir tanımlaması olsa gerek. Gerçek hayatta ilgi odağı olamayacak birçok kişinin sözlükte yüzlerce izleyicisi hatta onlarca platonik sevgilisi bulunduğu gerçeğini hepimiz biliyoruz. İşte böyle bir pohpohlama ortamında sözlüğün kadm-erkek ayımcılığı yaptığından söz edemeyiz. Bugüne kadar cinselliğe dair hiçbir şeyin tam olarak tanımlanamadığı bir ortamda özellikle 2000 yılından sonra internetin daha aktif kullanılmasıyla toplum içerisinde bir şaşkınlık doğdu. Bir ilişkide aşk ve sevgiden sonra cinselliğin de bir gereksinim olarak doğmaya başlamasının ardından toplum içerisinde değerlerimizin yozlaştığı konusunda tedirginlikler oluşmaya başladı. Bunu duygusal ya da taraflı olarak yorumlamak sözlük yöneticilerine düşmese de özellikle ülkemizde yetişen yeni neslin farklı bir bakış açısıyla beklentilerini zenginleştirdiği realitesini görmekteyiz.

Kadınların daha az putlaştındığı hatta onların kendilerine farklı muamele ile koruma altına alınma isteğinin sorgulanması gerekliliğini sözlük içerisindeki yazarların davranışlarından görmek mümkün. Herkesin aynı derecede eşit olduğu ve cinselliğin istenilirse kişiye bağlı olarak çok rahat yorumlanabildiği bir ortamın gerekliliği İnci Sözlük'ün görevi olmamalıydı. Endüsuileşme çabası içinde toplumsal yaşamda birçok değişiklik olmaktadır. Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren eşit haklara sahip olan kadınların ülkemizde daha yeni yeni ekonomik özgürlüğe sahip olmaları onlara yapılan pozitif ayrımcılığın kendini tanımlamak konusunda zorluk çeken erkeklere de uygulanması zorunluluğunu pek ala görmekteyiz. Artık günümüzde aptal olarak davranılan asıl varlık erkeklerdir. Cinsel ihtiyaçlarını tanımlarken bile eleştirilen bir erkeğin sosyal yaşamındaki rolünde problemler meydana gelmesi her gün karşılaştığımız bir durum haline geldi. Burada savunduğumuz şey tecavüz ya da bunun gibi zorlama unsurları değildir. Zaten bu suçları işleyen insanların çoğunluğunun ya eğitimsizlikten kaynaklanan nedenlerden yapılmış bilinçsiz sapkınlıklardan ya da sosyoekonomik olarak güçlü ailelerin ilgisiz yetiştirilmiş çocuklarının doyumsuz iştahlarından muzdarip olduğunu görmekteyiz. Peki bu iki uç kutbun arasında dayatmalara manız kalan gençlerin yaşadığı bunalımlar? Bu insanlar sosyal dünyalarında yaşadıkları dayatmaları ya da dengesizlikleri atlatabilmek adına çoğu zaman cinselliği bir oyuncak gibi görüp sözlükte yazılar yazmakta ya da resimler paylaşmaktalar. Eğer sözlük yönetimi bu konuda bir zorlama ya da dayatma yoluna gitse bulunduğumuz toplum şu ankinden daha iyi bir yere mi ulaşacak? Tabi ki hayır.

Toplumumuz hem çarşafı hem de plajlardaki tangalı kadınlara, hatta üstsüz turist bayanlara alışmış görünümü vermekte. Peki gerçekten yüzlerce yıllık bir düşünceyi yalnızca on yıllık bir süre diye tanımlayabileceğimiz zaman diliminde değiştirmek mümkün mü?

Bununla beraber on yıllardır kadınıma yapılan pozitif ayrımcılığın bir yalan olduğundan bahsedebilir miyiz? Tabi ki uç örnekler her zaman var, hatta bu konuda bazı dernekler de kurulmuştur. Ancak bu durum çember içerisinde kalan yeni jenerasyonun yaşadığı bunalımı haksız kılmaz. Bugün sözlüğü açtığımızda hala bazı erkeklerin kız arkadaşının elini ancak 20 yaşından sonra tutabildiği gerçeğini endişelenerek okumaktayız. Kutsallaştırılmış bir değerin elinden tutmak bile bu kadar imkânsız kılınmalı mıydı?

Bunu bilen kadınlar artık daha fazlasını istemiyorlar mı? Ülkemizde partner seçme özgürlüğünün ezici üstünlükle kimde olduğunu bilmiyor muyuz? Evet, kadınlar çok şey istiyor. Bazıları bu çıkışa şöyle cevap vermekteler:

Kadınlar işlerinde başarılı olmak istiyorlar, iyi bir eş, iyi bir anne olmak istiyorlar. Anne ve babalarına gereken ilgiyi gösterebilmek istiyorlar. Arkadaşlarına ve sosyal yaşamalarına

da zaman ayırabilmek istiyorlar. Sosyal sorumluluk ve yardım projelerinde yer almak, kişisel gelişimleri için yatırım yapmak, ayrıca sağlıklı, bakımlı ve güzel görünmek istiyorlar. Peki bunları erkekler de kendi ihtiyaçlarına göre istemiyorlar mı?

Tabi ki istiyorlar, ancak kendisini tanımlamaktan aciz bırakılmış bir jenerasyonunun yaşama şeklini yozlaşma diye eleştirirseniz bu nesli de kaybetmek zorunda kalırsınız.

Kadınlarımızın değerini ya da onların toplumumuzda ne kadar çok sevilip arzulandığı gerçeğini söyleyelim ki feminist dostlarımızın eleştirilerini en azından pozitif düşünceye çevirebilelim.

Son olarak söylemek gerekirse, evet, kadın bir gerekliliktir ancak bu gereklilik erkek olmadan ne anlam taşır ki?

Can Yücel-leştirilmediklerimizden misiniz?

Akılsız şiir; kafasız kalmış Danton gibidir.

Can Yücel

Can Yücel, topluluk olarak her zaman şiirlerini okuduğumuz ve çok sevdiğimiz ülkemizin güzide şairlerindendir. Onun anısını, İnci olarak nasıl yaşatacağımızı düşünüp yaratıcı yazarlarımız sayesinde bir furya başlatmak için kolları sıvadık.

Şiirlerinden ilham alarak yazdığımız kendi şiirlerimizi çeşitli internet sitelerinde yayınladıktan sonra bizlere kalan tek şey gelişmeleri takip etmektir. Gördük ki, hayatında Can Yücel ismini duymamış bazı internet kullanıcıları yaydığımız şiirleri Can Yücel üstadın yazdığını zannederek duvarlarına yerleştirmeye başladılar. İşin ilginç olan yanı yazarlarımızın Can Yücel yazdı diye dağıttıkları şiirler de çok sevilirdi. Bu da haliyle bizi çok mesut etti. Bununla beraber bu durum yine medyada haber olarak servis edilince bunu duyan herkes <aman tanrım yoksa bende mi?> mantığıyla internetteki duvarlarına girerek Can Yücel şiirlerini sorgulamaya koyuldular. Ancak şu anda bile yazarlarımızın yaydığı Can Yücel şiirleri çeşitli internet platformlarında kullanılmakta.

Modern şair dendiğinde dünyaca tanınan belki de tek Türk diyebileceğimiz şairimizin şiirlerini üretmek için yazarlarımızın bazı yollara başvurduğunu gözlemledik. Eğer siz de Can Yücel şiirleri yazmak istiyorsanız bazı prensipleri yerine getirmek zorundasınız. Sözlükte de göreceğiniz üzere birkaç kuralı ihmal etmeyerek;

- Duygunun aslında pek de bir önemi yok. Çok acayip duygular içerisinde davranmak kâfi.

- Şiiri yazarken noktalama işaretlerini bolca kullanmak ise gereklilik.

- Yazdıklarınızı hiç beklenmeyecek yerlerde bölerek, alt satıra geçmeyi ihmal etmeyin.

- En son üstadı tanıtmak amacıyla şiirin altına bir boşluk bırak ve -Can Yücel- yaz.

İşte bu kuralları ihmal etmemiş ve önceden Can Yücel şiiri okumuşsanız siz de bir Can Yücel şiiri yazabilirsiniz.

Bir tane orijinal Can Yücel şiiri vermek gerekirse;

Duru bir yeşildi ortalık

Akşam güneşi kırılmış bir mızrak boyu

Ve çocuk sesleriyle iniyordu ışık,

Ağlarda sanki dargın bir kılıç balığı

Pullarını döküyor üstüme

Bir sessizliği anlatmak için yazıldı bu şiir

Belki de anmak için

Bi damlacık bir sessizliği

Amaç tabi ki kötü değildi. Böylece gerçekten unutulmaya yüz tutmuş bir şairimizi tekrardan gündeme getirdik.

İnci olarak Can Yücel'e saygımız her zaman sonsuzdur.

Sizde Can Yücel gibi bir şiir yazıp bunu on binlerce kişiye -tabir-i caizse- yutturabilirsiniz.

Ancak asla bir Can Yücel olamazsınız.

Zihnen Engelli Ünlülerimiz Üzerine!

En sığ insan bile ne yazık ki üç boyutludur. Stanislaw Lee

Sözlük olarak takip ettiğimiz birkaç televizyon programı var. Bu programların da sunucularıyla takıntılı olduğumuzu yaptığımız ziyaretlerden dolayı herkes fark etmiş durumda. Aslında burada verilmeye çalışılan mesaj çok basit.

Türkiye'nin en fazla seyredilen bu programlarında ki tek mantık hatası konuklarıdır. Biz ve bizim gibiler IQ'su düşük bu ünlüleri seyrederken onlara prim verdiğimizi de biliyoruz. Peki bu karakterleri bizim mi seyretmememiz gerekir yoksa yapımcıların mı televizyona çıkartmaması gerekir? İşte burada top her zaman bizim üzerimize yani halkın üzerine atılmıştır. Kültürel yozlaşmayı tetikleyen düşüncesiz magazinsel karakterlerin topluma ne kadar zarar verdiğinden bahsetmeyeceğim bile. İki tane sözcüğü yan yana getiremeyen bu insanların nasıl olur da bu kadar gözümüze sokulduğunu anlamlandıramıyoruz. Demokratikleşen bir düzenin yeni bir cilvesi olarak nemalanan bu insanların gerçek hayatta yanından geçen herhangi bir insan bile bu insanların yozlaşmışlığından etkilenir.

Bu karakterlere yapılacak her türlü eleştiri kişisel haklara saldırı olarak lanse edilir. İşte burada demokratikleşmenin değerini anlıyoruz. Ya da bunu çağ olarak yanlış algılıyoruz. Evet, bu karakterler dünyanın var olduğundan beri gerekliydi. Ancak onları önem sıralamasında üstlere çıkardıkça yaşadığımız yozlaşma daha da artmadı mı? Sebepsiz yere gerçekleşen kültürel erozyonun nedeni sadece bizler miyiz? Türkiye'de bir çocuğa ilkokuldan beri verilen öğüt ailenin önemidir. Peki size soruyorum. Bir ailenin sağlam temellere oturması için ona iyi bir zemin tahsis etmek sistemin zorunluluğu değil midir? Bugünlerde bu çağdışı zihinlerin yaptıkları her hareket özgürlük diye önümüze sunulmuyor mu? Saçmalığın daniskası farklı bir tanımlamayla karşımızda - özgürlüğün getirdikleri. Evet, bu sorun sadece yaşadığımız ülkenin sorunu değil. Dünyanın diğer ülkelerinde de aynı şeyler yaşanılıyor. Ancak kültürel hareketlerde ya da sanayileşmede örnek almadığımız bu medeniyetleri neden bu konularda takip etme gereksinimiyle hareket ediyoruz anlayabilmiş değiliz. En azından ülkemizdeki bu saçmalıkları gelişmiş medeniyetlerdeki absürt örneklerle karşılaştırarak legalize etmemeliyiz. Magazinsel hayatın bu kadar şişirilmesi bir gereklilikten mi doğdu, yoksa televizyonların birbiriyle yarışarak maddi çıkarları doğrultusunda halkın beynini yavaş yavaş yıkamasından mı ortaya çıktı?

Günümüzde sesi mükemmel olup dış görünümü güzel olmayan bir insanın ünlü olamayacağı gibi, akıllı bir insanın mantıktan yoksun olan bir şaklabanın karşısında da herhangi bir şansı kalmamıştır. Eğitim alma sürecindeki bir ergenin televizyonu her açtığında daha bilge bir insan haline geldiğini söylemek tabi ki saçmalaktır. 'Bunun için yapılması gereken çok basittir' çıkışını duyar gibiyim. Bu insanlar televizyon seyretmesinler o zaman. Nasıl bir özgürlük anlayışıdır ki insanlar programlarında bu insanları primlendirerek ünlü yaparken bu yozlaşmadan etkilenmek istemeyen bir insan evinde televizyon seyretme özgürlüğünü soğulattırabilir? İşte böyle devr-i daim eden çarkın içerisinde kaybettiğimiz nesillerin bilim adamı yazar şair ya da sanatçı olmasını bekleyebilir miyiz? İşte bu dönemde sözlük olarak kin kustuğumuz bu insanlara tepkimizin seit olduğu söylenilebilir mi?

Sözlüğün ünlü olan bu şaklabanlara tepkisi kutsallaştırılmalıdır. Yeni yetişen nesil de kendini yok sayan televizyona sırtını çevirerek internete yönelmiştir. Kibirden uzak bir şekilde kendisini tanımlayarak organize hareket edebilen bu insanların artık toplumu daha fazla yönlendirebildiği bir gerçekliktir. İşte bu konuda tepkisini ortaya koyan yüz binlerce insana daha fazla kulak açılmalı, en azından onların seslerini yükseltmelerine engeller konulmamalıdır. Daha fazla medenileşme diye bağırان bir milletin günlük olarak yaratılan yozlaşmış karakterlere prim vermektense bizleri e saygı duyması gerekir.

Her geçen gün geriye doğru giden magazin tarihinin içerisinde ünlü olmak için her şeyini pazarlayan insanların, içkiyi biraz kaçırınca magazin muhabirlerine saldırması her akşam

haber niteliğinde evlerimize adeta postalanıyor. İşinden ya da okulundan kafa patlatıp gelmiş bir insanın bu görüntüleri seyrederken ne düşünmesi bekleniyor anlayabilmiş değiliz. Frikik vermeyeyim diye popo-suna kadar gelmiş olan mini eteğini çekiştiren bu ergenleşememiş liseli(!) zihniyetindeki kadınlarımızı sahiplenerek şu yorumu yapıyoruz. Evet siz bizim gönül penceremizde yerinizi almış zihinsel engelli ünlülerimizsiniz. Sizi böyle kabul ediyoruz. Dünyayı derinlemesine yaşayan bir insanın yüzeysel hayatlardan çıkarabileceği birçok ders vardır. En azından bazılarına göre tanrısal figürlerle bezeyip saygı duymamız gereken insanların aslında coşkulu bir şekilde abartılıp reklam edilen hayat sahipleri olduğunu biliyoruz. Bu gruba dâhil olmayı hak eden çağımızın artisti de diğerlerine göre daha fazla bağımsızlığı hak ettiğini düşünerek yanılığa düşmekte. Korkunç derecede sorgulamayı seven bu insanların sorgulanmaktan nefret etmeleri ve karşılıklarına çıkacak her yapıcı eleştiride ahlakın bel bağlamış değerlerinin zamanla yenileneceğinden bahsetmeleri büyük bir küstahlıktır. Dün ahlak olarak kötü olan bir değer bugün nasıl cennet bahçesinden çıkan bir gül kadar temiz olduğundan bahsedebiliriz? Aldatmaya ve aldanmaya adanmış bir hayat içerisinde daha basit tanımlamalar nasıl yapılır, her gün şarkı sözlerinde ya da anlamlandıramadığımız köşe yazılarında görmekteyiz.

Her akşam televizyon karşısında bu yobazlara küfür edebilmek insana aslında büyük bir huzur veriyor. Dürüstçe söylemek gerekirse, bu insancıkların ne kadar gereksiz olduğunu bilsek de dejenere hayatları içerisinde yozlaşmalarını televizyon karşısında seyretmek bazen eğlenceli oluyor. Uçurumdan intihar etmek için atlayan bir insanı korku dolu bakışlarla seyretmek gibi insanlığını yok etmek için uğraşan ve olmayan değerlerini beş kuruşa satılığa çıkaran ünlülerimize üzülme hiç de işimize gelmiyor.

Televizyonu değersiz hale getirmek için ellerinden gelen şaklabanlıkları yapan bu zihinsel engellilerin bekledikleri tek şey tabi ki ünlü olmak. Ne için? Kimin için? Tabi ki birazcık daha fazla para kazanıp geliştirmedikleri zihinlerini daha değerli gösterebilmek için. Nasıl olduğunu anlayamasa da çıktıkları iki televizyon programı sonrasında Bebek'te üç beş tur atıp hayata dair her şeyi unutmak isteyen bu liselileri benimsedik. Bu parazitler kendi hayatlarını devam ettirebilmeleri için gerekli olan şartları ancak kendilerini televizyonda aptal yerine düşürerek sağlamakta. Bunun karşılığında vermemiz gereken diyet ise yetişen neslin hızla dejenere olması. Tüm bu eleştirileri görmezden gelenlere belki de söylenmesi gereken tek şey - Fatmagübün suçu ne...

Sözlüğün Arka Odası

Cehalet, ayrıcalıklı sınıfın ustaca kullandığı bir silahtır.

Kari Marx

Komplekslerine kurban olup bunu önümüze bir marifet gibi sunan insanların eleştirilerinden bahsetmeli. Eğitim oranının pek de iyi seviyelerde olmadığı ülkemizde bazı programlarda yapılan mükemmel yorumlamalar bizi ileriki yıllarda kesinlikle uzaya çıkaracaktır. Hepimizin bildiği gibi ülkemizde aydın sıfatıyla yorumlamalar yapabilmek için ya belirli bir ideolojinin temsilcisi ya da iyi bir televizyoncu olma gereksinimleri mevcuttur. Tabi ki bu tanımlamalara girmeyen birkaç güzide insanımız da vardır. Zaten onların yaptıkları yorumlamalar da çoğu zaman öyle yerlerde dillendirilir ki bu programlara erişebilmek için televizyonlarımıza en az iki dekoder takmamız gerekir. Bu insanları internette bulmak istiyorsanız kesinlikle arama motorlarını kullanmanız gerekir. Çünkü bu değerli insanların popülariteyle de pek fazla işleri yoktur.

Bunca problemin içerisinde bir de sözlüklerde kimliklerini gizleyerek yazılarını yazan insanlar eleştirilmeye başlandı. Ne kadar komik bir yargılama. İnterneti birazcık bilenler sözlük ortamında kullanılan yazar adlarının gerçek isimlerden oluşmadığını bilir. Bununla yetinmeyip bu yazarlara çapulcu damgası vurulması sanırım bardağı taşıran son damlaydı. Sözlük yazarlarının avukatı olmasak da onların en azından yüreklerinden geldikleri gibi demokratik tepkilerini verdiklerini görünce gururlanmamız gerekliliğine inanıyoruz

Tanımlamalarda boğulmaksızın yeni bir jenerasyonun yetiştiği gerçeğini görmekteyiz. Biz de bu jenerasyona ait olduğumuz için gurur duyuyoruz. Geçmişinden ders çıkaran ve çatışmacı kimliklerden sıyrılıp derdini tasasını anlatan bir topluluk ülkemiz için mükemmel bir gelişim olarak görülmesi gerekirken özellikle kendini beğenmiş bazı gazetecilerin bizi yerden yere vurmasını anlamlandıramıyoruz. Kendisini tanımlamaktan aciz bir jenerasyonunun sonunun nerelere gidebildiğini bugün görmekteyiz. Eğitim alma hakkı haricinde tüm hakları kısıtlanan ve sesi kesilmeye çalışılan gençlerin yeni yüzyılda daha farklı demokratikleşme hareketine gideceğini bugün daha iyi gözlemliyoruz. Değerlerin korunması yönünde yorumlamalardan ziyade her an tarihin gidişatını değiştiren unsur gençlerdir. Eskiden padişah ve kralları yönlendirilen tarihin bugün asıl unsuru tabi ki bizleriz. Gençleri de yönlendiren bazı unsurların var

olduğunu ne kadar kabul etmek zorunda olsak da artık yeni jenerasyonun kendi kendisine daha fazla söz sahibi olabildiğini görebiliyoruz. Bazılarının birkaç holigan olarak tanımladığı on binlerce yazarı olan İnci>yi tanımayan bazı gazeteciler Türkiye>nin gençliğini görmezden gelerek kendi cahilliklerini ispatlıyorlar. Benmerkezci düşünceden kurtulamadan yaptıkları yorumlamaların ancak yorum olarak kalmasını hazmedemeyen bu insanların gün geçtikçe gençlik üzerindeki hâkimiyetlerinin azalması herkesçe gözlemlenen bir realitedir. Yeni jenerasyon kendisine daha fazla nefes alabileceği özgür bir ortam ararken geçmişinde bıraktığı monoton aydınlanmayı da istediği gibi eleştirebilme hakkına sahip olmalıdır. Kendi yalattıkları televizyon kültürü sayesinde bugün akıl almaz facialar yaşadığımız ülkemizde üslup nedeniyle hiçbir sözlük yazarı yağılanmamalıdır. Bazı şovmenler bedelsiz olarak reddettiğimiz 20 yıl öncesi ithal edilen aydınlarımızdan beslenmediğimiz gerçeğini kabul edeceklerdir. Etmeseler de göreceklerdir. Bundan 150 yıl öncesinde bu kitaptan daha sert bir üslupla otoriteye karşı yazılmış olan kitapların sorgulanmadığı bir medeniyeti biz de şu yıllarda arzuluyoruz. Sözlük yazarları da bu konu da bir saygıyı hak ediyor. Ancak medyada bazı programlarda alınan eleştirilerden birkaçını da sizle paylaşmak isterim. Hayatına molotof kokteyli yemiş edasıyla sinirlenen bazı televizyoncuların sözlük yazarlarını eleştirirken ‘hadi yiyorsa kimliklerinizi açıklayın’ çıkışları ne demokrasiye ne de çağdaşlığa yakışır. Eğer gençlikten ders alma niyetleri yoksa zaten zaman bu insanların da sonunu getirecektir. Nasıl ki kendilerinden önceki jenerasyonların yerini aldıysa alttan yetişen bu jenerasyon da onların yerini alacaktır.

Küçümsedikleri her şeyin başlarına çok büyük bir problem olarak kalacağı realitesine rağmen mutlu olarak yaşayabilen entelektüellerimizin televizyondaki şovları bu bağlamda çok önemlidir. Kendi içlerinde hayata dair her şeyi eleştirirken saçmalıklarının ne olursa olsun eleştirilmesinden korkanların çağını yaşıyoruz. İnanmadıkları bir programın içerisinde yer alırken kendilerini adeta ispatlamak için uykuya dalan pamuk prensesler. Toplumun en büyük yanılgısından beslenmeye çalışan bu insanların sonsuz derecede saygı duyulma istekleri. Belki de yeni bir dünya kurduğunu zanneden televizyon şovmenlerinden etkilenmiş olan bu aydınlarımızın(!) gençliği nasıl yargıladığını görmediniz mi? Her an öğrencisinin kulağını çekip bir şamar patlatabilecek kadar ağısif olan bu insanların o mükemmel tarih bilgileri yok mu? Geçmiş siyasi ideolojilerine göre kazdıkları programlarında söz hakkı her zaman onlarındır.

Onları kati katürize ettikleri bir devlet adamını yandaşlarına dava açarken görmelisiniz. Hemen çağın özgürlüklerinden bahsedeceklerdir. Ama konu kendi küçük programlarına yapılan ziyaretlere gelince aslan kesilirler. Hukuk devleti ararlar. Ah o babalarının hayrına yapmadıkları ve diğer gün hayata bir şey katamayan konuşmaları sayesinde paranın dibine vuran insanların eleştirileri yok mu?

Daha büyük olabilmek için yapılan saldırılardan güç alma gereksinimi? Belki de konuştuklarının tek kelimesini savunmadan insanları tarihin içine gömmeye gereksinimi bugünün insanın işidir. Geçmişe dair sözün yanılgısını kendi içlerinde yüz kere düşünerek bir

yere vardırnamayan insanların yaptıkları tartışmalar esnasında sıkılan gençliğin kendisini göstermesi nasıl tanımlanmalıdır? Onlara göre yapılan eleştirilerin altına kişilerin isimleri konmalıdır. Peki neden? Çünkü 21.yüzyılda insanların kendilerini tanımlamalarına izin vermeyen eski jenerasyonların bu konuda büyük bir kozu vardır. Eleştirilen her şeyin dava edilmesi gereksiniminden gurur duyacak bu karakterlerin ne kadar avdın oldukları tartışma konusudur.

Masal Kahramanları Üzerine

Fikirlerinizden nefret ediyorum.

Ama onları savunabilmeniz için hayatımı feda etmeye hazırım.

Voltaire

Televizyonla yatıp televizyonla kalkar hale gelmemizin tek nedeni tabi ki televizyon yapımcıları değildir. Bunda biz izleyenlerin de suçu yadsınamayacak derecede fazla. Ancak kültürsüzlükten yakman bir toplumun televizyon yapımcılarına bu kadar prim vermesi hayatımızın basitleştirilmesi yolunda onlara her zaman hak tanıyor. Programları seyredildikçe daha da fazla para kazanan bu insanların gözleri doymayacağı için onlara erdemin gerekliliklerinden bahsetmek oldukça sık olur. Cebi parayla dolan bu insanların daha fazla reyting uğruna yapamayacakları televizyon programları yok gibi. Gelinlerin, kaynanaların pazarlanması derken atık şarkıcılarımızı yeteneklerimizi bile televizyondan seçer hale geldik. Yakında üniversite sınavlarının dahi televizyon üzerinden yapılması tartışılabilir. Yaşantısını televizyon programlarına göre ayarlamaya zorunlu olan bir toplumun bu sığıktan kurtulması için uyarılması gerekir. Ancak bu uyarıcı görevini üstlenecek her görevli susmakta. Çünkü bu çıkar sahipleri kitlesel yayın araçlarını ellerinde bulundurmaktalar. Böyle gelmiş böyle gider zihniyetiyle yaptıkları ve paralarını kazandıkları programlara küçük ziyaretler yapmamız sonucunda bizi kendilerine göre azarlamaları da cabası. Bizi nasıl ve hangi cümlelerle yaftaladıklarını gördükçe ‘bu kadar da olmaz’ diyoruz.

Bu insanlar sorgulandıktan zaman ellerindeki pamuk şekeri alınmış bir bebek gibi masumlaşıyorlar. Kendilerinin sorgulanmasından nefret edenler eğer kendilerine karşı cephe alınırsa hemen hukuka yaslınırlar. İşte bu tanımlama televizyonlarda her gün gördüğümüz açılan davaların ana fikri.

Onların hukuk bilgileri tabi ki bizden fazla. Çünkü bu insanlar programlarından kazandıkları paralar ile hukukun her alanında kendilerini savunabilecek mükemmel avukatlar bulabilirler. Kendi yaşadıkları dar hayatlarında yapacakları programlarla halkın nasıl etkileneceğini kesinlikle düşünmezler: Onlar için en önemli unsur izlenme oranlarıdır. Çünkü televizyonculuğun ana mantığı daha fazla izleyici. Bu sadece bizim ülkemize has bir durum değil, bizde üç kaynana programı varsa ABD’de belki de 15 tane var. Ne kadar bilimde, sanatta bu ülkeleri örnek almasak da yozlaşmamızı hızlandıracak her konuda ‘bunları ABD de yapıyor’ diye halkın önüne sermek bazılarının göre hak oldu.

Bununla beraber iyi bir hikayeci, yazar ve halk bilimcisi olan bu insanlar yaşanabilmesi mümkün olmayan bir hayali, fikir olarak ortaya koyup alkışlatmak istiyorlarsa güncel konulara dair doğru ya da yanlış olmasını sorgulamadan her şeyi dalkavukluğunu yaptıkları herhangi bir yerde yayınlatıp, beyinlerimizi çürüme noktasına getirebilirler. Günümüz televizyon programlarının çoğunu insanın hoşuna gitmeyecek tarzda, bu kadar sık ve mide bulandırıcı bir şekilde tanımlamak onlar için makyajlanacak herhangi bir tanımlamamız olmayıp toplumumuza saygı duymamızdan dolayı zorunluluktur.

Çağdaşlarımızın açık gözlü bir şekilde öğrenme isteklerini anlayamama koşuluyla verdikleri geçiştiricilerle pasifize eden bu şişirilmiş magazinsel karakterlerin varlığı rahatsızlık vermez oldu. Hayatımızı daha canlı bir yer haline getirmekten bi haber olan bu program yapımcılarının toplam değeri internet ortamında nefes almaya başlayan yeni nesil entelektüellerin “kutsal bilgi kaynaklarından” daha değersiz olduğu için sanal dünyadaki realite yaşamlaımız insanları daha fazla heyecanlandırmaya başladı.

Süpeygüçlerini sanal dünyadan alabilen bu masal kahramanlarının aslında birçok entelektüel etiketli karakterlerden daha gerçekçi olduğunu kabul etmeye başlayan çağımız, yeni neslin kendisine olan saygısını daha hızlı kazanmasına yardımcı oluyor.

Çağın şartlarından dolayı kendi kendini yok eden bir neslin küllerinden doğması belki de Okan Bayülgen'in dediği gibi zararsız ve bir o kadar da gerekli gördüğü anarşizm(!)den güç alarak gerçekleşecektir. Ne kadar üzerimize etiketlenmeye çalışılan bu tanımlamayı gereksiz bulsak da yaşadığımız yüzyıl çağın şartlarına göre değişen her akım gibi anarşizmin de yeniden tanımlanmasına şahitlik edebilir.

Anarşist Olarak Tanımlanmak

Baskıya başkaldırmayan kişi kendine karşı adaletsizdir. Halil Cibran

Kuruluşundan bu yana özellikle popüler olduktan sonra sözlüğe dayatılmaya çalışılan tanımlamalar oldukça ilginçti. Özgürlüğün pozitif anlamda sonsuzlaştırıldığı bir ortamda kavram karmaşası çıkması çok normal. Sözlük yönetiminin kimilerine göre balon gibi şişen kullanıcı sayısını kontrol ederken kullandığı yöntemler özellikle kamuoyu tarafından algılanamadı.

Bununla beraber sözlüğe yapılan belki de en ses getirici yaklaşım Anarşizmdi. Siyasi kavgası olmayan böylesine büyük bir oluşumun bu etiketle tanımlanması bazı kullanıcılar arasında oldukça heyecan yarattı. Anarşizm tanımlamasına oldukça yabancı olan Türkler bu gömsün bazı öngörülerini sözlükte tattıkça kendilerini de ister istemez anarşist olarak tanımladılar. Ancak anarşizmin doğasında yatan otoritenin tam anlamıyla kayboluş gerekliliğini sözlük içerisinde ya da yaşadığımız toplumda tam anlamıyla yaşamak imkânsızdır. Bunun nedeni özgürlük sağlanmak istenen bir ortamda çatlak seslerin çıkmasını engellemek için otoritenin var olma zorunluluğudur. Tabi ki burada belirtmemiz gereken diğer bir konu da otoriter yönetimin herhangi bir ideolojik gölişle yan yana anılmaması gerekliliğidir. Sözlük içerisindeki hiyerarşiyi tamamen reddeden sözlük yönetimi var edilen kurallardan hiçbir zaman kendine çıkar sağlamamıştır. Bunu kullanmaya çalışanlar da ifşa edilerek sözlükten uzaklaştırılmıştır. Bu bağlamda hiyerarşik düzene referans vermeden oldukça yeni bir yönetim tarzıyla çığır açan İnci Sözlük'ün içerisindeki bazı kullanıcılar kendilerini anarşist olarak tanımlayabilirler. Sözlük kendi kullanıcılarına bu konuda yaptırımda bulunmayı kesinlikle reddeder. Sözlüğün içerisinde sadece din-dil-ırk-siyasi görüş ayrımı yapılmasından oldukça rahatsız olan sözlük yöneticileri bu konuların ihlalinde yaptırım uygulayabilir. Bu da sözlüğün özgürlüğünü korumak için gerekli olan bir yaklaşım tarzıdır. Bununla beraber sözlük bir bütün olarak kullanıcıların ve üyelerin ne olursa olsun ayrıcalık isteme durumlarına kesinlikle karşıdır.

Yönetimin uygulamak zorunda olduğu bu kurallara rağmen gelen eleştiriler hem olumlu hem olumsuz olabilir. Tüm kullanıcıların pozitif olarak sınırsız özgür düşüncelerini desteklemekle beraber şu an ki oitaya konulmuş sistemin belli bazı insanların ihtiyaçlarını karşılaması olanaksızdır. Ancak bu ihtiyaçların karşılanılamama nedeni kesinlikle özgürlük, eşitlik ya da dayanışma değildir.

Anarşizm konusunda sözlüğün kamuoyunda ve medyada oluşturduğu izlenimden sonra bir açıklamayı da onlara borçluyuz.

Kamuoyunun takdirini özgürlük anlayışıyla arkasına alan sözlük, medyayla yaşadığı diyaloglarda çoğu zaman eleştirilir. Sözlüğün ziyaretleri ve medyaya bakış açısı çoğu zaman anti-demokratik çıkışlar olarak tanımlanıyor. Biz de burada sözlüğü eleştiren tüm medyaya şu soruyu yöneliyoruz. Sonucu belli olan anketleri yapmak ya da cevapların bilindiği somları halkın görüşü olarak sorup bunu sansasyonel bir şekilde halka sunmak mı özgürlüktür?

Hükümetlerin, işadamlarının, hatta toplumun dokunamadığı bir yaraya yapılan düşündürücü bir eleştirel yaklaşım sorgulanmamalıdır. Bizler medya özgürlüğünü her şeyden daha fazla savunan bir topluluğuz. Ancak yanlışlarını algılamak yerine bizleri eleştirmek, onlar için çözüm yolu olmamalı diye düşünüyoruz. Onlara göre bizim yaklaşımımız yıkıcılığı

teşvik ediyor. Ama bazı noktalarda yıkıcı gibi gözükten yaklaşımlar aslında yaratıcıdır. 21.yüzyılda görünen yanlışlar ne olursa olsun dillendi eilmek suç unsuru olamaz. Yaşadığımız çağ bunu kabul etmez. Eğer baskıcı bir unsurla yaklaşımlara cevap verilirse yüz binlerce gençten oluşan ve toplumda fenomen haline gelen ülkenin bu haylaz entelektüeli zarar görür. Daha iyi bir toplum ve özgürlük inşa edilebilmesi için İnci'nin bu toplumda her zaman var olması gerekir.

Zihinsel olarak uyarılan bir insanın harekete geçmesinden başka bir seçeneği kalmaz. Bireyin kendisini heyecanlandıran entelektüel çıkarımlarının katliam, soykırım, yaşama hakkının elinden alınması gibi insanlıktan uzak sayılabilecek düşüncelere gebe kalmadan halka sunulması doğal bir hak olmalıdır. Kendisini tatmin etmek isteyen bir entelektüelin düşüncesi kimileri için değerli kimileri için değersiz olabilir. Dünyada üretimi en zor gereksinimlerimizden biri olarak düşünce gücünün zararsız ya da gerekli anarşizm şemsiyesi altına alınmasından önce sorgulamamız gereken önceliği onun saygınlığıdır. Pozitif ayrımcılık konusunun revaçta olduğu şu yıllarda günümüz jenerasyonun düşünürlerine sunulması zorunlu olan gereklilik, tanımlamalar değil en azından saygı görülüp dinlenilmeleridir.

Küfrün Büyüsü

Eğer birisi yanlış yapıyorsa, ona nazikçe yol göster ve nerede yanlış yaptığını anlat.

Eğer bu da onu düzeltmiyorsa kabahati kendinde ara, hatta daha iyisi hiç kimsede arama.

Marcus Aurelius

Çağın şatlarına ayak uyduramamış bazı insanların şiddetli eleştirileri hala kulağımızda çınlıyor. Dünyanın en güzel dillerinden biri olarak kabul edilen Türkçeyi, internet ortamında yozlaştırdığımızı iddia eden insanlara seslenmek istiyorum: Çağın nimeti olarak tanımladığınız internet içerisindeki sözlük yazarlarının düşüncelerini argolar kullanarak dışa vurmalarından rahatsız olmanız sözlük yazarlarının pek de umurunda değil. Kendisine dayatılan kurallar kümesi içerisinde yaşayan bir bireyin kendini deşarj etme yolunda interaktif dünyada istediği gibi konuşabilmesini medeniyetin ve dilin yozlaşması olarak görüyorsanız, kusura bakmayın ama birazcık abartıyorsunuz. Savaşta olmayan bir insanı kılıç kuşanmaya zorlamak yakın geçmişin en büyük hatasıdır. Her şeyden önce bir bireyin kendine yetebilmesi ve kendi kendini motive edebilmesi gerekir. Eğer İnci Sözlük jargon olarak arzu ettiğiniz şekilde hareket etseydi, inanıyoruz ki bu pek de umurunuzda olmazdı. Çünkü bu eleştirel beyinlerin kendi yarattıkları yargılama birimlerinde sadece kendilerine ters olarak gördükleri yanlışları cezalandırmaya çalıştığını pekala bilmekteyiz. Ancak şunu size belirtmeliyim ki, sözlük yazarlarının ezici bir çoğunluğu, kullandığı jargondan çok memnundur. İşte asıl bunu becerebilen bir topluluğun varlığından dolayı gururlanmanız gerekir. Sözlük jargonu eleştirilirken ortaya atılan en büyük tepki dayanağı da duygusallıktır. Bu konulara bile vatan-millet-Sakarya diyerek giren bireylerde sözlüklere karşı kindar bir yaklaşım mevcuttur. Dünyanın en güzel dillerinden biri olan Türkçenin sanal dünyada kullanılırken bireylerin kendi isteklerine göre kelimeler türetip popüler yapmasından son derece rahatsız olan bu insanların yaklaşımı yapıcı değil yıkıcıdır. Ancak bu tür yıkıcılığın on binler hatta yüz binlerce insan arasında hiçbir yaptırımı yoktur. Çünkü hiçbir sözlük kullandığı dil olarak Türkçeyi aşağılayabilecek herhangi bir amaç taşımaz. İnsanların kendilerini istedikleri gibi açıklayabilmesi bizce bir zorunluluktur. Zaten sosyal dünyada baskılara maruz kalan bireylerin oluşturdukları topluluklarda istedikleri gibi konuşabilme hakları vardır. Bu onların en doğal haklarıdır.

Ülkemizde yapılan sinema ve dizilerde argonun ne kadar kullanıldığı aşikâr. Argo kullanımı yeni düzenin yadsınamaz bir gerçeğidir. Sanat ve bilim olarak gelişmiş medeniyetlerin sosyal yaşantılarına ya da ürettikleri film ve dizilere baktığınızda entelektüel bir havayı ne kadar koklarsanız ülkemizde ki sözlük jargonu da bir o kadar şahanedir. İnci Sözlük'ün içerisinde kullanılan argoları hiçbir şekilde kimse halka örnek olarak sunmamaktadır. İnci Sözlük ifade

özgürlüğünün sıfır noktasındadır. Ülkemizin en büyük ihtiyacı da insanların biraz daha özgür olabilmesidir.

Bu konuda hiçbir kimsenin sözlük jargonunu dejenere diye tanımlamaması gerekir. Bu tarz tepkilerin yeni nesli geçmişine daha fazla soğuttuğu gerçeğini bilmeliyiz. Tıpkı ilkokulda şiddet eğilimi olan bir öğretmenin öğrencilerine yaklaşımı gibi sert bir şekilde bu insanların üzerine gidilmesi sadece onların kaybedilmesini sağlar. Entelektüel bir toplum olabilmenin en büyük gereksinimi özgür olabilmektir. Özgürleşen bir düşüncenin emekler iken koşturulmaya çalışılması onu daha da fazla tepetaklak eder.

Bu konuda argoyu anlamlandırmak adına dilbilimci olmamız da gerekmez. Herkesin bildiği üzere ülkemizin gelmiş geçmiş en büyük hikâyecilerinden Ömer Seyfettin bile hikâyelerini yazarken argo kelimeler kullanmaktan çekinmemiştir. Onun yakoiit sınır bölümündeki müşahedelerine dayanarak yazdığı hikâyeler: Bomba, Aleko, Nakarat ve Beyaz Lale de müstehcenliğe bir parça düşülmüştür. Bu hikâyelerdeki müstehcenlik tanımlanırken savunulan iki görüş vardır. Bunlar:

1. Bir olayda ki realiteyi ortaya koymak için argo ifadeler kullanılabilir.
2. Argoyla müstehcen olmaz.

Sözlük yazarlarının bir Ömer Seyfettin gibi yazma iddiası olmasa da üstatların bile zaman zaman argoya danışmaları olgunlukla hatta saygıyla karşılanmıştır. Toplumun farklı birimlerinden farklı zorluklar içerisinde çıkarak nefes almaya çalışan bireylerin kendilerini anlatırken kullandıkları dili belki de bunları düşünerek çok da fazla önemsemek gerekiyor. Çünkü sözlük yazarının hiçbirisi ne kendi diline ihanet ediyor ne de organize bir şekilde dilin yozlaşması için çalışmalar yürütüyor.

Eğer kendi çocuklarınıza doğar doğmaz öğrettiğiniz ilk kelime bir küfürse bunu hiçbir sözlük ya da oluşum sonradan tamir edebilecek bir güce sahip değildir. Zaten hiçbir sözlüğün böyle bir kavgası da olamaz.

Korkunç derecede yetenekli olan tinlerin yalnızca karşısındaki bireyin yetersiz oluşundan ötürü, karakterlerini yansıtmadan, sabırsızlıklarından da kaynaklanabilecek olan nedenlerden dolayı argolu konuşmaları onları değersizleştirmez. Hiçbir şeyin anlamlandırılmadığı bir ortamda hakikat de anlamını yitireceği için tatışma zeminlerinde ana yemeğe başlangıç sözlerinin sert olması, modern dünya değirmenlerinin döndürölme şeklinden kaynaklanır. İşte bu düzlemde bir komedyenin filminde kullandığı argo ile derin düşünen insanların ötekilerle olan ilişkilerinde kullandığı küfür arasında dikkat edilmesi gereken farklılıklar vardır.

Derin düşünüp bunu anlaşılabilirlik zemininde yüzeyselliğe çeken gençlerin bu mücadeleleri bazen tuhaf durumları da beraberinde getirir. Hakikatin zarara uğramaması için tanımlamaların sertleştirilmesi anlayışla karşılanmalıdır. Hakikatin tiksinti yarattığı günümüzde cümlelerin sert oluşu çok da önemli değildir. Kendini savunmak uğruna gereksiz enerji harcayıp sonuçsuzluğa gömülmeğe bilgün bir küfürbaz olarak damgalanmak bu yüksek tinli gençler için hiç de gıcunulacak bir durum değildir.

Sessizlik içerisinde gömölüp mağlubiyeti kabul etmenin can sıkıntısını yaşamaktansa sert anlatım şeklini çözüm yolu olarak kullanmak herkesin uygulayabileceği bir üslup şekli değildir. Kültür üzerinden şıngalanmış dünkü yargıların toplumu daha güzel bir yere götürmediğini fark edenler artık onlara bahşedilen saygılı insan imajıyla yetinmemektedir. İşte bu düzlemde toplum düzenine neşeyle kakhaha atmak bazıları için bü‘ küfür bazıları içinse gerekli olan sorunların altını kırmızı bir kalemle çekme biçimidir.

Dünyaya taşınmaya çalışılan bu coşkun havanın birçoklarının anlama yetisini sakat bıraktığı aşikâr. Dünyadaki mutluluğun her gün arttığını zannederek sözüm ona Ahlak Cumhuriyetinin elçiliğini yapmaya çalışan insanlar eleştirilerini yapmadan önce kendi yaşam biçimlerini sorgulayıp-çöziimleyebilmelidirler.

İnci Gibi Duygusallık

Duygusallık çoğu kez yıkıma götürdüğü halde, temelde insanın iyi yanını yansıtır.

Öte yanda akılcı tutum, bir insanı kötü yapabildiği halde, bozuk düzende, toplum içinde ayakta kalabilmesinin bir koşuşudur.

Bertolt Brecht

Kitlelerin öfkelenip karanlığı bastırmaktansa yenilikçi bir girişimi benimseyerek ağısif tavır takınmalarına alışkın olmayan insanımızın tepkisini anlamak mümkün olmuyor. Bazı entelektüellerimizin babacan bir şekilde ‘ne kadar fırlama ya da komikler’ yorumlamalarına küsmeden cevap vermemiz gerekir.

Taş, sopa, kürek, tüfek ile yapılmayan bir saldırıyı kolayca düşünce saldırısı olarak tanımlayan günümüz dünyasında hala farklı kesimlerden saygı duyulmak, biraz da başarılı olmayı gerektiriyordur. Yüz binlerce okurun dizginlenmemiş bir düşünceyle radikal bir hava estirerek coplanmadan konuşabildiği bir ortamda yavanlıktan ne kadar söz edebiliriz? Günümüz insanının sadece kökleşmiş ya da yavaş yavaş oluşmuş olana değer vermesi anlık olarak gelişip büyüyerek reaksiyon gösterebilen fikirleri önemsizleştiremez. İtaat etmekten zevk almayan düşünce insanlarını küfürbaz olarak tanımlamaktansa küçük dünyalarında oluşturdukları düşünce cümbüşüne objektif bakmak en doğru adım olacaktır.

İflah olmaz yeni neslin duygularını anlayabilmek için onların günlüklerini biraz karıştırmak yeterlidir. Bu gençlerin reklam kokusu olmayan, alkış beklemeyen ve en önemlisi çıkarsız aşklarını görebilmek hiç de zor değildir. Gerektiği yerde tavımı çok sert koyabilme özgürlüğüne sahip oldukları bir ortamda duygularını da anlatabilme yürekliliğine sahip olan bu insanların yazdıkları hikâyeler günümüz popülist yazarlarının aşk romanlarından binlerce kat daha değerlidir. Kendisine sosyal bir anlam yükleme derdi olmayanların samimi duygularıyla oluşturdukları sert cümleler ancak ‘bilginin kötü huyu’ olarak tanımlanabilir.

Altık kişinin güçsüzlüğünü ve ezik yaşamının doğruluğunu besleyen toplumsal dayatmaya karşı alaycı bir duruş oluşmaya başlamıştır. Ahlak olarak tanımlanan asıl ahlaksızlığın kişinin kendi hayatını keşfetmede çıkardığı sorunlara

karşı bazen sert bazen de komik çıkışlarla değinen günümüz neslinin yaşamı, özgürlüklerin denetlenmesinin daha hafif olabildiği ortamlarda alevlenmektedir. Artık yerleşik toplumsal kurallardaki yanlış açıklamalara, geleneksel baskılara ve kişinin kendi değerlerini yaratmada problem çıkartabilecek her türlü baskıya karşı yeni bir savunma mekanizması geliştirilmiştir. Bireylerin kendi içlerinde yaşadıkları bunalımları ya da duyguları istedikleri şekilde anlatabildikleri İnci Sözlük’ün değeri, yazarlarının düşünce saflıkları kadardır.

Yeni jenerasyonun kendini tanımlarken bu kadar dikkat çekmeyi başarabilmesi küçümsenecek bir iş değildir. Sözlük mantığını yasaklarından alan sözlük anlayışından çıkıp duyguların her türlü tasvirini benimseyen her yazanın kendisini rahat hissedebildiği bir yer olmalıdır. ‘Eğer İnci Sözlük de olmasaydı ne yapardım’ diye yazı yazan birçok İnci Sözlük yazarının duygularına kulak verebilmeli. İnci Sözlük insanların özgür olabilme ihtiyacını karşılayabildiği için çok önemlidir.

Böyle bir ortamın toplumumuzda ruh bulabilmesi en azından saygıyla karşılanmalıdır. Yıllardır birçok açıdan en alt katmana indirgenmiş duyguların bu denli dışa vurumu çok önemlidir. Eskiden duygu ve düşüncelerimizi adeta zincirleyen kapitalist düşünce artık bizlere daha post modern yaklaşılarak sistemi düşünmeden yalnızca tüketici bir beden olmayı teşvik ederken biraz da muhalif olabilmek toplumumuz için gerekliliktir. Anarşist olarak tanımlanan bu yazarların zihinsel üretime dayalı hareketleri gelecek için bizleri daha da fazla umutlandırmalıdır. Artık köle olanın efendi olduğu bir toplumda diğer medeniyetlerle ilişkimiz daha cesur bir boyuta taşınabilir. Sözlük yazarlarının eğitim seviyelerinin yüksek olması da onların koydukları tepkilerin ne kadar karikatüristik olsa da zengin bir düşünce zeminine otutabildiklerinin kanıtı olsa gerek. Bunu cinsel ağırlıklı esprilerle süsleyebilen düşüncelere kesinlikle işe yaramaz denilemez. Bu yaklaşım onların hayata karşı tanımlamalarında çoğu zaman birçok insana çekici gelmektedir. Çağımızın yeni sloganıyla düşünmek gerekirse - Reklamın iyisi kötüsü olmaz. Teşhir edilen duyguların daha fazla

beyine ulaşması için katikatürize edilen düşünceler sığ olarak algılanamaz.

Suçlu İlan Edilmek

Ben ökülden korkarım çünkü onun silahı var ama aklı yok.

İbni Sina

Yaşadığımız yüzyılın nimetlerinden faydalıyor muyuz? Evet. Düşünmeden yapılan tüketimi her saniye teşvik eden bir sistemin ağzımızı kapatmak için neler yapabildiğini görebiliyoruz. Ağaç yaş iken eğilir inancını benimsemiş bir otoritenin ilk hedefi tabi ki gençlerdir. Kendisine karşı yapılan her türlü eleştiriyi suç ve küfür saymak acaba hangi yüzyıl çağının göstergesidir.

Herhangi bir dergi ya da gazetenin popülist yazarından daha anlamlı ve gerçekçi yazılar yazabilen insanlara Allahsız ya da Yobaz diyebilmek gerçekten cahil olmayı gerektirir. Özgürlüğü, nefes alıp sistemin belirlediği şekilde para kazanarak öylesine yaşayabilmek olarak tanımlayanların karşısına dikilen her düşünce ezilmeye çalışılıyor. Ülkemiz realitesinin dayandırıldığı muhafazakârlıktan nemalanan düşünce artık kendisine aykırı gelen her sesi bastırabilmekte. Siyasetin rengi olmalıydı. Ancak onu benimsemeyen bir insan için onun hayatına karşı kara bulut olarak empoze edilmemeliydi. Baştan aşağıya birçok konuda gelişim gösteren bir ülkenin düşünce özgürlüğüne daha fazla önem vermesi gerekir.

Fikirlerinin içinde sıkıştırılmış olan gencin topluma karşı bağırarak söylediği hiçbir şey suç ilan edilmemelidir. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki; bir siyasetçinin 'hayat, seks ve alkolden ibaret değildir' çıkışına çok ünlü bir köşe yazarı 'maalesef öyle değil, fakat siyasetçilerimizin amacı hayatı seks ve alkolden ibaret kılmaktır' diyebiliyor. Bunun ardından alkol ve seksi sembolize edip hepimize hayat dersi vermeye çalışıyor. Böyle insanların köşe yazarı olabildiği bir ülkede kişisel sorunlarını binlerce kişi arasında bağırarak dile getirebilmek başarıdır. Aslında devletin rahatsız olduğu tüm yeniliklerin ona karşı kemikleşmiş bir hareket oluşturacağını zannetmek yüzyıllardır yaşadığımız bir problem olarak önümüzde duruyor. Medeniyet için yapılan her değişikliğin belirli bir küme tarafından taşınarak tutulduğu gerçeğini hepimiz biliyoruz. Amacı yeni bir devlet ya da herhangi bir toprak parçasında egemenlik kurmak olmayan bir düşüncenin cezalandırılması akla mantığa sığmaz.

Çok gariptir; çağımızda işler o hale geldi ki düşünmek insanlar arasında hiçbir yararı ve değeri olmayan kum bir sap gibi kaldı. Bugünlerde bir konuda düşünüp harekete geçmek ve gözümüzün içine bakılarak yapılan yalan propagandalara tepki vermek suç unsuru sayılmaya çalışılıyor. Otoritenin nezaketsizliği her geçen gün daha fazla büyümekte. Kendisi için doğru olanın başkaları için zorunlu olması gerekliliğine inanan bir düşünce kesinlikle barbarlıktır. Ona akıl vermeye çalışan her saf düşüncenin eline geçen ise hiçliktir. Bu bağlamda insan daha fazla düşünmek için daha fazla özgür bırakılabilir.

Kendi egolarını yenememiş bir insana kendisi hakkında birkaç önemsiz noktada yetersiz olduğunu söyleyebilmek suç olmamalıdır. Ancak özgürlük çığırkanlığı yapıp bolluk içerisindeki yaşamlarından hayatı at gözlüğüyle seyreden günümüz insanının öfke dolu açıklamalarını her gün duymaktayız. Bu insanlar günümüz ünlüleri, şarkıcıları, yöneticileri ya da sadece bizden biri olabilir. Ancak egosunu yenememiş bir insanın bir hayvandan daha fazla erdemli olduğunu söyleyebilmek çok büyük bir iddiadır. Egosuna yenik düşen bu insanların kendini sonsuz derecede özgür sayıp istediği hayatı yaşamalarına rağmen kendisini eleştiren ya da yok sayan bir düşünce karşısında hemen hukuka sarılmaları çok komiktir.

İnsanımızın yüzüne takılmaya çalışılan bu çirkin maskeye kim saygı duyar ki? O maske ki, her zaman belirli bir otorite içerisinde susmayı emreder. Huzur ve rahatın ancak kendisinin öngördüğü topraklarda filizlenebileceğim zanneden bir sistemin daha ne kadar ayakta kalacağı ise soru işaretidir.

Fikirlerin dayatma yapıp tartaklanarak savuşturulabileceğini sanmak barbarlıktır. İnsanın kendi içerisinde yanlış bulduğu herhangi bir değeri eleştirebilmesi onun en önemli haklarından birisi olmalıdır.

Bazı insanların yeni oluşan jargonlardan korkup onu kötülemeye çalışması çok komiktir. Kafamızın içindeki düşünceyi arayıp onu bozmaya çalışan otorite kendisi için iyiyi istiyorsa daha fazla düşünce özgürlüğünden bahsedebilmeli.

Panpabk Kanunnamesi

Kardeşlerimi tanıyı yarattı ama dostlarımı ben buldum.

Goethe

Panpa, İnci Sözlük yazarlarının gündelik hayatımıza kattığı en ilgi çekici hitap şekillerinden birisidir. Peki bu insanlar diğer sözlük yazarları tarafından nasıl tanımlanıyor.

İşte onlardan bazdan;

-Uyku düzenimi bozmuşlardır. Gece vakti gülmekten ter döktüm ağrıyan başım geçti.

-En asil duygunun insanındırlar.

Recep İvedik komedisine göre komedide çok daha kalitelidirler.

Ayrıca; Ekşi, Ulu ve İTÜ>deki hesaplarıyla yazdıkları da «çok uzun be», «aman çok tematik», aman çok bilgi içeriyor» diye okunmazlar.

-Söylemek isteyip söyleyemediklerimizi söyleyen yazarlardır.

-Bir bankada üst düzey yönetici, psikolog, programcı vs. gibi mesleklere sahip insanların da içinde bulunduğu yazarlardır. Tabuları yıkıyorlar, yapamayıp yapmak istediğini yapıyorlar.

Evet, içlerinde çürük elmalarda yok değil, zirveleri de pek keyifli oluyor.

-İçinde en fazla ünlü bulunduran sözlüktür.

Bununla beraber “Ne metrobüse ne de akbile, bizim aşkımız bu belediyeye” sloganıyla hiç taraftar grubu olmayan tek İstanbul takımına da gönülden destek olarak yoktan bir taraftar grubu yaratan sözlük yazarlarının sosyal hayatta ne kadar organize olduğunu her geçen gün daha fazla görmekteyiz. Bozbaykuşlar adlı taraftar grubunu kuran çoğu üniversite

öğlencisi İnci Sözlük yazarları, takımlarını “maç var dediler geldik” pankartlarıyla desteklemektedirler. Hedefleri ise belli. Tabi ki şampiyonlar ligi. Ne kadar bu istek şimdilik hayal olarak kalmak mecburiyetinde olsa da kamuoyundan farklı insanların bilmeden eleştirdikleri İnci Sözlük’ün sosyal sorumluluk bilincinin ne kadar yüksek olduğunu İBB taraftarlığıyla bir kez daha kanıtlamaktan gurur duymaktayız.

Yaşadığımız çağın gereksinimi özgürlüktür diye yırtman sözlük yazarlarımızdan Bahtsız Kutup Ayısı aslında panpalığı da çok iyi tanımlamıştır.

İnanınız ki en cesur yaşayan biziz;

Üç büyük korku bizde yoktur.

Sefalet, hastalık, ölüm korkusu.

Bu en büyük üç zaaftan kurtulduk.

Biz İnci Sözlük yazarları,

İnsanların ve hayvanların en kuvvetlisiyiz.

Ölümden korkmuyoruz ki, hastalıktan korkalım

Hastalıktan korkmuyoruz ki, sefaletten korkalım

Sefaletten korkmuyoruz ki, dolgun bir karın sıvamak ihtiyacıyla,

Hamilerimizin önünde el pençe divan duralım ve onlara:

«Afiyeti devletimiz nasıldır efendim?» diye soralım.

Biz kendi kendimize sorarız:

- Afiyeti devletin nasıldır efendimiz?

Ve kendi kendimize cevap veririz:

- Hep öyle, hep öyle, hep öyle!

Hep öyle ne olarak?

- İyi veya fena biz hürüz.

Gece yarısı kaldırımların üstünde esen hürriyetin rüzgârıdır.

Ah, biz o rüzgân severiz; bin bir ihtiyaçla yüzleri yanan İnci Sözlük yazarları,

O rüzgârla hırslarımızı soğuturuz!

Sözlükte... boş ve baş doludur.
Baş... ah... başımız...
Biz, İnci Sözlük yazarlarının başı...
Orada nağmeler ve mısralar,
Hayaller ve resimler,
Hatıralar ve ümitler,
Doludur.
Öyle hatıralar ki Asla tekerrür,
Öyle ümitler ki
Asla tahakkuk etmeyeceklerdir.
Bunları biraz hissederiz,
Bunun için o hatıralarımız ve ümitlerimiz çok azizdirler.»

Not: Sözlük içerisinde çok büyük dolaplar dönüyor diyen birkaç arkadaşımıza seslenmek istiyorum. Benim bile üyeliğimin silindiği dönemler oldu. Bu olayın üzerine ne İnci bana sözlük yazarlığını geri istiyor musun diye sordu ne de ben ondan böyle bir talepte bulundum. Bu ayrıntının da birçok insanın kulağına küpe olmasını ümit ediyorum. Sonuçta insan gerçekten olumlu bir şekilde fark edilmek istiyorsa en başta komplekslerinden kurtularak yaşamayı becerebilmelidir.

Holigan Olmanın Verdiği Özgürlük: Bozbaykuşlar
Ne metrobiise, neAkbi'e, bizim aşkımız belediyeye.
Bozbaykuşlar

Sonunda kayıtsız şartsız otoriteye saygı duymaktan kayıtsız şansız otoritenin gereksizliği doğabildi. Acaba nasıl bir sınırsız özgürlük kendini yok etmekten ziyade yeni bir düşünce doğurabilmiştir? Biz toplum olarak özgürlüğü her zaman tehlikeli telakki ettik. Kendimizi bu şekilde kandırdıktan sonra nasıl yaşamamız gerektiğini bile çözemedik. Sorgulanılmayan hatta acı ama gerçek özgürlüklerin verildiği bir ortamda bile bizi yönetecek insanlar aramaktan vazgeçmedik. Aıtık bu anlayıştan uzaklaşmanın zamanı da geldi. Artık keşfedilmemiş içine girerken bir nefes de yeşil sahalarda alabiliyoruz. Düşüncelerimiz artık çürümüş beyinlere saygı duymamamız gerekliliğini kavratmış durumdayken bizler daha fazlasına cüret edebilen insanlar olabiliyoruz. Dünyanın ne kadar mahvolmak üzere olduğunu bilsek de fikirlerimiz bizi yeni denizlere açılmaya zorluyor. Bir insan şöyle ve böyle olmalıdır safsatalarını bırakarak her şeye rağmen eski ahlak terbiyecilerinden kaçıyoruz. Bunu erdemsizlik olarak tanımlayanların sonuçları görmedeki yetersizlikleri bizi bu hale getirmedi mi? Onlar aptallaştırmayı ahlaklılık olarak tanımlarken tembel olarak tanımlanan insanlar yeni bir sosyal yaraya parmak basabildiler.

Özgürlük belki de 80.000 kişilik stadınız da topu topuna 50-100 kişi tek yürek olarak alaycı bir şekilde nefes alabilmenizdir. Sahtekârlıktan uzaklaşıp tüm çıkarları arkasında bırakarak hem eğlenip hem insanların gözüne parmak basmak bu kadar basit olmamıştı. Ancak eylemin kolaylığı verilen dersin değerini düşürmez.

Bozbaykuşlar ortak bir paydada beraber olmanın verdiği güçle mutlu olabiliyor. Sayılarını önemsemeden her gün biraz daha büyüyen bu taraftarlara ne küçüklüklerinde aileleri İBB forması aldı ne de sokaklarındaki ağabeyleri tarafından bu takımı tutmaya teşvik edildiler. Taraftarlığın ötesinde duruşlarıyla holiganizme bile sempati katabilen bu beyinlerin diğer taraftarlar gibi olmama nedenlerinden biri de, var olmayan bir şeyi sıfırdan kurup destekleyebilmeleridir.

Toplumumuzun yeni fikirlere ve düşüncelere karşı soğuk duruşu atık yeni bir rüzgârla üzerinden atılmakta. Bugün Bozbaykuşlar taraftarı olmayan büyük bir takıma grup olarak sahip çıkabiliyorsa bu bazı şeylerin aı tık değiştiğini gösterir.

Eğlenmenin bile dersini veren bu insanları daima teşvik etmeliyiz. Belirli bir ideolojik fikre sokmadan holiganlığı insanlaştırmak büyük bir iştir. Artık büyük olma içgüdüsünden

destek almaya gerek kalmamıştır ve fiziksel olarak bir düşüncenin istenildiğinde her yerde hayat bulabildiği ispatlanmıştır. Çoğunluğunun üniversite öğrencisi olduğu bu taraftar grubu belki de ileride düşünceleriyle üniversitelerde tez konusu olacaktır. Günümüzde özgürlükler saygınlıktan beslenmekten çıkmış ihtiyaçlarını gülerik giderebilmeye başlamıştır. Tüm tanımlamalara farklı bir düşünce getirmekten söz edeceksek holiganlığı yeniden lüğatımıza sokan bu insanlar hakkında da birçok şeyler söylememiz gerekir. Bozbaykuşlar kendilerini yormadan sanal ruhun eğlenceli bir şekilde herkese ders verme biçimini oluşturmaktadır. Biz de bunu büyük bir iştahla takip edip desteklemekteyiz. Medyanın, dünyanın en küçük taraftar grubu olan Bozbaykuşlar olan ilgisinin nedenlerinden biri de kendilerine özgü olmalarıdır. Belki de bu şöyle açıklanabilir;

Bir ütopya olarak tanımlanan İnci Sözlük'ün ergen beyinlerinden böyle bir proje bazalarına göre asla çıkamazdı. Onların yapabileceği tek şey bilgisayarlarının arkasına saklanıp sistemin boşluklarına sanal dünyadan saldırmaktı. Komplekslerinden sıyrılamamış tüm medyatik karakterlerin İnci Sözlük'e yaklaşımı böyleyken bir taraftar grubu olarak futbolun içine girebilmek gerçekten çok manidardı. Çünkü dünyanın en büyük taraftar gruplarının yer aldığı İstanbul'da, cümle âleme taraftarlığın nasıl olması gerekliliğini öğreten İBB'nin gönüllü taraftar grubunu oluşturan bu insanlar adeta kendilerini ateşin içine atmışlardı. Bu insanlar ne diğer taraftar grupları gibi küpesi olan birisini görünce üzerlerine saldırıyor ne de karşı takım taraftarlarının karşısına sopalar ile çıkıyor. Takım duygusu içerisinde desteklenmekten çok desteklemenin nasıl bir duygu olduğunu bilen bu taraftar grubu İnci ruhunun yeşil sahalardaki yansıması olarak her geçen gün toplumun biraz daha ilgisini çekiyor. Bozbaykuş duruşuyla gösteriyor ki sağlam bir şekilde birbirlerine bağlanmış kişilerle organize olup yaratıcı fikirleriyle medya üzerinden bizlere mesaj veriyor. Bir deplasmanda maç esnasında toplayarak, çarparak, bölerek 40'ı buldukları gibi yine olimpiyat stadındaki deplasmanlarında(!) 'bizim burada ne işimiz var' pankartları açarak Türk kamuoyunun ilgisini spor üzerinden farklı yönere çekebiliyorlar. Marşlarında bile devamlı sosyal anlamlar bulunan bu grup belki de taraftar grupları arasında en entelektüel topluluktur. Bu çocuklar en azından neye karşı mücadele etmediklerini biliyorlar. Kısacası bu holiganlar Türkiye'de hakemle, federasyonla ya da yönetimle sorunu olmayan tek grup olarak takımlarına destek vermekteler.

Nutella Akımı

Ya bir yol bul, ya bir yol aç, ya da yoldan çekil.

Konfüçyüs

Antik Yunandan fırlayıp günümüze düşmüş bir insan pekâlâ interneti de bir tanrı olarak görebilirdi. İnternetin bize bugün verdikleri o kadar fazla ki bugün o, ölüm ve yaşam arasındaki doğayı sorgulayabilecek dünyadaki en büyük silahtır. Hatta başlı başına dünya içinde ikinci bir dünyadır. Başlarda bu dünyada ihtiyaçlarımızı gidermek zevkli bir işti. İhtiyaçlarımızın beslenmesi hayallerimizin de anmasına neden oldu ki, tüm iştahımızla onu da her şey gibi zehirlemek ve kuralları artık çıkarlarımıza göre belirlemek bizim için bir zorunluluk haline geldi.

Binlerce çıkarın, milyonlarca yalanla beslendiği bir dünyada İnci Sözlük'ün doğal ve mantığa uyan çıkışlarını göiince buna cahillik diyemem; aksine onlar bu kadar pisliğin içerisinde dinç bir şekilde hâlâ duygularını en üst seviyede yaşayan insanların oluşturdıkları bir topluluk olarak kalabiliyorlar. Bu insanların zevkleri böyle gelmiş böyle gider şeklinde ilerleyen bir dünyaya çomak sokmaksa onlara bilge adamlar diye seslenilmelidir. Bizler insanlara saygı duymayan bir neslin çocukları olarak yetiştirildik. Göze batan bir işi yapan insanı işsiz, güçsüz diye tanımlar ve kendimizi övmek için utanmadan yalanlar söyleriz. Ancak bu insanların dünyaya karşı kayıtsız davranışları her zaman bende saygı uyandırmıştır. İnterneti bir cehennem ya da çıkar savaşlarının yaşandığı bir yer haline getirenlerin tersine, onların işi beynimizi manasız felsefi çıkışlarla doldurmak, savaşmak ya da yaşayışlarını savunmak

değildir. Kendi akranlarının yaptığı gibi bu dünyayı da lider olmak, para kazanılacak bir yer olarak görmediklerinden ötürü bu insanlarla tümüyle serbest ve rahat bir şekilde sohbet edebilirsiniz. Ancak bu dünya içerisinde komşu ülke diye tabir edebileceğimiz aynı format içerisinde yer alan diğer toplulukların arasına böylesine rahat girmek neredeyse imkânsızdır.

Kolayca inanan ve kandırılmayı dahi anlayamayacak saf bir yapınız varsa, siz de bannıp nefes alabilirsiniz bu topluluklarla. Bu insanların bulunduğu ortamdan koşarak kaçan ayıllıkçıların söylediklerini anımsıyorum: Bireylerin çıkarlarının topluluklardan daha öte kabul edilip saygı duyulduğu bir toplumda yaşamak ne kadar zor ise böyle bir yerde düşüncelerini savunmaya çalışmak o derece zordur ve buna katlanmaya çalışmak da insana ancak hastalık kazandırır.

Evet, ama öbür yandan da bize mantıklı gelmeyen bu yaklaşım tarzını kabul eden bir sürü insanı da hor görüp bir anda kestirip atmak saygısızlık olacaktır. Eskiden popülizm hastalığından, medyatik büyülerden, birkaç sırt sıvazlamadan

etkilenecek olanlara sadece acırdım ancak sonradan bunun da yanlış olduğunu algıladım. Çünkü bir köpek aldım ve itaat etme duygusu içerisindeki saflığı gözlemledim. İtaat etme ve boyun eğme duygusu her yaşayan canlıda da aynı olsa gerek. Önemsiz bir insan olarak yalnız olacağıma, sevmediğim ve saygı duyulmadığım bir yerde, sadece ihtiyaçlarım ve komplekslerim uğruna var olabilirim düşüncesi idi belki bu. Belki de daha ulvi bir nedendi - bilinmez. Sisler arasında kimlerin çıkarı uğruna nefes aldığımıza bile kanaat getiremediğimiz o kadar fazla ortamda bulunma zorunluluğumuz var ki artık hayatımızın birçok yerinde ideallerimizi çöpe atarak kendimizi anlamlandırma ihtiyacı hissediyoruz.

Hayatı öğrenmek gerekirse; bize yararlı bir şey öğrenmemiz gerekir. Bir köpeği aslan yapamayacağımız gibi bir aslanı da köpek yapamayız. Ancak yozlaşmış bir yaşantının içerisinde yaşamak zorunda olan insanların ahlak ve erdem konusunda hareketlerine pek de dikkat edilmez. Her zaman hayattaki bilgiyi rahat bir şekilde manipüle edebilme gücümüz vardır? Nasıl mı? Tabii ki parayla. Bugün bilgiyi bile ellerini oynatmadan satın alanları görmediniz mi? Beslendikleri kanallardan aldıklarıyla etraflarına sahteliklerini saçıp yeni bir dünya kurma becerisinde bulunanlara Tanrı gözüyle bakmaktayız. Sonlarının yakın olduğunu hisseden bu insanların bir anda eline geçen imkânları çıkarları uğruna kullanmayı hak saymadıklarını mı zannediyorsunuz. Biz ancak, bize gösterilen bir hayat üzerinden yorumlamalar yaparız. Ve genellikle iyi yorumlar yaparız. Ancak üzerimizde baskı kurmayan herhangi bir insana yapacaklarımız bellidir. Ona söveriz, iftira atarız ve onun yürekliliğini yerden yere vururuz. İnci Sözlük'ün düştüğü durum da bu olsa gerek.

İnci Sözlük bu yaklaşımını sürdürerek belki de ölümüne hazırlanıyor. Ancak onun ölüm korkusuyla uykusuna bile aralık vermeyen bir insan gibi tanımlamamız da mümkün olamaz, yazarlarıyla okurlarıyla hiç istifini bozmadan her gün yaptığı şekilde çıkarlar dünyasında kendi başına ayakta durmaya çalışıyorlar. Bunca yıkım söylentisini akranlarının yaşadığını düşünsenize, işte o zaman bugün Türk internet dünyasında çılgınlardan başka bir şey duyamayız. Gündemimiz bir anda düşünce özgürlüklerinin önemiyle sarsılır. Özgürlüğün beynine kurşun sıkıldığı iddiası gündeme gelir ve medyanın bu konuda duyarlı olması gerekliliği dillendirilir. Fakat bu durum şu günlerde İnci Sözlük'ün üzerinde bir lanet gibi gezinirken sinsice herkesin bu ölümü beklemesi hatta buna çanak tutması her şeyi özetliyor.

Bugün barbarlıkla suçlanan bir topluluğun içinden nasıl seslenilebilir ki? Taşkın ve azgın tutkularıyla giriştikleri işlerin yarardan çok zarar getirdiği konusundaki yorumlamalar, kınamalar ve sabırsızca bu fenomenin sonunun gelmesini beklemeler. Aynı dünyanın diğer insanları kendilerine yapılan kolejlili ya da terbiyeli çocuk yorumlarıyla öviine dursunlar ancak bu çocuklar ne kadar yönetildiklerinin farkında bile değiller. Bu çocukların özgürlükleri yalnızca bililerinin çıkarları yaşadığı müddetçe vardır. Elitlikleriyle yazdıkları o masal ve hikâyeler yok mu? Hayat gerçekten bu çocuklara güzel. Böyle bir dünyada yordakçılığını yaptığınız herkes ziyadesiyle sırtınızı sıvazlar. Tabi çıkabilecek sorunlarda

gelişen olaylar karşısında gereklerine göre isyan eden insanların sonlarının ne olacağı da bellidir. Tabi ki İnci Sözlük. Düşüncelerini belirli insanlara hizmet ettirmeyenlerin, istedikleri gibi konuşabildikleri, güldükleri, nefes alabildikleri bir ortam yaratıldı. Bu topluluk kendi içerisine bırakılsa, başarısızlığa uğradığı zaman bile bozulmaz, yıkılmaz hatta gücünü artırıp yeni kıyıları yelken açar. En azından uğradığı haksızlıklardan sonra 5 yıldızlı otellerde toplanıp istediği gibi kendi dünyasının sloganını herkese duyuramasa da uğramış olduğu haksızlıklara tek yürek olarak cevap verebilecek bir yapıya sahip olmak günümüzün özlenilen hareket biçimidir.

Böyle bir topluluğun var olması çıkar amaçlı yaşayan organizmaları yalnızca endişelendirmiyor. Onların azgınlık ölçülerinin ne kadar inanılmaz boyutta olduğunu da herkese gösteriyor. Bugün medya sayesinde gözü boyanan bilirkişilerin yarın neden bu ortamları destekledikleri hakkında açıklamalar duyacaksınız. Bunlar iftiralarla dolu olup bizim karakterlerimizden ruhumuza kadar her şeyi dayanaksız bir şekilde eleştirmelerden ibaret olacaktır. Sinirden gözleri kararacak olan bu insanların nasıl da çabuk suçluluk psikolojisine büründüklerini görünce şaşıracaksınız. Kendi dünyalarından sözüm ona bizlere verdikleri cezalar onları daha fazla etkisiz kılarken bugün daha fazla özgürlük daha az hiyerarşi diye kafa yoranlar güçlenecektir. Elbette bu tür insanların da sonu gelecektir. Kendilerine çoktan çelme takarak tökezleyen bu insanlar sorumlusu oldukları topluluğu, ya daha özgür bir hale getirecek ya da buna sahip olduğu maddi güçle cevap vererek sonlarını tabir-i caizse mısır gibi belirleyecekler.

Bunun karşısında ödevini gözetip günün şartlarına uyan İnci Sözlük belki de maddi anlamda ne bir adım uzadı ne de kısaldı. Ancak güçlülük gösterilerini maddiyat kokusunun olduğu yerlerdeki gibi yapmadan sadece kendi destekçileriyle beraber gruplar kurup, organizasyonlar yapıp, sosyal hayata katkıda bulunarak yapan bu insanlar çoktan bazı insanlara gereken cevabı verdi.

Oysa diğerlerinin ayakları yerden hiç kesilmiyor. İnsanlara devamlı yukandan bakan bu loidlan her gün görmekteyiz. Bunlar her dununda çıkarları için gevşek ve özentisiz davranabilme lüksüne sahip insanlardır. En büyük krizlerinde bile sorunlarını kendi içerisinde çözebileceğine inanan bu insanların nereden güç aldıkları ise bellidir. Makyajlanmış bir dünyayı paranızı kullanarak mandallar ve izin verdiğiniz birkaç düşünülün sözleriyle kendi özgürlüğünüzü beslerseniz tabi ki de sonunuzun ne zaman geleceğini kestiremezsiniz. Bu oyunların batılı toplumlarda medeniyet ve özgürlük adı altında kullanıldığını bilen bu entelektüellerin sivri zekâlarına saygı duymamız gerekir. Çünkü bu insanlar kendi sonlarını bile tahmin edemezler. Bu kadar güçlü olmak her şeyin bir gün yıkılacağı gerçeğini onların gözlerinden bir seçenek olarak kaldırmıştır. Gücün büyüyle baskıcı bir şekilde ceplerini dolduran bu insanların her geçen gün sığ bir dünyada yaşama zorunlulukları nereye kadar gider, bilemeyiz.

Bu insanların akılları daha kıvrakken, alışkanlıklarını değiştirmeleri gerekir. Çünkü anın rahatlığına göre bükebildikleri tüm olgular bir gün iki parça olmuş değersiz dal parçası gibi ellerinde kalacaktır. Böyle bir yaşamdan gurur duyan düşünceye verebileceğimiz son öneri de hallerinden son derece razı olduklarını göstererek iştahlarını kabartmalarıdır. Bu insanlar her zaman gülüp eğlenmeli, taşkınlıklar yapmalı hatta cümbüşlerini şiddetlendirerek devam ettirmelidirler. Sonunu düşünmeyen her insan gibi kendilerini düşünce mahkemelerinde yargılamadan ellerinde tuttukları değerlerin bir gün yine ellerinde patlayacağını fark etmemeleri en azından anı yaşayabilmeleri için önemlidir.

Çünkü en seçkin duyguların insanı olarak tanımlanan sözlük yazarlarının özellikle ‘kutsal sözlüklerinde* bizlere verdikleri vaazları pür dikkat dinlemekteyiz! Toplumun onlara karşı olan ilgisinin bir zorunluluktan doğduğunu zanneden bu bireyler, hayata dair her şeyi süslü cümlelerle bizlere sunarlar. Adalet mülkün temeli ise kendileri de toplumun bilgeleridir. Bu insanlar kapitalist dünyanın çıkarlarına küfredenlerken yazılarının arkasından gözümüzün

içine sokulan reklamları görmezden gelebilecek kadar körlerdir. Düşüncelerini sert bir şekilde savunduklarından dolayı onlara karşı duyulan saygınlık da gün geçtikçe kaybolmaktadır. Medyatik olmalarından kaynaklanan nedenlerden ötürü günün en büyük fenomeninin yazarları olarak yorum yapmaları az da olsa saygı duyulma durumlarını besler. Ancak böyle bir nedenden dolayı bir insanın yazdığı yazılarda ‘ne olursa olsun haklıdır’ düşüncesini aramak büyük bir hatadır.

Bu tür yaklaşımlar ancak ele tutturulmuş bir kutu çikolata kadar değerlidir. Çok büyük umutlarla başlanmış bir iş olarak eski entelektüellerimiz bulundukları durumun rahatından faydalanarak arkalarına yaslandıkça insanlarda onlardan kaçarak tatlı tatlı oluşumları üstlendiler. İyisiyle kötüsüyle bal gibi bir akımın içerisinde olmak ise internet dünyasında bir ilk olsa gerek. Bakalım bu şekercilik insanlara ne getirecek?

Bak Güzel Kardeşim

İnsan özgürce evrildi, esaretiyle öldü.

11. Çeyrek

Ben yüzyıllardır üzerinde yaşamını sürdürdüğün toprak parçasıyım. Dünya tarihinin her döneminde lider imparatorluklara, devletlere ev sahipliği yaptım. Ama gel gör ki sen ve senin gibi insan topluluklarının hayata karşı kayıtsız duruşundan ve pasif düşüncelerinden dolayı bu özelliğimi de yitirdim. Yüzyıllar önce Ataların bu topraklarda yaşayabilmek için kanlarını üzerime dökerken, senin beceriksiz siyasetin bencil düşüncen ve egoların sayesinde, medeniyetim yalnızca geçmiş zaman olarak tarih oldu.

Hayatını yalnızca yaşayabilmek üzerine kurarken egolarından kurtulamaman acınası halini göstermekte. Tarihle kendini kandırdığın her dakikanda şimdiki zamanını kaybettiğini görmüyor musun? Artık değerlerini bile ithal ediyorsun. Yüzyıllar boyunca düşüncen uğruna savaştığın medeniyetlerin tüm yaşam biçimini çağdaşlık olarak kendine empoze etmeye çalışırken kaybettiklerinin farkına varmıyorsun. Hayat senin için poptan, toptan, diziden ibaret olmuş. Söylediğin şarkı, aşırma takımının futbolcuları, yabancı seyrettiğin diziler türdeşlerinin kopyası.

En büyük hayalin para kazanmak. Bu parayı da sana empoze edildiği şekilde bir gecede tanımadığın insanlarla tek gecelik ilişkiler uğruna yemek sana mubah olmuş.

Şimdi sen bana gelip diyeceksin ki sen kim oluyorsun. Evet senin sayende artık pek bir şey olamıyorum. Tüm değerlerimi senin gibi düşünen insanlara ev sahipliği yaparken kaybettim. Senin kendini yönetmedeki beceriksizliğinden ziyade insanları yönetememe konusundaki üstün başarıma ne demeli? Başarısızlıkların hakkında konu ştırmayacak kadar kompleksli bir insan olmuşsun. Senin siyasetini eleştirmek ise imkânsız. Eğer böyle bir şey yapmaya kalkışırsam beni bile cezalandırmaya çalışacak kadar kontrolden çıkmışsın. Liderlerin, sanatçıların, bilim adamların öldükten sonra değere biner ve ancak elindeki gücü yitirme korkusu yaşamaya başlarsan empati yapmaya çalışırsın.

Senin gibi olmayan çağının gençlerini yok saymak senin en büyük körlüğün olmuş. Sen ve senin gibilere dinlemeyeceğini bilsem de birkaç ağır söz söyleyeyim.

Altık sokağa çıkıp çevrene baktığında kendini insanlara mutlu gibi göstermekten vazgeçmelisin. Benim üzerimde koşuşturan bu insanların içlerinde yaşadığı tek şey hayatlarını anlamlandıramadıkları bu mücadelede fakir bir şekilde yaşayarak ömürlerini sonlandırma istekleri.

Peki düşündün mü ki gidecekleri yere koşuşturarak ulaşmaya çalışan bu insanların zamanları çok mu değerli? Ya da bu insan sirkülasyonu bir an önce insanların arasından kaçmaya çalışan yalnızlıkların çırpınışı mı? Tüm değerlerin birbirine karıştığı böylesine bir dünyada insanların maskelerini takıp birbirleriyle olan iletişimlerini geliştirebilmeleri adına yaptıkları girişimlere sosyallik yani bir bakıma gereklilik deniliyorsa yalan üzerine yalan inşa edilen bu oyunda kendinize bir yer bulmanız gerekir. Tabi ki bu curcunada her şeyi saf ve yalın bir şekilde kavrayabilmek için maskelerinizi çıkarmalısınız. Böylece kimin yazıp kimin

yönettiği belli olmayan bu hayatın içerisinde tüm seyircileri rahat şekilde gözlemleyip değersizliğine bir o kadar daha kanıt bulabilirsiniz.

Sana şimdilik yalnızca yazarlarından bahsedeceğim. Umarım hayatının değersizliğini anlamaya başlar ve en azından bu üç başlıkta kendini toplamaya çalışırsın. Büyük ihtimalle bu başlığı da ev sahibin olduğum için umursamayacaksın. Ancak bu başlık seni istemeyen ve varoluşundan bu yana sana ters gözle bakan Avrupa kıtası tarafından dayatılsa bunları seve seve kabul eder ve yalandan da olsa sorunlarını düzeltmek için mücadele etmeye başlarsın değil mi? Gelelim konumuza...

Entelektüel yaşamlarının içerisinde ihtiyaçlarını nasıl giderdiklerini çok iyi bildiğiniz bu insanların can sıkıntısından dolayı yazdıklarına itibar etmeniz sizin değerinizi her geçen gün düşürmekte. Yazmak denilince akla gelen en önemli şey popülist yazılar yazabilmek demektir. Ana fikrin para ve seks olduğu her kitabın satılabileceği devrimizde yazarlarınızın yaşam biçimlerinden fıskıran hayâsızlık da onların yazılarına nazar boncuğu olmakta. Bu insanlar her zaman hayat oyununda en öndeki koltuklarda otururlar. Hakkıyla bu işi yapmaya çalışan azınlığın karşısında bu insanların en büyük özellikleri aristokrat bir gömlek giyebilmeleridir. Aristokrasiye ait değillerse bu insanların üzerlerine giydikleri gömlekler genellikle akşamları yataklarına yattığı o ünlü simalarındır. Hayatlarını ihtiyaçları için değil de zevkleri uğruna zenginleştirenlerin romanlarından her zaman dersler çıkarırsınız. Bu hayallerin ucundan dahi geçemeyeceğinizi bilmenize rağmen genellikle pis yollardan zengin olan hukuk dışı girişimlerle insanların önüne geçen karakterleri örnek alma eğilimi yaşamaktasınız. Size kitaplar sunan bu tür yazarlarınızın kendi hayatlarında yaşadıkları çarpım tablosu yaşamlarını örnek almaktan vazgeçememek ise devrin değersizliğinin sizin üzerinizdeki yansıması olsa gerek.

Bildiğiniz üzere bu yazarlar kışları İsviçre de kayak yapar, Kanarya adalarında denize girer ve birkaç günlüğüne de olsa İstanbul'un boğaz kenarındaki gece kulüplerinde streslerini atarlar. Sizler bu insanların kitaplarını zevkle okurken onları bazı gazete kupürlerinde de görebilirsiniz. Kendilerinden en az 10 yaş büyük olan hayatı çözmüş aristokratlarla alışverişe çıktıklarında çekilen resimler genellikle magazin dergilerinin kapaklarını, gazetelerin de arka sayfalarını süsler. Bu insanların gazetelerin iç sayfalarına girmelerinin ancak 2 yolu vardır. Ya aylık ilişkilerinden boşandıklarında gazetenin 3. sayfasında koskocaman siyah gözlükleriyle adliyeden çıkıp kameralara ağlarken ya da ne yazdıklarını hiçbir zaman anlamayacağınız 3-5 aylık köşe yazarlığı deneyimlerinde gülünç hayat önerilerini okurken bu <devrin yazarlarıyla> karşılaşırsınız.

Sizler ölseniz de, kalsanız da değerli olmadığınız hayatlarınızın devamlılığını sağlamak için sabahın köründe işinize ya da okulunuza giderken bu insanlar icra ettikleri mesleklerinin yorgunluğunu üzerlerinden atabilmek için yeni kitap konularını oluştururlar. Boşanan insanlar aldatan sevgililer birbirlerini umarsızca öldürebilen karakterlerle bezenecek romanlarının satmama gibi lüksü de yoktur. Çünkü devrimizde değer gören her şey magazinsel bir karakter olmaktan geçer.

Bu aşamada çuvaldızı kendinize batırarak şunu düşünebilirsiniz. Toplumunuz, ya bu karakterlere iyi bir şekilde gebe kalamadan sezaryenle doğum yapıp bu çürük meyveleri size sundu ya da siz bu insanları yaşantınızla, düşüncelerinizle ve hayata olan kayıtsızlığınızla istemeden de olsa kabul etmek zorunda kaldınız.

İkinci Bölüm İnci Düşünce

Başarılı Bir Köpek Olmak Üzerine

Değişimin nefesini alamamış ve kendisinden başka her şeyi sadece bir gürültü olarak algılayan dünya tarihinde, çamurun nefes alabilmesi için tüm eski ahlak ürünlerini satılığa çıkarmak gerekir. En uzaklardan gelebilecek olan tüm çığırtkanlıkları göz ardı edip yeni tüccarlar arayarak, sormalıyız kendimize - ruhumuzu bedelsiz satmaktansa ona bir değer katmanın yolunu bulabilir miyiz? Kendi heyecanı için, içinde beslemekten onur duyduğu

saygınlığına gölge düşürmeden koşulsuz bir özgürlük karşısında vazgeçebilmenin verdiği mutluluk.

Bugün daha fazla köpekleşebilmek için vicdanımızı da bedelsiz satmamız gerektiğini biliyoruz. İnsanın kendi çıkarı için yaptığı korkunç buluşların değeri ne olursa olsun bize iğrençlikten başka bir gölünüm sunmadığının farkındayız. Bugünün her anının eleştirisi; modern insanın utanmaz bir gülümseme oluşu karşısındaki duruştur. Ama, gelin gölün ki, bu eleştiri karşısında insanın her zaman ruhu bunalır. İnsanoğlu çoğu zaman bu eleştirinin kendisini hayvanlaştıracığına inanır. Ve sahiden de onlara göre, bu düşünceyle tüm bunalımların sonu gelir. Artık her şeyin sonu gelir. Artık başarılı bir köpeğizdir.

Bundan sonra ki tüm misyonlar önderlere yüklenmiştir. Onların körlüğü sayesinde, zavallılıklar ülkesinde kutsal sayılan bahçeleriniz vardır. Ciddiyetin gerçek olmadığı ve duygulanıl yalnızca oyuncak olduğu bir dünyada insan herşeye erişebilir. Şımatıldığınız her anda birazcık daha var olduğunuzu sandığınız bu dünyada bağımsız bir şekilde köleliliğinizi ilan edersiniz. Siz böyle düşünmeye zorlanırken, düşünürlerinizin hepsi yalnızca kendi içlerinde felsefe yapmaya itilir. İşte böyle bir dünyada bir daha gün ışığının gelmesi beklenilemez. Şayet bazıları için tehlikeli bir kültür olarak algılanabilecek bir düşüncenin merkezi olursanız derin bir nefretle bu dünyadan uzaklaştırılırsınız. Onlar için küçük düşünenler, eğitimsizler ya da her yönden işe yaramayanlar sizlersinizdir. İşte bu düzlemde sizin üzerinize kusulacak olan ısıklarla kulağınız hissizleştirilmeye ve üzerinize yağacak yapma ışıklarla gözünüz körleştirilmeye çalışılır. Genel olarak size empoze edilmeyen her düşünce üzerinizden toplanılmaya çalışılır. Çünkü siz onu hak etmemişsinizdir. Belki de böylece yavaş yavaş üzerinizdeki tüm gerçekliğe karşı olan çekimsel aşk emilmeye çalışılır. Kendi sahibi oldukları kitlesel güç ile büyük ve kalıcı zararlar oluşturarak, büyük halk kitlesi önünde küçük düşürülürsünüz. Düşünmekten mahrum bırakılmış bir yığın önünde çamur banyosuna sokulursunuz. İşte bu kıyamette, düşüncelerinizin gerçekten yaşadığını hissediyorsanız, nefes almaya çalışın. Çünkü siz onların köpeği olmamışsınızdır. Bu balçık fabrikası önünde dayanabildiğiniz kadar insanlığınızı korumuşsunuzdur.

İnsanın var olduğundan beri süregelen bir oyundur bu. Aristokrasinin varlığı her zaman yeni düşüncelerin yayılmasını engellemiştir. Aristokrat olan gücü elinde bulundurur ve onu istediği gibi dağıtır. Özellikle düşünsel boyutta özgürlük isteyen bir insanın sığınağı olarak demokrasinin karşısında durabilecek en büyük tehlikedir. Küçüğünden büyüğüne her zaman var olagelmış akıl almaz bir dünya döngüsünün içinde var olmadığını zannediyorsanız kesinlikle yanılıyorsunuzdur.

Bu insanlar kendilerini göz önünde bulundurmaktan zevk alırlar. Aptalca düşüncelerinin arkasında bu dünyadaki en konforlu yere sahiptirler. Rahat yaşamlarında devamlı her şeyi yönetme isteğiyle soylarının iyi bir yaşam yaşayabilmeleri için dünya düzenini düşünmeden değiştirebilirler. Onlar yenilgi hakkında hiçbir şey bilmeden sıradan ve endişesiz bir şekilde bizleri bir piyon gibi oynatabilirler. Ve karşısındaki piyondan düşündüğü kadar nefret eden bu insanların yanında bulunmak için iyi bir insandan çok iyi bir yağcı olmanız gerekir. Bu varlıkların kibirleri altında ezilmiş insanların az da olsa sınıf atlamaları sonuçta ulaştıkları liderlik durumu tamamen yönetilen için eziyettir. Komplekslerinin kurbanı olan bu insanların özgürlükler konusunda her zaman daha fazla hakka sahip olduklarına inanmaları büyük bir komedidir.

Yeni neslin bu insanlar tarafından ezilememe durumuna getirilen tanımda dejenerasyon olmuştur. Fikirlerinin arkasından koşan bir genci ahlaksız etiketiyle tanımlayanların tek derdi bu nesil üzerinde hâkimiyet kınamama durumlarıdır.

Daha fazla düşünce için daha fazla özgür olabilme gerekliliği artık herkes tarafından bilinmektedir.

Altık basmakalıp düşüncelerden çıkıp tabuları yıkmanın zamanı gelmiştir. Daha fazla refah için daha fazla köpeklik devri geride kalmıştır. Günümüz dünyasına ayak uydurabilmek

için insanın kendisi kendine yeter. Başarıya ulaşmak isteyen bir insanın kendisinden çok başkasına güvenerek hayatını idame ettirmesi ancak aristokratların işi olabilir. Bugün bu tanıma girebilecek insanların azlığından bahsedebilirsiniz. Ancak devrin durumuna göre şekil değiştirebilen her tanımlama gibi bu insanlar da artık kendilerini daha farklı tanımlamalara sokabilmededirler. Nerede hakkı olmayan bir değere sahip olan bir insan görüyorsanız onun arkasında duran tüm güçler günümüz aristokrasi tanımlamasına girebilecek küçük sefillerdir. Sahipsiz beyinlerin geleceğe yön verebilme yetisi insanlığın en büyük kayıplarından birisidir.

Zaman düşünsel devrimi gerektirmektedir. Sebepsiz şekilde hak talep edenlerin sorgulanabildiği bir dünyada maddiyatın değeri de düşecektir.

Başanlı bir köpek olmak yerine çalışan bir beyine sahip olmak daha kutsaldır.

Hatalarını Küçümseyenler Üzerine

Yalnızca kendi varoluşunu kutsayan herhangi birisi gibi avunmayı delicesine sevenlerin kendilerine tanrısal yakıştırmalarından birisidir - tüm hatalarını övercesine kabul edebilmek. İnsan, bir kez görülen gerçekliğin bilincinde, yaşantısındaki tüm saçmalıkları reddederek kendini kandırmayadursun. Bunlar pek kurnazdırlar, kendilerini kutsallaştırmaya kadar götürürler işi. Aslında onların var olmayışı bize çok nimetler getirse de, tabiatın sunduklarından nemalanamamış bu insanlar uydurma ahlaklarındaki hoş duygularda boğulurlar. Sınırsızca arzulanmak yani kutsanmak isterler. Kendi içlerindeki her türlü pisliği yok edebilme güçlerinin var olduğuna inanarak pisletirler. Eğer savaşmaları gerekiyorsa boyunduruk altına alınmaları kaçınılmaz olduğundan devrin insan hakları yasalarından yararlanmayı entelektüellik gereksinimi sayarlar.

İnsanların ortak bildirgesi olarak ister kutsansın ister afroz edilsinler, kendilerini ölümüne övdüklerinden her zaman ayaklanmaya hazır bir şekilde insanlık tarafından sadece başka olanlar olarak tanımlanmak isterler. Başkalaşarak karmaşıklaşmış erdem ürünleri olduklarını iddia ederler. Kendi ilkelerinin bozulmaya yüz tutmuş olmaları değildir onları üzen, hatalarını yükleyecekleri sistem, istedikleri anda dostları olsa da sapacakları yolların fazlalığı onlara her zaman mükemmel kaçışlar temin eder. Vicdanımızın sesini dinlememizi öngöi meyi istediklerinde, o inanmadıkları maneviyattan da nemalanmaya başlarlar. Hiçbir öğretisini yaşamadıkları bir düşüncenin içine sızarak kendilerini kabullendirmeye çalışırlar. Yaptıkları ister cinayet, ister hor görme, ister cahillik olsun - biz onları cezalandıracak insanlar değilizdir. Onlar inanmadıkları bir ilahi adalette yargılandıklarını söyleyerek duymadıkları içsel azaplarını bize karşı silah olarak kullanırlar. Gerçekten acı çekmeseler de dünyanın çekmiş olduğu tüm acıların biraz da boş vermekten geçtiğini düşünürler. Onlara göre boş vermek, o anda güçlü olan arzularımız ışığında duruma ilişkin bütün isteklerimizi herkesin ve her şeyin üzerine çıkarmaktan ibarettir. Siyasetçi, şarkıcı, şovmen belki de sevgili olarak çıkarlar karşımıza. Düzenbazlığa düşmediklerine inanarak her daim yönetmeyi kendilerine hak sayanların, halk tabakasına koyun sürüsü gözüyle bakması gibi mide bulandırıcıdırlar. İnsanlığa hiçbir şey borçlu olmadıklarını zannederek öçlerini, kıskançlıklarını, kurnazlıklarını başarıya ulaşmak için zorunluluk olarak kabul ettirmeye çalışırlar. Oynadıkları oyamda, çok önemli bir şeyi kolayca elde etmek için derin düşünmeyi engelleyerek çıkarlarını kommayı seven bu insanlar ruhunu zenginleştirmeye, kendini adam etmeye çalışmaktan ziyade boş hayallerde kendilerini kandırmayı düşünce unsuru sayarlar. Belki de bu çocuklara kendi ahlaksız ve erdem yoksunu yeteneklerine göre değil de bizim onlara uygun gördüğümüz şekilde destek vermeliyiz. Belki de onlara sadece yozlaşmışlar demeliyiz. Hayatımızın her anında bir yozlaşmışla iç içe olma zorunluluğumuz vardır. Sahip oldukları benmerkezci anlayıştan dolayı insanları etrafında

toplayarak onlara basit düşüncelerini aşılama çalışmaları bu insanların hayatlarından çıkmak da kolay değildir. Eğer böyle bir şeyi başatabiliyorsamz büyük ihtimalle sosyal ya da psikolojik problemleri olan herhangi birisi gibi damgalanabilirsiniz. Hayatımızın her anında girmek istemediğiniz basit bir topluluk tarafından aşağılanmak kendi dünyasında yaşamak isteyen

insanların handikabıdır. Bunu ergenlik dönemimden belki de yaşlılık dönemine kadar sürdüren bir insanın toplum tarafından aforoz edildiğini görebilmek sadece iyi bir gözlemci olabilmeyi gerektirir. Kitap okumadan filozof, futbol oynamadan futbolcu, hatta kendilerini dahi çözmeden idealist olurlar bu insanlar. Kendilerini etiketledikleri düşüncelere ait olduklarını ispat etmek için sadece dış görünümlelerini değiştiren bu insanların yaşadıkları problemler genellikle ergenlikle tanımlanır. Ancak bu insanların kendilerini tanıma döneminden çıktıktan sonra dahi bir baltaya sap olamama durumları onları yıldırır. Yozlaşan bir insanın hayatı içerisinde ne olursa olsun sanlabileceği gerekçeleri vardır. Her şeye muhalif düşünceye sahip olsalar bile her an değişime uğrayabilecek hayatları vardır. Bugün idealistken yarın sanatçı, yann sanatçıyken diğer gün futbolcu bile olabilirler.

Hayatı boyunca hiçbir namus belirtisi göstermemiş bir insanın bakı/bakire bir eş araması kadar anlamsızdır hayatları. Hayatın son dönemecinde tüm varlıklarından vazgeçip son dakika golü atarak hayatı yenebileceklerini zanneden insanların varlığı kimi zaman komik olsa da çoğu zaman zararlıdır.

Günümüz örnek alınacak insan modelini aramaktadır. Bunun yanıtını televizyon programlarında ya da gündelik hayatta düşünmeden arayan insanların yeri de kaybedenler ülkesidir.

Çağın Gidişatı Üzerine

İnsanlık, bugün sanıldığığının aksine daha iyiye, daha yüceye, daha insancıllaşmaya doğru gitmemektedir. Ancak bugüne kadar yapılmamış olan mücadele, bugün gereğinden daha fazla verilmektedir. Evet ilerisi için biraz daha umut var. Ancak bunu bizler görebilecek miyiz? İşte bu tamamen muallâkta. Bugün değerleri yargılayıp onları geliştirmek için göz yumulan tüm kuramların ya da bireylerin çıkar olarak adlandırabileceğimiz en büyük istekleri kendi tatminkârlıklıdır. Yaşamak için tüm gücüyle kendini düşünen bir organizmanın popülasyonuna ne kadar değer katabileceği tamamen muammadır. Çağın gerçeklerini normal zamanlarda sadece erdemlilik olarak tanımlayan ve tehditkâr bir ortamda bireyin çıkarına göre her an değişebilecek bir yalan olarak algılayabilen bir sistemde yaşamaktayız. Birbirinin karşıtı katı ideolojik duvarlarla örülmüş bir toprak parçasında yalnızca yaşayabilmek adına kimliğin ya da pasaportun rengine göre safımızı belirleme zorunluluğumuz yaşanan sistemin yapay olduğunu açıkça ortaya serer. Hayatımızı var edebilme adına sınırlar koyduğumuz dünyada her an için ezilebilecek bir toplumda yaşamak sıkıntı vericidir. Ne batısında ne de doğusunda elini sıkabileceğimiz bir düşüncenin olmaması bizi toplum olarak her zaman yalnızlığımıza itmiştir. Birisine evet derken diğerine hayır deme lüksümüzün bile olmadığı bir dünyada, liderlik vasfını yitirmiş bir imparatorluğun sonucunda ortaya çıkmış laik gençleriz. Batılılaşacağız derken dinin sorgulandığı, doğulaşacağız derken rejimin titredığı bir toplumda başarıya aç olan insanları tatmin etmek gerçekten çok zordur. Siyaset olarak önünü görememiş bir ülkenin yetişen yeni nesli sorgulanamaz. Günlük siyasetin içerisinde kendisini tanımlamaya çalışan insanların her geçen gün akıllarında yeni sora işaretleriyle uyanması normaldir. İnsani gereksinimlerimizin düne göre daha iyi bir şekilde giderilebildiği gerçeğini yaşıyorsak bu istikrarlı olabilmenin sonucudur. Ancak bunun bile yetersiz olması, gençliği kendi içine itmektedir. Kendisini tanımlamayı bilmeyen bir neslin çırpınışları ne olursa olsun sahiplenilmelidir. Düşüncesini, sahip olduğu manevi boyutta nereye yerleştireceğini çözmeye çalışan bir insana yol gösterilmesinden ziyade özgürce düşünebileceği bir ortam verilmesi gerekir. Bunun toplumumuzda ne kadar gerçekleştirilebildiği ise tam bir muamma. Neredeyse tüm dini inançlarda kıskanmak, nefret ve zulüm yasaklansa da, özellikle bireyin özgürce düşünmesi gereken birçok konuya baskıcı bir şekilde yaklaşılması, bireyi daha ağır bir çözümsüzlüğe itmektedir. Çevresi tümüyle kuşatılmış olan bireyin bu şartlar altında daha fazla erdemli olmak için bir sebep bile göremezken yaşama aşkının, sevgisinin ve sanatının kabuk değiştirmesiyle karar vericiler tarafından anarşist olarak ilan edilmesi, düşünülmesi gereken bir konudur. Bir başkasının

mutlulukluğunu peşinde koşmak yerine, bencilliklerinden sıyrılıp kendi mutluluklarının peşine düşmeyi öğrenmeye çalışan bir insanın önüne çıkacak olan bu sorunu günümüzde daha fazla duymak insanları anarşizme daha yakın hale getirmiştir. Hayatında daha fazla mutluluk isteyen bir insanın neler yapabileceğini tahmin bile edemeyiz. Bugün gençler uygarlığa karşı bir eleştiri getirebiliyorlarsa bunu anarşizm olarak tanımlamak doğru olmaz. Yaşadığı sistemin sorunlarını çözmekten yorulmuş her insanın yaptığı eleştirinin sonunun sistemi zedeleyeceği gerçeğini bilsek de, rejim karşıtı olmayan bir düşüncenin etkileyebileceği tek sistem, insan beyinlerindeki modası geçmiş tabulardır. Bugünün gençlerini anarşist olarak tanımlayan düşüncenin temeli, insanlardaki özgürlük isteğinin sıfır noktasına indirgenmiş olmasından kaynaklanır. Bunun kaos getireceğini düşünen akıllı insana sorulması gereken soru çok basittir. Tarihin her döneminde uygarlığın içerisindeki sorunlara başkaldıran özgür bir irade olmuştur. Bu da yaşadığımız yüzyılda düşünce özgürlüğü altında korunmuştur. Peki insanlığın yaptığı bu seit eleştiride sesini yükseltenler hedef tahtasına oturtulmalı mıdır? Tabi ki hayır.

Başkalarının takdir ve saygısını kazanmak için yaşanan bir dünyada, kendi bilinçliliğimizde, yaşadığımız dünyaya değer katmaktan ne kadar söz edebiliriz? Aristokrasinin büyüdü dünyasında başının biraz okşanması için karakterlerini çok rahat satabilen insanların azalmasıyla ve başkalarının umutsuzluklarından mutluluk çıkarmaktan vazgeçtiğimizde bencilliğimizi de yenmeye başlarız. İnsanoğlu üstünlük kurma savaşında başka cepheler aramalıdır. Zenginliğini maddiyatıyla değil de maneviyatıyla güçlendiren sanatçı karakterlerin saygınlığını en azından iade edebilmeliyiz. Çağımız yeni bir düşünce devrimine, erdemlerle pekiştirilen özgürlüklerle girmedikleri müddetçe, karaktersiz savaşların daha da büyümesi kaçınılmazdır.

Ve bu böyle devam ettiği sürece gençler anarşist, düşünürler de deli olarak tanımlanmaya devam edecektir.

Zengin Olmak Üzerine

Sıradan insanlar, yani yönetiminin altında bulunmak zorunda olan yeni demokratik kralcıklar; basit, fakat mide bulantısı olmaktan daha öteye gidemeyenler; manşetleri süsleyen ancak bile bile yalanlarına kanmamız gereken bireyler; kapasiteleri üzerinde hak sahibi oldukları her insana eziyet çektirenler karşısında daha ne kadar susmalı ki? Kırılması gereken duvarların zorluğu değil, yenilmesi gereken basitliğin sıradışı olmayışı insanları mücadeleden vazgeçiren. Üstlerine kusulmayan gerçekleri göremeyen basiretsizlerin bize tasmalı taktıkları dünya mı? Bu dünyada daha ne kadar yaşanılabilir ki?

Toplumun en akıllı ve düşünebilen parçacığı olarak bireyin sorumluluklarına dayanmalı, insan popülasyonu üzerinde kendilerini yargılama makamları olarak gören insancıklara kuşkuyla bakmalı ki kendini onlar karşısında savunabilecek düşünceli manevralara sahip olabilsin. Teknolojinin çukurundan çıkan çamurlu agresif tavırlara kaç on yıl daha kayıtsız kalınılabiliyor? Her türlü kapitalist ve bencil yargılayıcı tavırların uydular, kablolar ve beş kuruş etmez paçavra gazeteler ile beyinlere örümcek ağları ördüğü bir zamanda ne kadar düşünce devriminden bahsedebiliriz ki?

Çoğaldılar ve kendi gibilerini her yerlere yumurtladılar. En acısı o ki tüm yargılamalarında bilgiyi araç olarak kullandıklarını zanneden bu yeni entelektüel karakterler artık hepimizin içine yuvalarını yaptılar. Düşündümemeyi ve basitliklerini her açıdan empoze etmeyi saldırılarının en büyük adımı olarak görenler, kendilerini başarılı bir felsefe yumağının içinde zannetseler de aslında gerçek dışı, 2 boyutlu insancıklardır. Kırılkanlıklarını agresif tavırlarıyla savunmaların para havuzlarında yüzmeleri rahatsızlık vermez oldu. İşte yüzyıl çelişkisinin kaynağında yatan büyük şeytan; para. Yeni köle yapma aracımızla tur atar iken gördüklerimizin mide bulandırıcı olması her ne kadar hepimizi üzecek olsa da sorunun kaynağına bir adım daha yaklaşmak bulantılarımızı dinginleştirecektir.

Nefretin elleriyle boğmalız, basit düşüncedeki basitleri. Basit ritmik dalgalanmalarda amaçsız sözlü sazlı şarkılarıyla hayatlarımızı daha güzel bir yer haline getirmekten bi haberlerin, hak etmedikleri yaşam standartlarına dur diyemeyecek kadar basitleştirildik. 21.yüzyıl değil mi ki beyinlerimize kısmi felç geçiten, yenilikleri çağdaş düşünce etiketiyle bize empoze ettirmeye çalışan? Bu sorunun derinine inmeli. Yeniliklerin düşünce tarzlarımızı bollaştırması yani hayatın içine sığamayacak şekilde bizi çıplak bırakmasından söz etmeli.

Tarihe yapılan görgüsüz saldırılar ve bunu medeniyetin tek dişine sıkılmış şeref dolu mermiler olduğunu düşünmenin verdiği hazla mutlu olanlara acıyorum. Onları, en basitinden, üstü açık boş tribünde hayat denilen spor müsabakasını

izlediklerini zannederken aslında hâlâ gökyüzünde Zeus'u arayan insancıklar kadar basit görüyorum. Evet onları hayatımda basit bir masal kahramanı görerek rahat uyuyabiliyorum. Bu solucanları pamuk prensese zehirli elmayı veren cadıdan daha bencil ve çıkarıcı görecektim kadar içimdeki duygu selini onların kaldıramayacakları basitliklerine, en azından düşünmeleri için yolluyorum. Ama set diye tanımladıkları kendi düşüncelerinin aşılabilir olması ancak maddi âlemde hayat bulur. Kıalcıklara ulaşmak için geçmen gereken güvenlik önlemleri ya da beslemen gereken sokak köpeklerine ihtiyacın yok. Aşılması gereken yolun maddi parametrelerde sınırlandırıldığına inanan temiz insanlara sesleniyorum. Kullanmaya utandırıldığı asil ilme ulaşacak kanatlarının seni taşımasına izin ver. Görecekle, insancık karşısında seni kesin zafere ulaştıracak kadar saf ve yalındır.

Sıradanlığa karşı en basit saldırı susmaktır. Evet susmak. İnsana özgürlüğün vermiş olduğu en büyük nimet olarak lanse ettirilen konuşma ve düşünülen her şeyin dillendirilmesi yalanından vazgeçmenin zamanı. Fransız devrimine dayandırılan düşünce özgürlüğünün patlama noktası. Yalan yüzyılların doğması için gereken büyük patlamanın yaşandığı yıllar diye tanımlamalı bu insani hareketi. Yaşadığımız zamanda düşünülesi her şeyin aslında düşünmekle değil de sap beyinlerin sahip olduğu paranın gücüyle olduğunu anlamak kâhin olmayı gerektirmez. Tarihin öngördüğünü zannettiğimiz birçok şeyin aslında düşüncesiz insanların para avında harcanılan basit zamanlarının gölge oyunu olarak hayatımıza yansması olduğunu anlamak ne kadar acı. Ne kadar acıdır kandırılmak. Konuşma özgürlüğünün elimize verilen pamuk şekerden farkı yok. Fark edilmeli ki tadına vardığımız bu yalan şekerin temizlenmesi bile zahmet vericidir. Ne acı bir tasarruf. Empoze edilmeye çalışılan konuşma özgürlüğünden ziyade düşündüğümüz her fikri doğru olabilirlik ihtimalini göz önüne almadan anlatmak basit düşüncenin an düşünce karşısındaki panzehirini oluşturur. Düşünen insandan çıkan 2 arı düşünce düşünülmeden söylenen 10 basit açılım karşısında kendini zehirleyip sonsuz bulanık sulara karışır.

Kralcıkların kendi basitliklerini gelişme evresindeki saf beyinleri aptallaştırmak için yumurtladığı öğretmen etiketlilerden örnekler vermeli. Bitik ya da kullanılabilir olmasına gerek yok ki, ideolojik düşüncelerin içerisinden kendi çıkarlarına uygun kısaltılmış ya da kesilmiş sonsuz anlamsız fikirlerin insanların beyinlerine şırınga edilmiş olması nasıl bir anlam ifade eder. İşte bu eğitim belalılarının verdikleri yönlendirilmiş basit bir zümrenin çıkarına uyan çağdaş köleliğin karşısında kitlesel soru işaretlerinin yok olmasının asıl nedeni her kafadan çıkan düşünceye verebilecekleri süslü cevaplardır. Ve bu düşünce yağmurunda kölelik ateşini söndürebilecek niteliğe sahip yağmur damlalarının daha havada iken diğer boş fikirlere çarpıp kimyasının bozulması ne kadar gerçek ise bunlar karşısında pamuk şeker temelli krallıklarında kahkahalar atarak yaşayanların her türlü söz düşünce ve atılım karşısında rahat yaşayabilmeleri o kadar mide bulandırıcıdır.

Onların basitliklerini deneyleyip, insanın kendi içerisinde haklı olduğunu ispat etmeli. İnsanın sokak köpeği gibi önüne konulan kemik parçasından müteşekkir olduğu dönemin sonlandı ılması ile asil yaşam belirtileri dünyanın basit toprakları üzerinde hayat bulabilir. Çöpünden faydalandığı için sokağa bekçilik yapmak köpeklerin işidir. Düzenin insanı oyalayıp ideolojik fikirler üretmesi cerrahi müdahale olamaz. Bu tür yüksek düşünce eseri

insani yararı ortaya koyan fikirlerin ancak düşünen insanın beynindeki ağırları dindiren herhangi bir ağı kesiciden farkı olmaması acı bir gerçektir. İşte bu bulmacayı çözmeye çalışan her gencin her saf düşünceyi kaybettiği zamanların toplamı fakir beyinlilerin tahtta kalacakları süreye eklenmekten başka bir işe yalamıyor. Sıradışı fikirlerin kemik parçalarıyla ödüllendirilmesini alkışlamaktan vazgeçip insanın aslında kendi kendine yetebilen ve dünya uygarlığının içinde en azından kı alcıklar kadar var olduğunu anlamasının zamanı gelmeli. Hayatın harcanması gereken bir zaman birimi olduğu yalanı ve onun içinde her türlü yönlendirme ile mezara giden bomboş bir yol etrafında, saygı duyulan krallıkların içerisinde yaşayan her sıradanın acımaktan bile aciz dolu kendini beğenmeleri.

Evet, düşündüklerimizi yaşamakta serbestiz. Evet, en basit fikirlerimizin dahi taraftarları olduğu sürece onu çağdaş olabilme kisvesine sarıp, tüm suçlardan kurtarıp rahatça yaşayabilme özgürlüğüne sahibiz. Basitlerin düşünme evresine dahi geçemediği bir zamanda onlara haklar tanıyıp insanlığın damarlarına kadar özgürlük adı altında <indirmek> söz ediliyor mu? Tümüyle bu kıalcıkların köpeği olan ve kanlarının son damlasına kadar entelektüel görülen batı yanlılarına şaşmalı. Son yüzyıllarda özgürlük, bilim ve felsefeyi öldüren düşünce de bulundu. Birlikte olduğu çağdaşlarıyla kendi içlerinde algılayamadıkları insani düşünceye olan saldırıları artık çok basitleşmedi mi? Bundan nemalanıp kendilerini haklı gören insanların ayakta alkışlanmaları komiğimize gitmeye başlamadı mı? Bu topraklarda kıalcıkların saldılabileceği kendini savunmaya gereksinimi dahi olmayan mükemmel düşüncelerin olması onları ayakta alkışlatıyorsa ben de onları ellerim patlayasıya kadar alkışlıyorum, hatta çevremdeki insanların benimle aynı coşkuyu paylaşmaları için onları da bu sirke davet ediyorum. Planlayıp çıkarlarına göre oynadıktan hayat denilen bu mükemmel yaşamı sirke çevirdikleri için onları tebrik etmeli. Her şeye rağmen pisledikleri hayatın yaşanılabilir olduğunun kanıtı diye kendi yaşam tarzlarını gösteren bu insanlara şaşmadan edemiyorum.

İnsanların maddi değil manevi düzlemlerine gerçekleştirilen saldırılardan bahsediyorum. Tamamen haksız bir bakış açısı ya da yaşam tarzı ile elde ettiğin tüm maddi birikimini insanların düşüncelerini çamurlamak için kullanabiliymişsin. Sahip olduklarından ötürü bilim ve felsefe gibi ulvi değerlerden beslediğin basit yazarların havlamalarını sağlayarak saygı bekleyebilirsin. Özgürlüğün adı yaşanılabilir olmasıyla değil kimin nasıl kullanacağı ile ilgili sınırlandırılmaları tabi tutulur bu yüzyılda. Aç görmeye layık gördüğün bireylerin senden istemediğin şekilde köpeklik yapmayarak ekmek istemelerini bile cezalandırabilecek bir özgürlüğe sahip olabilirsin. Kendini düşünce yolunda basitliğe kurban ederek insanların üzerlerinde görebilir ve hazzını karşılamak için aç bıraktığın bireye istediklerini yaptırarak hayatın sıradanlık dengesini kendi üzerinden alıp tüm mağdurlara yaftalayabilirsin. Sıradanlığını kapatabileceğin paranın ve yanında güzel görünümünün olması heikesden saygı gösteren gerektiğinin kanıtı olsa gerek. Tüm iletişim araçlarının elinde olduğunu sakın unutma. İnsanlar ile alay et. O hak etmediğin her bir kuruşunla insanlara televizyon ekranlarından erdemini baş kurallarını oynayıp, yazıp, yönettiğin bu tiyatrodan kendine ödüller vermeyi ihmal etme.

Ve bunun karşısında ki düşünen insana sesleniyorum. Senin bağırman bile hukuksal sorundur. Sen sahip olduğun fiziksel özelliklerden dahi zarar görebilirsin bu yaşamda. Fikrinle canlı tutmaya çalıştığın, tüm gücünle ayağa kaldırmaya çalıştığın bu topraklarda ölmeye kalkışacaksan şanslı olman gerekir. Sen belki de belediye mezarlığında gömülmek için bile sıra bekleyecek kadar önemsizleştirildin ki, haber kaynağı olabilecek değerin bile yoktur. Haber kaynağımız her zamanki gibi kılına zarar gelen güzel basitimizin yalan gözyaşlarıdır. Evet, erdemli olmanın zamanı geldi. Evet, gerçekten dayanabiliyosanız 15 dakika rol yapmanın zamanı gelmiştir koca şeytan. Tüm ahlak ve erdemleri kendi çıkarlarına göre dillendirip üzerimize kus ki sana saygı duyulm. İmzalar isteyelim senden. Sen gerçekten sayın denmeyi hak etmişsin ki arabanın egzoz gazına tahammülüm vardır seni görebilmek

için. Bana l tfedip camını aralayarak salladığın o güzel elin beni hayatım boyunca motive edecektir. Evet oynanacak basit bir oyun olarak görmediğimiz bu hayat mücadelesinde sahaya çıkmayı reddettiğimiz için insanları sıradan ve bir o kadar da mükemmel görebilme zorunluluğu taşımalıyız.

Sözüm ona mükemmel gereksinimlerimiz ve bunlar için yapabileceklerimiz. İnsanın neyi nasıl başardığı ya da gerçekten başarabildiğini zannettiğı konusundaki g l msemelerimizi ellerimizle saklayıp kralcıklar karşısında ciddi olmaya çalışmalı. Tüm maddi g  sahipleri ve hak etmedikleri paralarını savuranların bencilleştirdiğı topraklara basmak daha ne kadar insanı yorabilir ki? Yüzümüze arpan bu tozu toprağı nasıl temizleriz diye düşünürken üzerimizden silkelemeye dahi tenezzül etmediğimiz böceklerin kanımızı emmesine daha ne kadar sabretmeli? Daha ne kadar bu topraklar üzerinde figürlerini sanat diye sergileyip kendilerini üretken diye tanımlayanlara sanatçı ya da paavralarını süsleyip yazı diye sunanlara entelektüel demek zorundayız.

İnsan o ki, o basit hareketleri konusunda doktora yap-mıştır ancak kendini k mil insan olarak görür.

Basitleştirmeli bu hayatları belki de, bu nefis denilen hayvanı en basitinden maymunlaştırıp Darwin'e bir g l c k atarak en  zg r seviyeye getirmeli!

şiirler yazmalı, toplantılarla beslemeliyiz bu  zg rl ğ . En sonunda ideolojik düşüncelere yama yapıp çağdaşlarıyla kaynaştıralım tüm basitlikleri. Düşüncelerin kaldırılmaz olması önemli olmadı ki, yaşanamamasının hafifliğini kaldıramayalım. Belki de ormanlaştırmak bu yaratığı. En ağırından ormanlaştırmak. Güç dengesini fiziksel terazilerde arayan insanlara yol göstermek. Yüzyıllardır yazılan ve üzerinde hayatlar eritilen düşüncelere ihanet etmemek için onları kendi içlerinde mutluluğa ulaştırmak. İnsanlıktan aforoz etmek.

Tüm agresif tavırların içinden akıp geçen bir düşüncenin eseri olmak için çalışmaya gerek kalmadı. Artık hak etmediklerimizi kendi üzerimize geçirmek için yaşıyoruz. Artık en kolay yoldan insanların üzerlerine basmayı başarı olarak tanımlıyoruz. Sevginin bataklık olduğu dünyada aklın sadece üzerinde oynanması gereken basit isteklerimizin mide bulandırıcıkğı olmasına kahrolmayalım.

Eleştirel olmanın ötesine gidelim. Artık kınama zamanı. Artık doğru olmayanlara konuşma zamanı. Saldırıların fiziksel değil tamamen düşüncede olduğu bir orduyla mücadele edebilecek hiçbir kapitalist görüş olamaz. Televizyonlardaki mide bulandırıcılık ve umurumuzda olmayan yaşamların milyonlar önünde teşhir edilmesine göz yumalım. Bu insanları yaşadıkları kazanılmış(!) hayatlarında ayaklarını yerden kesip altlarına jeepler tahsis edelim ve en lüks konaklarda barındıralım. Amele yaşamlarımızın hiçbir değeri olamaz. Teşhir hakkını kullanmadığımız ve kendimizi satılığa çıkarmadığımız bu toprak parçasında yüzerek mutlu olabileceğimiz maddi hayaller havuzunda bile y zmemize asla izin verilmez. Haklı Olmak  zerine

Anlaşılmanın vazgeçilmezi olarak haklılık insanın var olduğu tarihten bu yana kendini bulunduğu duruma göre şekillendirebilmiş şeytani acımasızlıktır. Her insanda aynı ölçüde bulunduğu gibi kendi içerisinde t rp lenmemiş yapı taşlarını dahi ihtiyaı olan tüm davranış ve sorumlulukların yörüngesine rahatlatıcı bir şekilde oturabilen yeg ne rahatlama aracı. Birinci tekil şahıs haricinde herkesin daha az saygı duyulduğu kaynağın hammaddesi ve çıkarların gölgesinde geçen hayatları mutlu yapabilecek yeg ne duygu bütünlüğü. Bununla beraber tüm düşünce ve davranışlarımızı legalize ederek kanunlar üstünde şemsiye göreviyle akıl almaz aptallıkları yapabilme ve bunları sonunda savunabilecek y zs zl ğ  sahip olmamızın kökeninde de yatan durum. Kişisel gelişimin insanlık açısından en büyük tehlikesi, iyi ya da kötüyü aynı şekilde rahatlatıp tek potada eritebilecek adil olmamanın ta kendisi. Bulunduğumuz yüzyılların adıyla her insanın kendi kendinin avukatı olması. Duygu ve düşüncelerin herkes tarafından rahatça kullanılmasının tehlikesinin bu alanda da yaşam

bulması kuşkusuz büyük bir gerçekliktir. Egoist ve çıkarları doğrultusunda her şeyi yapabilecek insanların sahip olabileceği sınırsız özgürlük ve bununla beraber ortaya çıkacak olan düşüncelerin hayata geçirilmesi bireye zarar veren en büyük yapı taşıdır. İşte bu tehlikenin kökenine kanser gibi yapıştıracağımız en büynük gerçek; haklılık.

İnsan düşünceleri, kendi oluşturduğu kanun ve yasalar üstünde her zaman muzaffer olabilecek bir kapasiteye sahiptir. Bu kapasitenin ezici bir oranla insan yararı ve ahlakı adına kullanılmadığı, yaşadığımız hayatın bozukluğuyla kanıtlanıyor. Asıl önemli olan bu düşüncelerin geliştirilmesinde ve yaşanmasında müdahaleleri zamanında yapabilmektir. Ancak düzensizliğin hüküm sürdüğü bir hayatta erdemin ışık gibi yayılabildiği felsefik bir iradenin tümünden galip gelmesi çok zordur. Basit ve anlaşılabilir örnekleriyle bunu hayata geçirerek gerekirse mide bulandırıcı aptalları ele alalım. Zararının büyük ve sarsıcı olabilmesi adına maddi açıdan tüm özgürlerin sahip olduğu basit düşünceler ve bunun karşısında zarar gören tüm pırlanta insancıklar. Korkunç derecede basit düşüncenin akla ve gerçeğe karşı galip gelebilmesi kesinlikle eleştirilebilen bir durum olmaktan çıktı. Sahip olunan gücün göz kamaştırmalılığı yaşanan yüzyıllar içerisinde erdemin hayat bulmasını o kadar çok zorlaştırıyor ki aptallar ordusu yaydığı sahte ışıkla kendi hâkimiyetini daha da sağlamlaştırır hale geldi.

Kendisini kandıran bir beynin toplum içerisinde kanserli bir hücre gibi dolaşmasıdır Haklılık. Bir katilin, tecavüzcünün ya da düzenbazın toplum karşısında kendisini savunabilme durumu insanın bu konuda yüksek lisans yapmasını sağladı. Hukukun bireysel çıkarlara göre yorumlanabilmesi durumundan faydalanan bu insanlarla aynı ortamda soluk alıyor oluşumuz geleceğimiz için en büyük tehdittir. Kendisini adalet önünde bir şekilde ispatlamış ya da

sistemin ona verdiği karınca tırnağı cezayı tamamlamış en azılı suçlunun sosyal hayata özgüvenle çıkabilmesi insanlığa büyük bir yara vermektedir. Entelektüellerimiz sayesinde kaldırılan idamın, gündeme getirilen hadım cezasının şiddetle karşı çıkılması ihtiyacını bile sorgulayamaz hale gelmedik mi? Suçluların yaşama özgürlüğü sağlanırken normal bireylerin düşünce özgürlüklerinde iyileştirmeler yapmamak büyük bir tezattır. Aşağılık suçlar işleyen insanlar için adaletin mekanizmaları kullanılırken yalnızca kendisi için daha iyi bir dünyada özgürlük isteyen insanların ahlak üzerinden yargılanmaları kabul edilemez bir durumdur. Haklı olunup saygı duyulması gereken durumları karıştırır hale geldik. Günümüzde bir insanın haklı olması için kesinlikle kendini çok iyi tanımlaması yani ne kadar suçlu olsa da kirli düşüncelerini onu algılayabilmeye çalışan saf düşünceye empoze edebilmesi yeterlidir. Hukuku icat eden insanlık yine onunla oynamak için elinden geleni her şeyi yapmaktadır. Kavram karmaşasında boğulup hayata dair sorunlarını çözümleyemeyen saf düşüncenin gün geçtikçe Haklı olma kaygısı kalmamaktadır. Bunun nedeni de sözüm ona akıllı insanların sistemle, aileleriyle hatta sevgilileriyle yaşadıkları problemlerde baskın bir tilkilikle kendilerini haklıym diye savunma durumlarıdır.

Günümüz insanı artık Haklı ya da Mutlu olabilme seçenekleri arasında gözü kapalı Mutlu olmayı seçmektedir. Bu da sivri zekâlı sistemin kanserli hücrelerinin ekmeğine yağ sürüyor. Belki de atalarımızın dediği gibi tek geçerli adalet ilahi adalettir. İnsanlığın sürgüne gönderildiği bir dönemde bir mazlumun haklı durumda bile haksız çıkarılabilmesi belki de yadırganması gereken bir realitedir.

Bizde yaşadığımız hayatta ne yazık ki kendimizi savunabildiğimiz kadar varız. Eğer yaşanılacak bir ortam bize buakıldıysa tabi ki.

Acılar Üzerine

Acı, dünyaya geldiği anda insanın isyan etme şekli olarak hayatımıza girer. Hayatı anlamaya çalışan bir insanın mutluluğa karşı duyduğu yorulmak bilmeyen bir arayışın sonucunda elimize geçen ise saf bir korkudur. Bu korkunun her evresinde yaşadığımız tek şey ise acıdır. Bir insanın hayatında yaşadığı tek mutluluk onun kendini kandırabilme sanatıyla

alakalıdır. Kuruntu olarak mutluluğun çözümlenmesinden sonra ele geçen tek şey hayatın renksizliğidir. Bir insanın küçüklüğünde yaşadığı tüm tutkuların yerini zamanla içe kapanıklılık hali alır. Küçük bir gofretle mutlu olan insanın günlerin yükünün altında zamanla hiçbir şeye heyecanlanamaması belki de doğanın gerekliliğidir. Varlığın sebebini araştıran bir insanın mutlu olmasından bahsedilebilir mi?

Savunulan ya da savunulamayan tüm gerçeklerin ötesinde; Acılar, kendi içine hapsolmuş ve dışarı çıkmayı bekleyen tüm çaresizliklerin kaynağında yatar. Anlatılmanın üzerinde ve anlaşılmanın altındaki zorlu tabakanın içine hapsolup, tüm kriz çiçeklerini sahibine açar. Korku ve dehşete düşüren renklerinin altındaki duygusal kahroluşun kokusu ile daha da yaşanılmaz hale getirir yaşamı basitler için. Hayata karşı pes etmek duygu bütünlüğünün en kötü bekçisidir. Ancak onarılmayı bekleyen tüm o bozulmuşluğun tedavisi, bu bekçinin bize karşı koruduğu bu korkular krallığındaki çiçeğin tomurcuklarındadır. Bitmişliğin tanımlanmasından öte, tedavi gerektiren bu hastalığın en büyük panzehiri insanın içinde savaşıp kazanabileceği küçük bir hayat cephesidir. Girmek istemediğimiz bir kavga ya da koşarak kaçtığımız bir savaştan öte kendi kendimize yitirdiğimiz tüm cesaretsizliklerin geri alınmasıyla kazanabiliriz bu rahatlamayı.

Deneysel yanlarının ve zarar göreceğimizin bilinciyle, o mutsuzluklar ülkesine bilerek isteyerek girmekten bahsetmeli. Zorunlu olduğu kadar onursuz yaşam biçimiyle çoğunun girdiği bu ülkede en azından sorunun çözümü adına tüm yükleri omzumıza alarak saygınlığımızla başlamalıyız bu savaşa. Belirli veya belirsiz karşımıza çıkan kaybolmuşluk yanılışıyla mücadele etmeli, isteyerek ve arzumuzun tüm kuvvetiyle çarpıştığımız bu cephede bizi küçültmeye çalışan tüm saldırılara aynı şekilde cevap vermeli, tavizlerin verilmediği duygu sellerinde insanı susuzluğa mahkûm eden tüm davranış biçimlerini yenmeliyiz. Hapsolunabilecek yanılsamaların içinden ancak onurlu bir duruşla çıkılabilir. Zaten mutsuzluklar ülkesine mutlu olmak adına değil, yalnızca onurlu olmak adına girilmeli ki karakter yitirilmeden daha da güçlenerek bu çorak topraklardan çıkılabilin.

Böyle bir başlangıç birçoğu tarafından algılanamaz. Unutmamalı ki savaşın başında fark etmeden verilen her kayıp, bedel olarak o yolda mücadele etme azmini insanın içinden söker alır. Sınır dışı ettikleri onurun yasını tutmak acı verici olamaz. Düşsel beklentilerden daha öteye gidemeyen, umutlu olmak üzerine hayatı tanımlamaktan vazgeçenlerin yapabilecekleri mantıklı açılımlar bulanamamıştır. Ezbere yaşanılmış ve hatalarla bitirilmiş onurun üzerine beklenti kurmanın adı mı oldu umutlu olmak? Umutlu olmak, onuruyla beslenen duygu bütünlüğünden çıktığında anlam ifade eder. Zavallı kör duygularının içerisinde besledikleri hapishane yaşamlarına dokunulduğunda rahatsız olmalı bu bahtı bozuklar. Artık rahatsız olunmalı. Bunca rahatlığın üzerine çalışmaktan bahsedenlerle alay edilmeli. Onları kendi dünyaları içerisine gömmeli. Hak etmiş olmak demek kum bir çalışma ürünüyle tanımlanamaz. Yozlaşmışlık içeren her bilinçsizlikten çıkarabileceklerini sandıkları hak edilmişlik ve çalışılmışlık sözcüklerinin değeri tamamen manevidir. Manevi bilinçsizlik içerisindeki cehennemlerde yaşadıkları sahte cennette mutlu olanların tanımlaması ile ‘çalıştı da hak etti’ zırvalamalarının üzerine erdemlerimizi boşaltmalıyız. Yozlaşmışlar üzerine beklentilerimizi, hak ettikleri bütünlük içerisinde yaşadıkları gerçeğini göremiyorlarsa, çöpe atmalıyız. Değersiz bir paçavradan öteye gidemeyecek bu kirli düşüncelerin içerisinden ışık çıkmasını beklemek ancak boşa kurulmuş bir hayal olabilir. Sınırlanmışlıklarını besleyecekleri maddi gücün komikliğinde bakışlarımızı selettirmeliyiz. Entelektüel çıkarım olarak sahip oldukları ideolojilerine göre bile yaşayamadıkları hayatları ancak bu bitik değerleri kadar anlama sahiptir.

Çalışmış olarak hak etmiş olmak yozlaşmışlığı getirmemeliydi. Çalışmış olarak mücadele etmek bitik bir maneviyatı taşımamalıydı. Özgür olabilmek adına yaşanan yüzyılı bile kirlittikleri gerçeğini her yerde görmekten utanç duyduğumuz zamanları yaşıyoruz. Modern bir yüzyıl olarak yaşadığımız devrin içerisinde, yaşayabileceğimiz tüm sapıklıklar ve

çelişkilerle dolu seçimler onlara göre Fransız devriminin kökeninden çıkan haklar bütünlüğünün yansımasıdır. Muhafazakârlık denildiğinde tüyleri diken diken olan bu karakterlerin kendileri için istedikleri yozlaşmış eşitsizlikler entelektüel olmanın getirisiidir. Ve bu saymakla bitmeyecek tüm çamur dolu yaşam tanımlamalarının karşısında durmamak yine onlara göre basit bir acıma şeklidir. Acıdıkları aslında bedenleri içerisindeki ruhsuzluk olsa da kendi tabirleri ile yanıltmaya çalıştıkları insanlar karşısında durabildikleri tek gölge birikimi yalnızca ittirilerek zorla kazandıkları unvanlar ve sahip oldukları ya da olmaya çalıştıkları maddi çıkarlardır.

Günümüz sivri zekâlarının bir adım daha öne çıkma kavgasında başkalarının umutlarını çöpe atmaları, feda edilebilecek bir gereksizliktir. Bu insanların varlığı her zaman acıların daha fazla yaşanmasını da beraberinde getirir.

Değerler Üzerine

Belki de bir zamanlar yaşanabilmiş fakat 21. yüzyılda antik kent kalıntısı gibi ancak ustasının anlayabileceği hayatın gerçek anlamı. Kaybolup giden yıllarımızın içerisinde yokluğunun acısını dahi yaşayamadığımız bu ilkenin giderken bizden söküldüğü her şey için düşünmeli. İnsanlığın yüzyıllar boyunca zedelediği bu temel yapı taşı üzerinde oluşturulan çatlakları tanımlamak gerekir.

Her köşe başında zehirlenen bir insanın kendisini savunma hakkı elinden alınmadı mı? Kim tarafından neye hizmet ederek yürürlüğe sokulduğu belli olmayan davranış biçimlerinin kültür olarak empoze edildiği hayat tarzlarına ses çıkaranları görmediniz mi? Onlar ezilmeye mahkûmdurlar.

Muhafazakâr olanların batı yanlıları tarafından ya da kendisini laik olarak tanımlayanların doğu meraklıları tarafından nasıl aşağılandıklarını her gün gömlekteyiz. Peki biz bu çemberin neresindeyiz? Tabi ki her yerindeyiz. Çünkü anlık gereksinimlerimize göre içerisinde bulunabildiğimiz ahlaklılığımız var. Bu saatten sonra bundan utanmamızın bir anlamı yok. Artık değerlerimizin sadece politik malzeme olarak kullanıldığı bir hayatın içerisindeyiz. Para kazanmanın, kaybetmenin, sevmenin, aldatmanın bir değer olarak kabul edildiği tüm toplumlar gibi biz de payımıza düşeni aldık. Koca bir hiçlik. En azından eleştirel düşündükilerin birazcık daha özgür bırı akılabilmeleri gerekiyordu. Şu an için imkânsız olan bu isteğimiz bile değerler yargılamasında eleştirilebilir.

Hayatını sadece değerleri üzerine yaşamak isteyen insanların yaşaması gereken tek yer yalnızlığı olmamış mıdır? Günümüz düşünürünün en büyük hayallerinden birisi olmuştur yalnızlığı. İnsanın yalnızlığında değer sorgulamasına gidebilmesi çok acıdır. Ama bu hayatımızın değersizliğiyle tanımlanmalıdır. Kısacası değersiz olan bu hayata bir değer katmak isteyenlerin topluluk içerisinde eleştirilmesi ne kadar zorunluluksa, bilge bir insanın bu konu hakkında ısrarla öğretilerini insana öğretme ihtiyacı sonucunda insana yalnızca mükemmel bir hiçlik kazandırmaktadır. Yozlaşmışlığın reklamını yapan popülist bir karakterin bize kaybettirdikleri, hayatı boyunca bir bilgenin insanlığa kazandırdığı değerlerle karşılaştırılmaz bir seviyeye gelmiştir. Yalnızca insanlık için yaşayanların hayata ambargo koymuş popülist düşünceler tarafından hayat oyunundan diskalifiye edilmesi ne büyük bir başarıdır. Yalnızca 100 yıl önce yaşayıp insanlığa 25-30 kitap kazandırmış ünlü filozofların adlarını bilmeyen insanların günlük pop starlara duydukları sevgiler için gözyaşı döktükleri bir yaşantının içerisindeyiz. Ne mutlu bize. Böyle bir yaşamdan ne kadar gurur duyulabilirdi ki?

Altık birçok insanın absürt yaşam tarzları içerisinde saygıyla anıldıkları ve bilmedikleri hayat formlarında var olabildikleri yaşamların değer yargılamalarını yapmak anlam ifade etmez oldu. Dünya üzerinde saflığa ve aşka dair birçok duygu üzerinden ticari kaygılar vasıtasıyla acımasız çıkarlar sağlayan insanların çokluğu, insani ilkelerin çöküşü yolunda kötüler için müjdeleyici bir elçi olsa gerek.

Yaşamak adına umarsızca başkaldırmış insan düşüncelerini benimseyenlerin dayandıkları

tüm felsefi temellendirmelerin günümüzde sadece anlam ifade etmeyen yorumlamalar ile hayat bulması çok acı. Anlamlandırmayı dahi beceremedikleri bir hayatta her şeye sahip olan insanların temelsiz ve çıkarıcı yorumlamalarının insanlar üzerinde ölümcül etkiler uyandırdığını tüm sapıklıklarda, saldırılarda, kesik baş cinayetlerinde görmekte değil miyiz? Dünya içerisindeki uyumsuzluğun arttığı gerçeği ile televizyon kanallarındaki iğrenç sosyal yaşamlarını kurtarmak adına kısır fikirlilerin boş düşüncelerini dillendirdikleri yıllarda umutlu olmaya gerek yok. Bir sonraki adımında insanlığı kurtarabilecek herhangi bir fikre sahip olmayan çıkarıcıların kahkahalarıyla gömdükleri değerlerin acılarını, yine saf ve dokunulmamış insanların yaşaması ne kadar acıdır.

Yeni bir dünyaya ihtiyacın var ise yaşanan basitlikler dünyasında kendine yer bulmaya çalışma. Toplumsal çoğunluk, çalışmalarının varlığını eleştirecek zavallı azınlığın yorumlamalarına destek verecek olursa kesinlikle bundan utanma. Çünkü yaşanan bozuk sistem içerisindeki tüm pis çöküntülerin kaynağı olan utanmazların, sahip olduğu komik fikirlere aldırma, düşünen akıllı bir insanın beyninde üzüntü olarak algılanamaz. Senin yazgın sana atılan ateşli ve pis kokan oklara üzülme değil, basitlerin pislik kokan düşüncelerini entelektüel çerçevede onların önüne sessizce geri koymaktır.

Değerlerin yıkılmışlığı onlar için savaşmayacağı anlamına gelmemeli. Şunu unutmamalı ki ulvi değerlere sahip olan tüm akılcı düşüncelerin peşinden koşan kahraman insanların varlığı ile bulunduğu felsefi yolu savunmak onurlu düşünceler katında önemli bir yere sahiptir. Tümlükteki çekirdek olan kutsal ve asil gerçeğe karşı soru işaretiyle yaklaşmanın getireceği tek yaklaşım biçimi insaniyetin yanında olmayan bir başkaldırmadır.

İnsanı değersizleştiren her şeyin başında sınırsız bir başkaldırının olduğu gibi, insanı insan yapan özelliklerin başında da tüm karanlıklara karşı bilinçli ayaklanmaların var olduğu bilinmeli. Öyle ki bilincin olmadığı bir yerde gerçekleştirilen ayaklanmanın insan içerisinde hüznün imparatorluğu kuracağı gibi; sınırsız başkaldırının da sonucu, çıkar kokan barbar insan varlığının medeni gerçekliğe karşı zaferi ile sonuçlanır. Medeni gerçekliği insanların yaptıkları komik tanımlamalara yem etmemek gerekir. Medeni gerçeklik insanın ancak içerisinde düşünerek bilgi ırmaklarının yardımıyla bulabileceği asil insan doğasıdır.

Basitlerin anlam ifade etmeyen somlarına yönelmeli. Karanlıklar içerisinde düşünülen değerlerin anlamı olmaz mı? Başarıların en hüznüleri değerlerin yağmurlarını oluşturur. Onlar tüm bitmişliklerin ötesinden gelen gözyaşları kadar ağır, ancak sahipsizlik kadar iç gıcıklayıcıdır.

Değerlerin savunulması neden mi burada yapılır? Belki de konuşulmaktan öte insanların içerisine atılması gereken öneme sahiptirler. Birçok mükemmelliğe hak etmeden sahip olan insanlara sesleniyorum. Düşündüklerinizin ötesinde edilen mücadelelerle alay ettikçe kendinizi bitirdiniz. Entelektüel olma gerekliliklerinin sarsıldığı bir toprak parçasında atık seir ve saf düşünceler devreye girer. Sert ve saf denildiğinde çağdaşların gözlerinin içindeki korkuyu görmeli. Canlarının elverdiği kadar eleştirdikleri ve sahip olduklarını garanti altına alabildikleri kadar saldırgan görüşlere sesleniyorum. Düşüncelerinizi deri koltuklara yaslanarak tüm rahatlığınızla taraflı ve yanlı yaptığınız müddetçe ileriye götüremezsiniz. Tüm eleştirel akımların yok edilmeye çalışıldığı bir toprak parçasındaki entelektüel akımın şiddeti ve zamanlaması konusunda nasıl bir öngörü yapılabilir. Yeni nesil düşünürlerin şiddetli çıkışlarından bunları anlayabilmek gerekirdi. Görüşlerin fiziksel zorlama ya da anlamsız çıkışlar ile sisteme terörist saldırılar yapıp kendini legalize etme çalışmaları artık bayatladı. Artık değer sahibi olmayanların göz önüne çıkarılıp utandırılmaları gerekiyor. Dayandırdıkları düşünceler ile zamanlarımızı çalanların hesap vermeleri gerekiyor. Gerçek zamanlı dünyada, var olan düşüncelerimizin yer alamamasından utanılmak. Eleştirel gücün yalınlığı değil, agresif çıkışlara mecbur bırakanların sahteliği insana zarar verir.

Onur ve şeref üstüne o kadar söz söylenilebilirdi ki. Bunun için sahtekâr düşüncelerinizin üzerimizde oluşturduğu büyü bozmamız gerekecek.

Devrin Değeri Üzerine

Vücudunun içinden akan tüm karmaşık düşünceler ve beyinde sancılar oluşturan fikirler ne kadar itici ve basit.

Yatağına sıkışmış rahatsız bir insanın rahatlık üzerine kurabileceği cümleler ile düşünmek gerekir. Bu hayatın üzerine saçma oyun boyaları sürüp birbirimize pazarlamaktan vazgeçtiğimiz zaman saf doygunluğu yaşayacağız. Hayatın mutluluklar diyarı olup olmadığını o zaman anlayıp, fikirlerimizin yaşamlar üzerindeki ağırlığıyla akla dayalı çözüm yolları üreteceğiz.

Üstünlüklerini arkalarını dayadıkları sistem sigortalarına bağlı olarak taslayan zavallıların yaşadığı kâbus devirlerinin insanıyım. Kaybedilmişliklere ağlamayı seçmek çok zavallıca ve acınası olurdu. Zaman, zavallıların yaşayabilmesi ve yükselebilmesi için bu kadar olgun olamamıştı. Zaman, kayboluşlarını değerler üzerine bu kadar yoğunlaştırmamıştı. Hayatın küçük bir şov dünyasında yaptığı gösteri kadar önüne eğildiği gerçeğini görmezden gelemezsin. Hayatın köpek havlamaları önünde titremesini sağlayan tüm unsurları aşağılanmak. Erdemleri uğruna yenemeyeceği savaşlara giimeyip de onursuzca havlayan köpeklerin önünde köle olan titreklerin yüce değerler üzerine konuşacak cümleleri olamaz. Erdem ve ahlakın karakterinde karanlığa karşı yapılan entelektüel isyanın sesi vardır. Hayatta onurlu var olabilme çabasının sahipsizliği insanı insanlıktan çıkaracak kadar zarar verici değildir. Yalnızlık ve buna bağlı tüm acı verici yaşam biçimlerinin getirdiklerinde düşünenler için faydalar vardır. Gözlemlene ve saf düşünce konusunda gerçekçi fikirler üretebilme kaygısı yaşayan insanların tüm bunlara katlanıp, atlatabileceği bir zaman diliminden bahsediyorum. Zorlu dağların arkasından önümüze serilecek düz ovalardan ve orada yaşanılacak sakın ve onurlu yaşamdan bahsediyorum.

Kırınıcıçizgilere Kurban Edilen Duygular

İnsanın üstüne atılmış Hint kumaşının dekoru olmak yerine insan olmayı tercih etmek gerekir. Gereksinimlerin ötesine giren her açılımın bu kadar önemli olmasından sıkılmak gerekiyor. Aıtık buna bir dur demenin tam vakti.

İnsan kendisinden nefret etmelidir. Hakkında söylenen asılsız ve amaçsız ön yargılarla kendini aşmalıdır.

Erdeme sahip olmamış bir insanın bu duyguyu yok sayması gibi, bu yazı da o insan için yalnızca yokluktan ibarettir.

Hayat, bana karşı itaatkâr ancak ısıran bir köpek, rahatlatan ama kusturan bir deniz, seven ancak bekleyemeyen bir sevgili formlarına bürünerek kendi kozunu kullanmışsa yalnızca onu bunun için terk edemem.

Çalışmalı...

Saatleri günlere katmalı, gün akışını unutmak ve kendini düşünmeden çalışmalı. Bazen insanın kendisini satılığa çıkartması gerekir. İnsanın kendi içerisinde kendini çıkartması gerekir. Anlaşılanın ve anlamının ötesinde...

En büyük sahtekârlığımız olan kendimizi pazarlamamızdan iğrenmeye başladığımız zaman arada sırada uçan güvercinlerin verdiği gerçek huzuru anlayabilecek kapasiteye erişeceğiz.

Nedenlerimiz ile sonuçlarımızın aklanabildiği dünyanın sunduğu kozlara karşı gelerek değil, onun hâkimiyetini kabul ederek sulayabiliriz içimizdeki alevleri. Kazanan ya da kaybeden fark etmeksizin o muamma içerisinde kaybolduğunu gören insanlardan birisi olarak pisliğe ait olmadan çamurluklara tepkisiz kalmanın mağlubiyet sayıldığı görüşünü yalanlıyorum. Saflıklar dünyasının ancak bireyin kendi içerisinde var olabilen açmamış bir tomurcuk olduğunu insanlık tarihi kanıtlamıştır. Yaptığı tek şey köpürmek olan bir denizin içerisinde sakın ve rahat yaşamı aramanın yanlışlığı kadar ağır ve zararlıdır yaşam. Çoğu zaman bu zararı en aza indirmek için yaşanabilecek tüm çöküşlerin önüne geçebilme başarısı insanın şansıyla doğru orantılıdır. Kaderin insana yaptıklarını sözcüklerle tarif etmek imkânsızdır.

Sersemlemiş duyguların asil çıkışları ile zararlarımız üzerine tedaviler uygulayabiliriz. Acının

en büyük kazanımı sonraki acılara karşı bağışıklık kazandırmak değil midir? Herhangi bir sorunun ötesinde, onu basite indirgeyen çözüm önerilerinin gerçekliğinde bulmalıyız kendimizi. Pisliklerin üzerlerine erdemlerimizi salmalıyız. Sahip olamadıkları duyguları yaşamaktan aciz insanların algılayabileceği basitlikte olmayan bu düşüncenin en ince unsuru da insan olabilmektir. Kiminin söylediği gibi üst insan olma kavramıyla bağlantılı olmayan bu yaşam çizgisinin tarifi oldukça basittir. Sadece insan olmak.

İnsan olabilmek adına atılabilecek en mükemmel adımlardan birisi de kendini kandırma zavallılığından vazgeçmektir. Hayata yeniden başlamak için kül olmak gerekir özdeyişinin basite indirgenmesinden söz etmeli. Tam anlamı ile düşünmekten uzak ve hayvanca tavırlara kurban edilen insaniyetin yeniden kurtarılması için kullanılan asil sözlerin içleri kan ağlamakta. Oluşturulması ancak erdem dolu beyinlerde yer bulabilecek bu mükemmel fikirlerin basitler tarafından sahiplenilmesinin revaçta olduğu yüzyılın insanlarıyız.

Hayatın Pisliği Üzerine

Karaktersizlerin yurdundan arazi almalısın ki hak etmediğin basit mutlulukları insanların onurları üzerine inşa et. Hayata dair tüm olumlulukları çöpe atalım. Gece karanlıklarında tarumar edilip kuytu köşelere sinsice atılan insanlığı göstere göstere onurumuzla beraber doğrarak satışa çıkaralım. Asil özgürlüğümüzün düşmanı olan insaniyete kurşun sıkıp kendimizi kayboluşların üzerlerinde yüceltelim.

Pisliği açığa vurmak için yazılmış herhangi bir karalamadan başka hiçbir anlama gelmeyen bu yazının ağırlığında kaybolanlara bakıp gülmeli. Üstüne alınanların kinlenmesine şaşırmadığım gibi kayboluşların üzerine ağıt yazmanın anlamını da aramıyorum. Kimilerinin sevdiği yalanların yazıya dökülmesiyle oluşan kandırmacalarımızdan vazgeçerek karanlığı görmenin tam vakti. Oıtakçaba ile çamurlanan her şeyin suç unsuru olmaktan çıktığı her duruma savaş açmanın tam vakti.

Güneşin utancı doğduğunda ortaya çıkar ki kendini saklamanın en iyi yolu parlamaktır. Basit karakterlerin önünde başarıyı anlamsızlaştınp oıtaya koyduğun anlamlandırılmaz değerlerin içerisinden onları seyret. Nereye gideceklerini ya da nasıl davranacaklarını bilemezler. Kurdukları cümlelerde anlam bulamayacağımız gibi diyaloglarının en ruhsuz şekillerinde mağlubiyeti kabul etmelerini bir başarı olarak kabul edemeyeceksindir. Basitler karşısında kazanılacak olan her haklılık insanı kendi yalnızlığına iter.

Bu mutluluğa sahip olabilmek için kullanacağın tek para birimi kişiliğin. Kendine ait olan tüm insani düşüncelerden vazgeç ve arkana yaslan. Artık hak etmediğini alabilmek için eline verilmiş onursuzluğun da var.

Altık kişilikleri olmayan tüm soyguncuların peşinden giderek mutlu bir hayat sürmen için kaybedebileceğin hiçbir şeyin kalmadı.

Bilinçsiz Haykırış

Yitirilen her duygunun sonunda ortaya çıkabilecek tüm yükümlülüklerin ağırlığını kaldırmak adına üzerimize uygulanacak tedavi yöntemleriyle havalara uçmanın zamanını yaşıyoruz. Kişisel basiretsizlik ürünlerimizi kaderimizin cilveleriyle kremledikten sonra ortaya çıkacak olan zavallılıklarımızdan iğrenememenin adı olan yalancı kaçışlarımızın özgürlüğünü yaşamalıyız. Çaresizliğin kabulünü bundan daha anlamlı yapabilmenin başka da bir adı olmasa gerek. Nefret dolu cümleleri duyması gereken azılı bilinçsizlerin kulakları masumiyet ve insanlığa kapalı oldukça cümlelerin şiddeti atacaktır. Zamanı yaşaması gerekenlerin yaşayamadığı bir düzensizliğin içerisinde çaresizce boğulmanın adı olamaz bu dengelerin yitirildiği dünya. Sistemin içerisinde nefes almaya çalışan tüm entelektüel ciğerlerin kendileri için özel alanları olmalıdır. Başiboşluktan uzak olduğu kadar düşünce fırtınalarının kasırgalar oluşturduğu topraklarda zavallıların beyinlere pisledikleri düşünceler hava akımlarında kaybolacaktır.

Gereksizlerin yitiilebildiği bir dünyada seçim yapma özgürlüğümüzün duygulardan arınmış mantıksal çözümlemeler olarak hayat bulması gerekliliği, yaşanan zamanın

dengelessnessini az da olsa eşitlemek adına çok önemli bir davranıştır. Sebep olunmayan gözyaşlarının legalize çukurlarda zararsız otlar büyüttüğünü görüp mantıksal çıkarımlarımızın şiddetini artırmanın cesaretiyle hareket etmeliyiz. Boğularak nefes alınabilecek imkânsızlığın içerisinde düşüncelerini büyötmeye çalışanların çıkarm yolu olarak şiddetli duygusallıkları çözüm yolu olarak öne sürmesinin bay'atlamışlığıyla düşüncesini kuran entelektüel zekânın yarattığı fırtınalar yalın çözüm yollarını doğurur.

Küçümseven değerlerin peşinden koşmanın tam zamanı. Düşünölmeden yaşanılıp zararlı mantarlar üreten yaşamların içerisinde sınırlanmak adına, keskin düşüncelerin kullanılması gerekliliği ile mantıksal çözümlemelere sığınmalıyız. Duygusal olarak hayata mantık katanların sahte dünyalarındaki mutluluklarını küçümseven bir insanın zekâ ürünüyle konuşmak gerekirse;

Ağılı sinekleri kovalamaktan sıkılmayacak hangi basit bahanelere sahip olabiliriz ki?

Yozlaşmışlığın Tahliyesi Üzerine

Sınırlandırılmış hayatları içinde kendilerine yaşam alanı bulmaya çalışan insanların 'onur-sevgi' ya da 'yalan-gerçek' ikilemelerinde kendilerini kandırabilecekleri birçok sihirli sözcükleri vardır. Yaşam içerisindeki başarının sırrını onurlarıyla ya da yaptıklarıyla değil var olmuşluklarının vermiş olduğu hazla algılayanların düşünceli hayattaki sakatlıklarını kurtarabileceğimiz ilaçlarımız ve sahte tedavi yöntemlerimiz vardır. Hayatın bir savaş sahnesi biçiminde bizlere gösterdiği zavallılıkların etkisiyle yeryüzünde onur adına şövalye olabilmek kum bir idealizmi getirir bazılarına göre. Savaş alanındaki yerlerde ağızları kanlarla dolu yatan onursuzların yüzlerindeki o pis gülümsemeyi sökmemek hayata karşı en büyük içermelerimizi oluşturur. Öürken hayata karşı son yalvarmaları ile kendini legalize eden zavallıların mutlu gülümsemeleri biz gerçek insanları gülmekten bile tiksindirmiştir. Çamur gibi kanları damarlarından akar iken gözlerinden yadıkları yozlaşmışlığı, ağızlarından döktükleri cümlelerle sözüm ona onurlarını legalize ederek tahliye etmeleri çok derin bir anlamsızlıktır. Ama hiçbir zaman bilmezler ki yozlaşmışlıklar anlatılarak tahliye edilemez. Hayat bir papaza günah çıkartma şovundan sonra kendini legalize etmez. Onur, pisliğin içerisinde çıkartılıp vıkanamaz. Söylenen pis gerçeklerin ağızlardan kelimeler olup çıkması insanı daha fazla insan yapmaz. Girişimci ruhlarının altında yatan eğlenmiş olmak için hayatı yaşamının hallerini benimseyen bu zavallıların hayatlara karşı yaptıkları her harekette bir bonus daha kullanabilme saçmalıklarını kınamalı. Yozlaşmışlığın bütünlüğünde kendini insan gibi görebilmenin zavallılığından çıkartmak isteyenlerin ağızlarından düşürmedikleri ikinci şanslarının sayısı onursuzluklarının patavatsızlığından başka bir şey olamaz. Evet, bunların asla yaşamaması gerekir. Hatta onlara en büyük yardımı, pis çukurlarına tekrardan sokarak yapabiliriz. Onların ağızlarını kapatıp çukurlarına sürüklemenin tam vakti.

Konuşmanın, eğlenmenin, yozlaşmanın bir ihtiyaç olduğunu iddia eden zavallıların kendi basit gruplarındaki gizemli seremonilerle kendilerini insan ilan etmelerini hayatımın her anında görmekten utanç duyuyorum. Böylelerini sihirli yaşamlarında özgür bırakmanın vermiş olduğu aşağılama ile kınamalı. Hayatlarını yalnızca illüzyon gösterileri gibi göstermeyi başarabilen bu bitmişlerin, içlerine girdikçe göreceğimiz şeyin bataklıktan farksız yaşam bütünlüğü olduğunu algılarız. Yaşamayı bilmedikleri gibi, konuşmanın erdemini özgürlüklerinin vermiş olduğu güçle çağdaş yaşam dedikleri asıl karanlık devire gömmeleri o pis kahkahalarının nedenidir. Evet böyle insanlar gülebiliyor, sosyalleşebiliyor ya da üniversitede eğitim alıp hayata başarılıyım yalanı ile atılabiliyor. Bir köylünün saf kalbinin yanında ancak paçavra sayabileceğimiz diplomalarıyla, kartvizitleriyle, unvanlarının isimleri olarak geçmesiyle kendilerini sınıflandırmaya çalışan sözüm ona eşitlik isteyen palavracılara giilmeli. Gülecek ya da kahkaha atılacak olan asıl şey eğlenerek yozlaştırılıp onurdan arındırılmış bir yaşamda insanlık hakkında konuşabileceğini sananların insan oldukları iddiasıdır.

Hayatın Değerliliği ve Psikolojik Saçmalıklar Üzerine

Değerlendirilip harmanlanan saçmalığı mükemmel bir geri dönüşümden sonra size iade ediyorum. Evet kaybedilen onurunuzu katma değerlerini gözetmeksizin, çıkarsız bir biçimde, anlayamadığınız bir boyutta size geri çeviriyorum. Belki de bu hakareti insanlığa yapan bir düşüncenin saf gerçekliğinden dolayı ona lanet etmek gerekir. Belki de İnsanlığa Lanet etmek gerekir.

Ey kardeşlerim, hayat biçemlerimize ve bunu dayadığımız çıkarlara göre yaşadığımız hayatı yeniden değerlendiriyoruz. Sınırlandırılmalarımız üzerinden tüm mayınları kaldırarak sebepsiz ağlayışlarımızı anlamlandıran gerçekleri hayata sunuyoruz. Kavbedilmişliğimizde ya da kaybettiğimizde yatan büyük sırrı bulur iken acımasızlığın derecelerini bir kat daha fazla çekebiliyosak işte buna gerçek insaniyet denir. Bir sebebe dayanmadan karşıya kullandığımız tüm insani düşüncelerimizin leşe çevrilmesinden sonra yapmamız gerekeni yapıp insaniyeti yeniden inşa ediyoruz. Sevgisiz bir çölde, bulanık bir hayatın içerisinde gözlerini açan her bilgenin yaptığı gibi çoğulu önemsizleştirip tekil gerçeklikler üzerinde durarak hayatın gizemini çözmeye çalışıyoruz. Anlamsız eğlencelerimizin ve sıradışı davranışlarımızın insani olmayan tüm ihtiyaçlarımız karşısında kurallara dayanan yaşam tarzlarının insanın özgürlüğüne uzanan bir küfür olduğuna inanan düşünce bunu da düşünmeli -ki en başında onu rahatlatan yani beynine nefes aldırان kavram en basit tanımlama ile kurallar bütünlüğü idi. Kısacası insanı gerçek insan yapan onun onuruyla görebilir ahlakıyla süsleyebildiği tüm kurallar bütünlüğü idi.

Üstüne titremekten vazgeçtiğimiz insaniyetimizi kurtarmak için onu ne olduğunu dahi bilmediğimiz ilaçlara bağlayıp sınırlandırılmış düşüncelerimizi tahliye etmek kendimizi kandırmaktan başka ne olabilirdi ki? Özgür ancak bir o kadar da sahte bir hayatı yaşayan insanların bilmesi gereken gerçeklik onların yozlaşmışlıklarıdır. Kederlerine dayandırdıkları onurları ile mutlu olan insanların içerisinde gerçek haklılık payını koruyan insaniyet yüzdesi o kadar düşüktür ki bilinen ve her açıdan desteklenen kurunun yanında ufacık yaşta yanar sözcüğünü söylemek sadistlik olmaz. Evet kendisini her zaman küçük, yaş kısıma sığdıran insanların içerisinde var olan çürümüşlükleri bizim insaniyete olan inancımızı yıkmaktan başka bir işe yaramaz.

Daha iyi bir hayat için ne yapmamız gerektiği sorunu, ezilmişlik derecesinde mutlu olan insanların yaşam standartlarını kendileri gibi ezmekten başka bir yolla çözülemez. Sahte mutluluklarını kandırıldıkları düşünceler ile beslemek için doktorlara para ödeyken zavallıların yapması gerekenler artık kendi ezilmiş liglerini kabullenmek olmalıdır. Yaşayamadıkları insanlıklarında kaybettikleri onurları ile süsledikleri bu yaşamın değerli olmadığı gerçeğini onların suratına vurup, anlamsız davranışlarından kurtulmamız gerekir.

Ancak içine doldurabileceğimiz insanlığımız olduğu sürece bedenimizin bir anlamı vardır. İnsanların tarih boyunca farkına vardıkları ancak sorunun çözüm yolundan kaçtıkları bencillikten doğan ahlak yoksunlukları, onların, ruhlarını çamur ile kaplamalarından başka hiçbir işe yaramamıştır.

Yozlaşmış insanların, tarumar edilmiş tüm ahlaksal ideolojilerin içerisinde kendilerine ellerinde tutulabilecek kadar yer bulmaları hiçbir zaman zor olmamıştır. Önemli olanın insanların bize olan bakış açılarını düzeltmek değil, o bakış açısına lanet katacak düşüncüyü en başından sokmamak olduğunu bilsek de ikinci bir şans deneyiminin insanlar üzerindeki psikolojik rahatlığı önümüzdeki yüzyıllarda da yenilemeyecek gibi gözüküyor.

Çalışmak üzerine

Bir ruhun diğerine nasıl yakınlaştığıyla değil, ondan nasıl uzaklaştığıyla değerlendirilmelidir ilişkiler. Pis yaşamların ve çıkarıcı duyguların içinden kendini uzaklaştırıp legalize olmanın değerliliği üzerine;

Yaşam kurallarının katı ya da daha hafif olması çoğu zaman seçilemeyen bağlılıklarımızda. İşte bu düşüncüyü, basit çıkarlarına göre kullanan herkesin içerisinde hak

etmediği halde büyüik bir gurur ve onurluluk yatar. Kendinden daha üstün bir insanı eleştirmek adına onun hayatını parçalayıp, ortaya çıkan mide bulandırıcı görüntüleri ve pisliğiyle insanları eleştirmek zavallıların işidir. Kendisini ağzına kadar dolu olan bir çöp poşetinden farksız kılanların saldıracığı tüm cephelemler onlara göre bir haklıdır. Konuşulmaması gereken şeylerin yaşantılar değil derin düşüncelerin saflığı olduğu gerçeğini de bilmeyen boğulanların yandaşları olarak, diğer zavallılar her zaman basit yaşamların haklılık anıtlarıdır.

Zorla havlatılmalanna gerek olmayanların bilmedikleri gerçeklerden birisi de kelimelerinin ancak basit hayvan beyinlerinde anlam bulabileceği gerçeğidir. Kahrolası yaşam tarzlarındaki basitliklerin kurbanı olarak maddi-manevi kürtajların içerisinde gülmek için yalvarmalarının zavallılığından iğrenmenin onurunu yaşar, hayata karşı kendilerini legalize ederler.

Okumadınız mı anlamadığınız kitaplarda yazanları? Uçmayı seviyorsan kanatların olması gerekliliğine sadece uç fikir olarak bakmanın rahatlığıyla kendisini kandıranların yaşadığı <yaşadıysam ne oldu artık kendimi affettim> düşüncesiyle mutlu olmanın onursuzluğundan iğrenmeli.

Ah o konuşması sansürlenmesi gerekenler! Ah o konuşmayı bilmeyenler! Boylarından büyük konuşanlar! Hayatlarından büyük konuşanlar! Ey siz zavallılar! Sözüm size! Artık köpekliğiniz tescillendi!

Düşünmeden kendinin kullanıldığı üzerine üzülenlerin bilmesi gerekenler, bugüne kadar nasıl kullanıldıkları olmalıdır! Onlara göre her şeyin bir değeri vardı. İlişkilerinin değeri bitince ödenmesi gereken zorunluluklar olduğunu düşünenlere mi sözler söylenmeli? Hayatı paranın değerliliği üzerine kullananların tüm borçları sonsuza dek ödenmeli ki havlamalarından rahatsız olmayasın.

İspatlanacak onurlu yaşamın var ise timsah gözyaşını döken anlık duygulara sarılmayacaksınız. Yıllarımı ziyan edenlere değil onurlu yaşamıma laf uzatabilen basitlere haram olsun erdem ve ahlak. Onurlu bir yaşam mı? Anlatmama gerek yok, sadece onurlu hayatını erdem ve ahlaka adanmak ile alakalı düşünceler.

Eski ahlakın yeniden inşası için çabalamak. Davranışlarımızın eskiye göre daha özgür olduğunu iddia edebilmemiz için ancak aptal olmalıyız. Aptallığımızın sınırlarını çizirken başarının yollarına sahte işaretler çekip kendi basiretsizliğimizi kurtarmalıyız. Bu yüzyılın da gerçeği basiretsizlerin çizdikleri yol işaretlerinin mide bulandırıcılığıyla belirlenmiyor mu?

Gereksinimlerini dahi bulanmışlıklarına batıranların ellerine geçen bu sahte mutlulukların tiksindiricikliği ile güçlenmeliyiz. Zavallıların yanılgıları ise inanmadıkları hayatlarının başarıya gittiğini gördükçe erdem sahibi insanların baskısız yaşam biçimleriyle aydınlanır. Basitlerin mutlulukları erdem sahibi insanların ahlaklarıyla legalize olabilir. Tutkularımızın değersizliğinde bunalmamak için gereksinimlerimizin saflığına bakmalıyız. Kesin dille yalanlanan gerçeklerimizin içinden elmaslar çıkarabilmek ancak kalpazanların işidir. Sonuçları, gerçekleri görmelerine rağmen yalnızca çıkarları olan çümmüşlüklerine çeviren bu insanların daha fazla nefes almalannın sebebi çok basittir. Onlar ile yaşamak istemeyen insanlar ispatladıkları hayatlarında basit kazammların yeri olmadığı gerçeğini yaşadıkça, bu zavallılar dünyanın tüm gereksizliklerinde yalan saraylar elde edinirler. Ve bu yalan saraylara saygı duyulmasını beklerler.

Altık gerçeklere ait görüş açımızın setliliği daha anlamlandırılabilir hale geldi. Ne de olsa akıllandık artık. Ruhumuzun dibinden ırmak gibi akan bu akıllanmanın insana kattığı en önemli kazanımlardan birisi ise alçak gönüllü olmanın verdiği huzurluluk. Saldırganlığı fiziksel şiddet içeren sahnelerden çekip düşünce fırtınaları oluşturmanın getirdikleriyle, zavallılara karşı bir galibiyet daha almış olduk.

Onlara anlayamadıkları düşünselliğin içerisindeki şiddetin ağırlığını gösterince, bizi de kendileri gibi güçlü bir hayvan sanmalarına izin vermeli. Belki de içinde bulundukları bu durumu ağaçta yaprak oynatmadan önlerine koyarak açığa serdik. Onların düşüncesine göre

gerçekliklerini saklanmışlıklarına sokmaları gerektiği ile alay edip, erdemin asıl insanlar için zorunlu ihtiyaç onlar için ise sadece gösteri amaçlı bir oyuncak olduğunu anlamalarını sağlamamız çok da zor olmadı.

İnsan kim olduğunu bilinçli bir şekilde unutarak kendi içerisinde kurguladığı yaşamı yaşayıp mutlu bir yaşam sürme istenciyle hareket ediyorsa; yaptığı, hayata karşı umudunun gücü değil kurnazlığının basit bir ürünüdür. İnsan yaşamındaki umudun gerçek mutluluktan daha değerli olan büyük bir uyarıcı olduğunu da bilmemiz gerekir. Kurnazlık yapılarak sevilen hayatın içinde oluşturulan yalan krallıkları, insanın karşısındaki şeyleri olmadıkları gibi gördüğüyle büyütülür. Büyüyen yalan krallığı içerisinde mutlu olduğunu sanan bireyin tacını koruması adına attığı adımları geçmişine baktığında haklı görmesi, biz özgür tinlilere göre bencillik, fakat onların basitliğiyle kum bir yalan olup özgür yaşam diye adlandırılır. Ama filozofun dediği gibi; eskiden hastalık olan bugün yalnızca namussuzluktur. Bu hazinevi cümlelerin içerisinde çıkarılabilecek yol haritası ile namussuzluk sonrasının nasıl bulaşıcı bir hastalık olduğunu anlatmak gerekirse; zayıflığı ile ortalama bir mutluluğun peşinden koşan bir insanın yapamayacağı bir hareket yoktur. Örneğin kum bir tanımlama olarak özgür yaşamının değerliliğinde kendini bulup, bedeninin üzerinde her türlü değişiklik ve deformasyonu yapan bir insanın, kendisinde kaybolan erdem ve ahlakın gücüyle karşısına çıkacak olan herhangi bir insana verebileceği zarar tahmin bile edilemez. Kendi yalan krallıklardan üzerine tutulacak ışıkla mahkûm edilen bu zavallılara bir savcının ağzı ile en büyük suç yöneltilmelidir. Kendilerinde olanlar yozluğun en yükseğidir. Onları bile özgür kılacak sihirli bir sözcük söyleyip gerçeğin perdesini açmak gerekirse; atık sahnelenilen yalan yaşamlar tiyatro hayatlarınızdan kaldırıldı. Önderleri dahi kör olan bu insanların kendilerini tatmin etmelerinin önüne geçilemediği için yalan krallıklarını ayakta tutan senaryoları gerçekleri dahi görmediklerinden hiçbir zaman yıkılamayacak.

Hak edilmemişlikle sahip olanların insanlığa yaptıkları lanetli büyüünün zararı sonsuza kadar ödeyemeyeceğimiz insanlık borcumuzdur. Acı çeken bir bilgenin gördüğü karanlık dünyanın faturasında yazan «balık vermenin değil tutmayı öğretmenin değeri»yle hak denilen kavramın sancısına pansuman yapılabileceği gerçeğini görmesi, gururumuzu oluşturan insan aklının hak edilmemişlikle olan mücadelesini görmektir.

İnsan diğerleri karşısında hakkını çalışarak aldıkça aptallığa karşı dirençli hale gelip, utanç dediğimiz yitiği kazanmada diğerlerine inanç kazandırır. Hakkın zaferinde oluşabilecek olan zavallılık devriminde ortaya çıkacak büyük karışıklık, zayıflığın direnişinden başka bir şekilde tanımlanamaz. Çalışan ve bu uğurda erdem ve ahlakıyla mücadele eden insanın yapması gereken en büyük atılım da bu zayıflığın direnişini kırarak bu zavallıları alt etmektir -ki böylece onlara en büyük yardımı yapabilirsin. Gerçekliğe davet edilen her insanın akliselim bir davranışla takınması gereken tavır, yalan dünyasından kurtarıldığı için minnettar olmaktır.

Ortaya konulan sorun insanın sahip olduğu varlık sıralamasında nereye konulduğu değil, varlığa sahip olmak için erdemini kullanarak ulaştığı seviyede hangi hayatı yaşadığıdır. Asıl sorun hangi insanın nasıl bir hayatı yaşamamasından öteye gitmemelidir. Hak kavramı içerisinde yer alan gerçekliğin nefes alabilmesinin tek yolu, onu uğraşları dolayısıyla ödüllendirmek ve böylece insanoğlunu erdemlilik fakirliğinde bir üst seviyeye çıkartmaktır.

Bugün, akli kıtların inandığı düşünceyle, ancak yalanların kabul edilmesiyle oynanılan bir oyunun basit bir tiyatro sahnesidir. İlerlemeye doğru gelişmek isteyen her insanın yapması gereken ortaya koyduğu fikrin üst-insana yansır bir biçimde kabul edilebilecek olmasıdır. Hak etmemesine rağmen huzurlu bir şekilde insanı yaşatan düşünce, yaptığına sadece anarşizme hizmet etmek olduğunu bilmelidir. Özgürlüğün altına konan tüm bombaların ana nedeni, basitçe sağlanan kazanımların etkileridir. Bir canlı eğer hak etmeyip çalışarak büyük kazanımlar sağlıyor ise, ancak ona yozlaşmış diyebilirim.

Görselliğin Yanılgısı Üzerine

Kurduğumuz tüm oyuncakların değerlendirmesini yapmanın tam vakti. Gerçek olanı gerçek değilmiş gibi göstermenin verdiği tüm güç ile sınırlandırılmışlığımıza mermiler sıkmanın eşiğinde, duygusal olmanın güçsüzlüğüyle yaşamalı. Yaşamalı, hem de diğerlerinin görebildiği tüm biçimleri yalanlayarak daha fazla yaşamalı.

Kesin bir biçimde söylenen tüm savunuların tersini düzüne getirip gerçeklerin sağlamaları ile hayatımıza onur bahşetmeliyiz. Bireyin kendini düze çıkartması için gereken belirsizlik ancak onun yalnızlığı olabilirdi ki, işte bunu aşırı dozda kullanarak ahlaksızlığın önüne ahlaki bir set çekmek ile işe başlayabiliriz.

Yaşayan bir insan olarak haz duymanın vermiş olduğu tüm rahatlamayı yaşamaktan utananların içinde ise 21. yüzyılın lanetini tüm kalbimizle yaşıyoruz demektir. Her şeyi herhangi şeyler dünyasında sonuna kadar yaşadığımız gibi nefretimizi de yaşıyoruz. Kelimelerin yetersizliği ve kendini bilmiş olmanın verdiği çekici bir hüznün bulutunun duygusallaştırması. Bu birikimi en iyiye götürmek için elimizden gelen şeyleri, yine şeyler dünyasında onurluca yaşamalıyız.

Her şeyden önce yalnız bir insan vardı. Bu insanın acısı hüznü bulutların arkasından düşünce fırtınalarını getirdi ve ayrım başladı. Adaletsizliğin olduğu topraklardan denize kaçmış olmanın onurunu yaşar iken, zorluğun üzerine zorluk koyduğumuzun faikindalığı bizi daha fazla mı güçlü yapar? Güçlü olmak insanı en öncesine götürür ise neden duygularımız hala gözyaşlarımızla besleniyor?

Tüm yalnızlığını onuruyla pekiştirmek isteyen insanın kaybetmesi gereken sakinliği ise, zaten çoktan kaybedildi. Agresiflik, otoriteyi sağlayan hiyerarşi içerisindeki en katı ilaçmış. Sınırsız bir onur ile denizde olur iken sevdiklerinin yanında olamamanın, çocuğunu görememenin hatta köpeğinle dahi oynayamamanın verdiği tüm acılar ile... Bazı günler noktasal gerçekliklerimizin duygusal hasatlarını toplamak zorundayız.

Hüzünlenerek Mutlu Olmak Üzerine

Erdemin tanımlanmasını yapmanın zorluğu kadar onu anlayabilmenin kolaylığı da vardır. Hak edilmemişlik ve ait olduğun durumlardan daha fazlasını gösteriş merakıyla ortaya koyamamanın vermiş olduğu realitenin gücü, erdemde bulunur. Gerçekliğin içerisinde nefes alamayan insanların bağlı kaldıkları psikolojik saçmalıklarının yarattığı huzurlu havayı solumaktan kendimizi alıkoymamız gerekir. Daha fazla mutluluk daha az düşünce parolasını yaşayanların mutlu oluşlarına hüzünlenmenin değeri o kadar büyüktür ki bunu kavrayamayanların ya da bu göüişe karşı duranların sayısı yine bir o kadar da fazladır.

Hayattan almaya çalışmamız gereken gerçekliklerin yalnızca aldatmacalar ile kaplı olması gerekliliği yaşamayı kolaylaştırmak için acımasızca mücadele edenlerin işidir. Kesin bir dille yalanlanan düşüncelerin arkasından ışığa bakıp kopya edilmiş cümleler ile sahte sertlikler oluşturmanın küçüklüğünü görmeye başlıyoruz. Artık insanların içlerinde büyüttükleri yalan mutluluklarının sahteliklerini görmeye başlıyoruz.

İşte bu yolda safını belirleyen erdem sahibi insanların içine sokulmak istenen, som işaretleriyle dolu olan dünyanın gerçek olmadığını ispatlamalıyız. Platon'un çok iyi başardığı som-cevap oyunu ile oynak fikirlerini hava durumuna göre her an değiştirip güçlü, bununla beraber değişken değil geliştirilen fikirliere pazarlama oyunundan bahsediyorum. Evet, bu düşüncevi âlemi daha fazla korsanlar divan haline getiren fikir yoksunlarından bahsediyomm. Hayatlarını en iyiye görüp yaşayan, ancak nefes alamadıktan zaman tanımlamaktan korktukları cümleleri, karşısına bir silah gibi kullanan insanların varlığı ile güçlenmelidir düşüncelerimiz. Daha fazla realitenin olduğu yerde daha fazla çırpılmış bulunur. İlişkilerin temelinde yatan hüznü mutlulukların nedenlerinden birisi de bu çırpınışları tanımlamaktan kaçma isteğidir. Ancak haddi aşan cümlelerin bilge beyinlerden çıkan cümleler ile yanıtlanmaları karşı tarafta yalnızca çırpınış değil, bununla beraber haykırış getirir. Bu haykırışların sebebi önceki sayfalarda söylediğim gibi haklılık-haksızlık temellerine dayandmlamaz. Birçok amaçsız çıkış gibi, bu yakanşlar da duygusal boşlukların insanı artık

daha fazla tatmin edememesinden kaynaklanır.

Küçük karakterlerin söyledikleri büyük sözleri olmasaydı, gerçeklikleri gördüğümüz bu yazılar gibi erdem teleskoplarımız olmazdı. Bunun için hayatımızda tanıdığımız her karaktere iyi ya da kötü olduğunu düşünmeksizin teşekkür etmeliyiz.

Kıpırdanmak Üzerine

Daha fazla sevgiye ihtiyaç duyulduğu zaman içimizden geçen akışkanların hesaplanması imkânsızlaşır. Sevgi dünyasında iyi bir rol almanın değeri, onurluluk ya da bunun gibi bazı ulvi değerlerin gereksinimini getiremez.

Sevgi üzerine gereksinimlerimizin hissettirdikleri tamamen duygusal dünyamızın çöküşüyle alakalıdır. Daha fazla güçlü olabilmek için, daha azıyla en verimli şekilde yetinme gerekliliğini duygusallıkta yaşayamayacağımızı söyleyenlerin duygusallıkları üzerine o kadar çok şey söylenilebilir ki, ortaya çıkacak sonuçlar bizi güldürmekten daha öteye gidemez. Duygu rezillerinin kayboluşları, kazanamayacakları bir bahis oyununa devamlı para yatırmak gibidir. Basitleştirilmiş ya da basitleştirdikleri duygularını daha mantıklı bir hale getirebilmek adına attıkları adımların, mantıksızlıklar dünyasının arazilerinde topraklar almak olduğunu bilmeleri bile onları geri adım attıramaz. Onlar için sahip olamadıkları umutları her zaman kazanılması gereken yitikleridir. İşte bu toprakların çoraklıklarında verimli ürünler yetiştireceğini sananların sayısı da duygusal dünyada pişman olanların sayısından daha az değildir.

Keskin Bir Koku Olarak Gerçeklik Üzerine

Değersizleştirmenin üzerinden pek geçmemiştir ki, kötümser bilginliğin değeri havlanmaların arkasından kutsanmasın. Yanılgılar ile saldırganlığa karşı savaş açarak körleştirilmiş duygularımızı daha değerli hale getirmeye çalışıyoruz. Kimine göre imkânsız bir açılım olsa da değersizleştirdiklerimizin en büyük basitlik ürünü olarak sahneleyebildikleri bataklık adlı oyunun galasına onur misafirleri olarak katıldıklarını görmek zorunda bırakıyoruz. Daha fazla insan olmak için daha fazla gerçeğe pek de gerek yok.

Daha keskin bir gerçeklik olarak insanın anlatabileceği tüm realitelerin üzerine konuşlandırılması gerekenin yalanlar olduğunu zannedenlerin daha fazla cephaneye sahip olabilmek adına daha fazla bahanelere sarılması kaçınılmazdır. Cesaretini yitirmiş bir köpeğin ısırmaktan başka yapabileceği pek bir şeyi kalmamıştır. Bunu bilerek güçlü olamayan yalan imparatorluklarına bağlı terörist diye adlandırabileceğimiz akliselimlikten uzak cephane sahiplerinin sarılacakları silahların acımasızlığını bilmek zorundayız. Aklın emniyetinden çıkmış kararlar ile kendini motive etmenin erdemini yaşadığını zanneden bu zavallıların daha fazla nefes almalarını engellemek adına gerçeklerimizi, yani erdemlerimizi, sert bir şekilde entelektüel nükleer silahlarımızla saldırılara karşı hazır tutmamızın gerekliliği kaçınılmaz olmalıdır.

Köleliğin İlanı

Körleşmiş geleneklere bağlı olmanın en büyük ön koşulu, düşünmeden onlara sahip çıkmaktır. Kör kuyularından çıkan en ufak bakteriyi dahi atalarından kalma miras olarak kabul eden bu gurur sefillerinin kendilerini temize çıkarmak amacıyla manevi pisliklere bulaşmayı zenginlik saymaları, onlar için gurur verici bir inançtır. Nefretlerinden üreyen sevgilerinde dejenerasyona uğramış bir süiti mide bulandırıcı gerçeklik olmasına aldırmayan bu insanlar, değer yargılaması sıralamasında dereceye bile giremeyecek kadar çamurlaşmış gururlara sahiptirler. Sorgulanmaması gereken sırların halka açık yaşanmasındaki espriyi anlayacak kadar iyi komedyenlerle beraber olması gereken bu insanlar, hemcinsleri arasındaki davranışlarıyla köleliklerini o kadar kabullenmişlerdir ki sahiplendikleri bu durum onlar için gurur duydukları sözüm ona geleneklerinin ürünüdür.

Duygusal Sınırlanma

Duygularının tatmin edilmediğine inanan sevgilinin sabrettiği her anın çıkarımı büyük bir duygusal patlamayla boşalır. Kendi yetersizliğini sorgulamak yerine her an kendine sorgusuz

bir şekilde destek olacak olan insanlar ile yaşayan zavallılardan bahsediyorum. Çıkarsız bir şekilde kutsanmış olan sevgiyi bile çamurlara sokup bunun sorumlusunu başkasına atmaktan kaçınmayacak bu insanlara merhamet duygusuyla yaklaşan sevgilinin kendini güç duygusuyla kaplanmış nefret dünyasının sorumlusu olarak bulması kaçınılmazdır. Sevginin basitleştirilmesini merhamet duygusuyla yenmeye çalışan bu kişinin günah keçisi olduğundan bahsedemeyiz.

Günümüzde sevme ve sevilme durumları bile bazı kurallara bağlanmıştır. Örneğin sevgili olmak üzere ileilen bir ilişkide insan sorgusuz sualsiz sevgilisine destek vermelidir. Seçme hakkının ilişkinin başından beri sevilen insanda olma hali seven kişiyi her zaman zor duruma sokar. Bu kişi her geçen gün kendi dünyasında yarattığı hayaller ile sevdiği insana bağlandıkça karşısındaki insan sevilmesine izin verdiği için kendisini mutlu sayıp daha fazla özveride bulunmama lüksünde bile olabilir. Günümüz ilişkilerinin en büyük handikapıdır bu durum; karşılıklı güven esasına dayanan bir ilişkinin olmayışı seven kişiyi her zaman bir adım geriye atar. Seven insan haklı olduğu zaman hakkını arayamaz. Çünkü sevgide hak aramak gibi bir anlayış söz konusu değildir.

Bir de ilişkilerin yordakçıları vardır. Bunlar ilişki içerisinde olan insanların yakın arkadaşları ya da aile fertleridir. Bir ilişki içerisindeki bireylerden hangisinin yordakçıları daha baskın bir yapıya sahipse o insanın ilişki içerisindeki sorunlu olma durumu o denli azdır. Doğru ya da yanlış yapılan her davranışın mantıklı bir açıklaması bu yordakçılar tarafından yapılır. Önemli olan psikolojik olarak çökmüş bir sevgiliyi suçlu hissettirebilme durumudur. Bu insana ne kadar fazla baskı yapılırsa, bu insan kendisini o kadar sorunlu ilan edecek ve gün geçtikçe kendisini daha fazla suçlu hissedecektir. Günümüz ilişkilerinin ilerleyiş şekli çoğu zaman bu düzen üzerine kurulmuştur. İlişkiler kesinlikle iki insan arasında yaşanılmaz. Seven ya da sevilen kesinlikle ilişkiye yordakçıları sokarak bir adım önde olma durumunda hisseder kendini.

Bir de geçmişinden utanan sevgililer vardır. İlişkiye her zaman tekli giriş yaparlar. Bu bireylerin kendileri sevilen olmasına rağmen seven insanın bir dediğini iki etmez, tüm düşüncelerine kendisininkiymiş gibi sahip çıkarlar. Hatta ilişkinin bir an önce ciddi bir boyuta gelmesi için gereksiz duygusallık durumuna geçen bu insanlar, her zaman tehlikelidirler. Çünkü böyle bir ilişki her an monotonlaşma sürecine girme eğilimindedir. İlişkinin monotonlaşması demek, geçmişinden kaçan insanın ilişkide ipleri eline alması olarak da tanımlanabilir. İlişkinin başlangıcında hiçbir

arkadaşı olmayan bu insanın bir anda geçmişten arkadaşları fırlamaya başlar. Hayatımıza renk katmamız gerekiyor diye yapılan bu girişimlerin sonucunda sevgilinin geçmişiyi de yüzleştirmeye başlanılır: Çünkü tanıdığımız yeni karakterlerin sevgilimize olan davranışları onun size anlattığı kendi karakterinden genellikle tam zıttı bir yöndedir. Bunu kafasına takan insanın sevgilisini tanımak için atacağı her adımda geçmişten karakterler çıkıp insafsızca sevginin saflığını baltalamaya başlar. Bu durum da genellikle sevginin bitişi, saygının başlama durumudur. Çünkü monotonlaşma sürecinde ipleri eline alan sevgiliden devamlı duyacağınız bir cümle vardır. Sevgi biter, saygı başlar. Eğer siz de karşınızdaki insanın sizin için atık bir şey ifade etmediğini düşünüyorsanız bir an önce o ilişkiden çıkmalısınız. Çünkü bu seviyede uzatılan her ilişki ileride bağımlılık seviyesini artıracığından olası büyük problemlerin de habercisi durumundadır. Aıtık her şeyinizle monotonlaşma sürecinde ipleri eline geçiren sevgilimize itaat etmek durumundasınızdır: Aylardır ya da yıllardır beraber olduğunuz insanın yeni hobileri yeni hayat fikirleri hatta yeni dayatmaları üzerinize bir bir boşaltılır. Âşık olunan tavırlarınız eleştirilmeye başlandığında, aıtık ilişkiyi bile bitirebilme lüksünden feragat etme durumunuzdasınızdır. Tek yapmanız gereken inandığınız inanca göre tanrınıza ya da doğaya kendinizi bırakmamızdır. Çünkü kuklası olduğunuz ilişkide sevmeye durumundan çıkmış, saygıyı yitirmiş, çoktan itaat etmek zorunda olduğunuz köpeklik statüsüne geçirilmişsinizdir. Bu ilişkiler genellikle ilişkiye başlarken masumiyet ülkesinin

kral ya da kraliçesi olan insan tarafından 'sıkıldım senden' tavırlarıyla istemediğiniz bir anda saçma sapan nedenler bulunularak bitirilir. Siz de bu duruma bir anlam veremediğinizden kendinizi bir psikologun kapısında bulursunuz. Günümüzde bu tür ilişkileri yaşayan insanların fazlalığı da bizim sevgiye olan titrek inancımızı baltalamak için yeter de artar bile.

Duygusal sınırlamanın zarafeti içerisinde kendisine mutlu bir dünya kuran insanların yüksek lisans derecesi olarak bir ilişki yaşayabilmeleri aslında en mükemmel çözüm yoludur. Tabi ki hala böyle bir ilişki kaldıysa.

Köşe Yazarları Üzerine

Şaşkınca baktıkları hayatları anlayamadıklarında, eleştirmek insanların kendilerini temize çıkartmaları için zorunluluk olarak görülür. Her düşüncesinde yalnızca kendini aklamaya çalışan hayat görüşlerine sahip olanların ilerlemesinden ne kadar bahsedebiliriz ki? Kendilerini geliştirmeden, gözlerini kapatarak karanlığa koşan her fikrin sonu hüsrandır. Kendilerini aldatmaya mahkûm edilmiş günümüz köşe yazarlarının sözüm ona entelektüel hayatları gibi dejenere olmuş atgözlüklü bakışlarından bahsediyorum. Köşelerinden birbirleriyle çelişerek oyun oynayıp kendilerini tatmin etmeye çalışan bu zavallıların bir an önce beyinlerimizden tahliye edilmeleri gerek.

Magazinsel açıklamalarına her gün farklı anlamlar yükleyerek önümüze atan bu insanlar öyle sanıyorlar ki, bizim kendi kendimize düşünüp gündem hakkında kararlar vermemiz boşa kürek sallamaktan başka bir şey değil. Yeni nesil popülist yazarların bugün spor, yarı magazin, diğer gün siyasi içerikli yazılar yazması ne kadar doğal karşılanıyorsa bizim de yabancı olduğu bu ülkede kafamızı birşeylerle yormamız o denli saçma kabul edilmekte.

Bugünün okurunun, yani zavallı insanının, bu insanlar hakkında eleştiri yapması basın özgürlüğüne hakaret sayılıyor. Özgürlüğün tanımı bu olmamalıydı. Köşelerinde yayınladıkları insanların magazine bulanmış özel hayatlarını yorumlarken nasıl çirkinlikler yaratılıyor görmediniz mi? İçi dışı bir edilmiş hayatların tanımlamalarını yapmak ne kadar çirkin bir davranış: İnsan doğasının dahi kabul etmeyeceği tanımlamalar yaparken, haksız çıkacağından korkan bu insanların sarıldıkları basın özgürlüğünden faydalanmak için belirli kıstaslar gerçekten var mıdır bilinmez. Bugün bir gazetede yazı yazan herkes bu özgürlükten faydalanıyor gözüküyor ki, filozofların hayat konusundaki sert eleştirilerinden daha sert yorumlamaları, her gün gözümüze sokula sokula okutulmaktadır.

Günümüz insanı bugün ünlü bir bireyin özel hayatında kimle ve nasıl beraber olduğunu öğrenme özgürlüğüne sahiptir. Ancak hiçbir zaman politik gerçeklerden haberdar olamaz. Zaten toplumu için gerekli yazılar yazan insanın sonunun neresi olduğunu da bugün görmekteyiz. İdealist insanların düşünce özgürlükleri için çıkan her yasa bugün kötüye kullanılmaktadır. Bugün toplum seçtiği başbakanın özel hayatından çok yaptığı icraatlardan haberdar olmak istese de, gündemi belirlemek için kullanılan yöntemlerin neredeyse hepsi magazinsel yorumlamalardan geçiyor. Bu tür yazılarla beyni yıkanılan toplum, eşini seçmek için televizyon programına da çıkar, işini bulmak için kamu dairesinde çıplak olarak eylem de yapar. Kendisini tanımlamaktan aciz bırakılmış insanın, toplumunun yazarından, çizerinden öğrenecek çok şeyi var. Ancak bize öğretilenler yalnızca mankenlerin vücut ölçüleri, insanların özel hayatları ve arada sırada siyasetçilerin magazinsel icraatları.

Mahalle papazlarımızdan öğrendiğimiz tüm öğretilere sıkı sıkı bağlanarak medeniyete nasıl meydan okuyacağız bilemesek de, her gün ileriye bir adım dahi atmadan ölüme yaklaştığımız acı bir gerçek...

Acıların İlaç Olması Üzerine

Acısını içinde yaşamaya çalışan insanın en büyük kaybı, zararından ileride faydalanamayacağı yalnızlığıdır. İçine kapanmış yasını tutan bu insan için yaşanan anın en büyük gereksinimi, acısının ağır olmasıyla derecelenebileceği erdem zenginliğidir. Nedeninin ölüm-kalım olması sadece oyuncak olmuş bu absürt durumda, acının kendisini yaşayan insan, kendini mi yoksa içine düştüğü durumun sebebi olan olayı mı düşünür-

bilinemez.

Acımasız Bir Realite Olarak Yalnızlık

‘Kendini kandırmaktan öteye gidemeyen topluluğun içerisinde var olmaksansa...’ diye başladı yazar. Ardı ardına gelen tüm sözcüklerden sezebileceğimiz depiesif bulutlardan yağın psikolojik hastalık niteliğinde damlacıkların içerisinde kara gerçekler de vardı. Daha fazlasını yazdıkça ele gelen her şeyin umutsuzluk olduğunun farkına varan bir okuyucunun gülümsemesi için ‘yalanlar da vardır’ diye seslendi Zerdüşt. Sevgili yalanlarımızın üzerine kurduğumuz dünyanın sallanan temelleri ile kimse ilgilenmediği için tüm romantizm ve aşk çoktan garanti altına alınmıştı. İllüzyonistlerle dolu olan dünyada pisliklerin bakire duyguları yaşaması ne kadar şaşırtıcı değilse, acımasız bir realite olarak yalnızlığın onuru yerle gök arasını işgal eden bu pisliklerin toplamından binlerce kat daha değerlidir. Canı gönülden şehit edilmiş ruh sağlığımızın geri kazanılması için verilmesi gereken diyet neydi? Ozan ‘diyet bazen de bağışlamaktır’ dedi. Kafiyele kurban ettikleri realiteleri olduğu müddetçe yaşamı anlayamayacak bu ozanlara ne kadar saygı duyabilirdik ki? Kutsanmış duyguların zararsız olduğundan söz etmek doğru mudur? Kutsanmışlık gerçeklikle mi ya da kandırmakla mı ilintilenmelidir? Kutsanılan her şey acı çekmez mi? Yalnızlık acı çekmez mi? Onur acı çekmez mi?

Düşünceler

Düşünen insan için felsefe, şımarık bir çocuğun ağzına verilmesi gereken emzik kadar değerlidir. Düşünce dünyasında beklentilerin karşılanamayıp, kendini kandırmaların içinde nefes alabilmek mantık sahibi olmayan insanlar içindir. Ancak oluşturulan tüm düşünce akımlarının birkaçından da olsa etkilenebilecek olan cahillerin içerisinde nefes aldıklarını sandığı bir evren oluşturuldu. Bu evrenin içindeki tüm şaşalı sözcükler ve kutsanmış teorilerin hizmet edebildiği tek dünya ise yozlaşmışlıktır.

Ne kadar doğru olsa da yaşam tarzımıza göre biçim veremediğimiz her ahlaksal tavra, bir ağaca dilek için bağlanmış ip parçası kadar değer gösteririz. Hak etmesek de kazandığımıza inandığımız yaşam standartlarımızın ahlak etiketi altında eleştirilmesini, onurumuza ve şerefimize edilmiş küfürler olarak görüp bu tavırları karakterimize yapılmış terörist hareketler olarak görmemiz, kendimizi nasıl iyi kandııabildiğimizin kanıtı olsa gerek.

Şerefli bir insan olabilmenin mutlak sonuca etki etmesi için erdemin itici gücü sonsuz gerekliliktir. Ve her türlü ahlaksal tepkimeyi engelleyecek yeni bir gurur anlayışı üstün insan olma yolunda zorluklar çıkartır.

Çoğu bireyin olaylara karşı bakış açısı, nedenlerinin sonuçlara çamur bulaştııabilecek kalıtımsal hastalıklarıyla doludur. Ve insan bu tür hastalıklara gelenek diye sahip çıkar.

Bazılarına göre şişirilen bir balonun hemen patlaması gibi ahlaksal yargılamaların karşı taraftaki bireyce düşürülmesi zorunluluktur. Özgürlük adı verilen birikimin eşsiz patlaması sonucu bu insanlar ne kadar boş bir hayata düşerse düşsün, bu bulanık görüntünün içerisinde mutlu olmaya çalışırlar.

Kendini toplumdan dışlamış bireyin acısına ortak olmak çok tehlikelidir. Aziz kılığında yapılan bu tür yaklaşımların sonuçsuzluğunda melankolinin çıkışı olasıdır ki bu hayatlara bilmeden giren cesurların kendilerine kanıtladıkları tek şey cahillikleridir.

İdealist bir dalkavuk olmanın gerektirdiği sorumluluklar da vardır. Dünyevi ahretini sorunsuz bir maddi yaşam için toplumuna kurban eden sözüm ona kendini geliştiren insanı tanımanın ön koşulu, onu zararsız koyunlaıa önderlik yapar iken seyredilmekten geçer. İnandığına küfredebilip iradesine yenik düşmeyi liderlik vasfı sayan ve öz eleştiri kurbanı olmamak için palyaçoluk yapacak yöneticiler arıyoruz. Kısacası kısırlaştırılmış kurtlar arıyoruz. Küreselleşen dünyanın içerisinde her yöne çevrilebilecek düşüncelerin sığılıyla ne kadar ileriye gidebiliriz? Erdem ve ahlak üzerine o kadar az şey söylenir iken hala oy verdiğimiz kadar özgür olduğumuza inanmak 21. yüzyılın en büyük illüzyon gösterisi olsa gerek.